

Dansk udgave

Retsforskrifter

62. årgang

11. juli 2019

Indhold

I Lovgivningsmæssige retsakter

FORORDNINGER

- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1148 af 20. juni 2019 om markedsføring og anvendelse af udgangsstoffer til eksplosivstoffer, om ændring af forordning (EF) nr. 1907/2006 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 98/2013 ⁽¹⁾ 1
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1149 af 20. juni 2019 om oprettelse af en europæisk arbejdsmarkedsmyndighed, om ændring af forordning (EF) nr. 883/2004, (EU) nr. 492/2011 og (EU) 2016/589 og om ophævelse af afgørelse (EU) 2016/344 ⁽²⁾ 21
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1150 af 20. juni 2019 om fremme af retfærdighed og gennemsigtighed for brugere af onlineformidlingstjenester ⁽¹⁾ 57

DIREKTIVER

- ★ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1151 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv (EU) 2017/1132, for så vidt angår brugen af digitale værktøjer og processer inden for selskabsret ⁽¹⁾ 80

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst.

⁽²⁾ Tekst af relevans for EØS og for Schweiz.

★ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1152 af 20. juni 2019 om gennemsigtige og forudsigelige arbejdsvilkår i Den Europæiske Union	105
★ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1153 af 20. juni 2019 om regler, der letter brugen af finansielle og andre oplysninger med henblik på forebyggelse, afsløring, efterforskning eller retsforfølgning af visse strafbare handlinger, og om ophævelse af Rådets afgørelse 2000/642/RIA	122

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2019/1148

af 20. juni 2019

om markedsføring og anvendelse af udgangsstoffer til eksplosivstoffer, om ændring af forordning (EF) nr. 1907/2006 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 98/2013**(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 98/2013 ⁽³⁾ indførtes der harmoniserede regler for tilgængeliggørelse, indførsel, besiddelse og anvendelse af stoffer eller blandinger, der kan misbruges til ulovlig fremstilling af eksplosivstoffer, for at begrænse den brede offentligheds adgang til disse stoffer eller blandinger og sikre en passende indberetning af mistænkelige transaktioner i hele leverandørkæden.
- (2) Skønt forordning (EU) nr. 98/2013 har bidraget til at mindske truslen fra udgangsstoffer til eksplosivstoffer i Unionen, er det nødvendigt at styrke kontrolsystemet vedrørende udgangsstoffer, der kan anvendes til fremstilling af hjemmelavede eksplosivstoffer. I lyset af, hvor mange ændringer der er behov for, bør forordning (EU) nr. 98/2013 af klarhedshensyn erstattes.
- (3) Ved forordning (EU) nr. 98/2013 begrænsedes adgangen til og anvendelsen af udgangsstoffer til eksplosivstoffer for almindelige borgere. Uanset denne begrænsning kunne medlemsstaterne dog beslutte at give almindelige borgere adgang til disse stoffer ved hjælp af en ordning med licenser og registrering. Begrænsningerne og kontrollen vedrørende udgangsstoffer til eksplosivstoffer i de forskellige medlemsstater har derfor afvejet fra hinanden og kunne forårsage handelshindringer i Unionen, hvorved det indre marked hindres i at fungere optimalt. Desuden har

⁽¹⁾ EUT C 367 af 10.10.2018, s. 35.⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.6.2019.⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 98/2013 af 15. januar 2013 om markedsføring og brug af udgangsstoffer til eksplosivstoffer (EUT L 39 af 9.2.2013, s. 1).

de eksisterende begrænsninger og kontroller ikke sikret et tilstrækkeligt niveau af offentlig sikkerhed, eftersom de ikke har forhindret kriminelle tilstrækkeligt i at erhverve udgangsstoffer til eksplosivstoffer. Truslen fra hjemmelavede eksplosivstoffer er forblevet stor og udvikler sig fortsat.

- (4) Derfor bør systemet til forebyggelse af ulovlig fremstilling af eksplosivstoffer styrkes yderligere og harmoniseres med henblik på den trussel mod den offentlige sikkerhed, der konstant udvikler sig, som terrorisme og anden alvorlig kriminalitet udgør. En sådan styrkelse og harmonisering bør også sikre den frie bevægelighed for udgangsstoffer til eksplosivstoffer i det indre marked og bør fremme konkurrencen mellem erhvervsdrivende og tilskynde til innovation, f.eks. ved at fremme udvikling af sikrere kemikalier, der kan afløse udgangsstoffer til eksplosivstoffer.
- (5) Kriterierne for at fastslå, hvilke foranstaltninger der bør gælde for hvilke udgangsstoffer til eksplosivstoffer, omfatter trusselsniveauet forbundet med det berørte udgangsstof til eksplosivstoffer, omfanget af handelen med det berørte udgangsstof til eksplosivstoffer, og hvorvidt det er muligt at fastsætte et koncentrationsniveau, under hvilket udgangsstoffet til eksplosivstoffer stadig kan anvendes til de lovlige formål, det gøres tilgængeligt til, samtidig med at det er betydeligt mindre sandsynligt, at dette udgangsstof kan anvendes til ulovlig fremstilling af eksplosivstoffer.
- (6) Det bør ikke være tilladt for almindelige borgere at erhverve, indføre, besidde eller anvende visse udgangsstoffer til eksplosivstoffer i koncentrationer over visse grænseværdier udtrykt i vægtprocent. Det bør imidlertid tillades almindelige borgere at erhverve, indføre, besidde eller anvende visse udgangsstoffer til eksplosivstoffer i koncentrationer over disse grænseværdier til lovlige formål, forudsat at de har licens hertil. Hvis en ansøger er en juridisk person, bør medlemsstatens kompetente myndighed tage hensyn til baggrundsoplysninger om den juridiske person og om enhver person, der enten handler alene eller som medlem af et organ under den juridiske person, og som har en ledende stilling inden for den juridiske person baseret på en bemyndigelse til at repræsentere den juridiske person, en beføjelse til at træffe beslutninger på den juridiske persons vegne eller en beføjelse til at udøve kontrol inden for den juridiske person.
- (7) For visse udgangsstoffer til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger i koncentrationer over de grænseværdier, der er fastsat ved denne forordning, er der ingen lovlig anvendelse for almindelige borgere. Udstedelse af licenser for kaliumchlorat, kaliumperchlorat, natriumchlorat og natriumperchlorat bør derfor standses. Der bør kun tillades licenser til et begrænset antal udgangsstoffer til eksplosivstoffer, for hvilke der eksisterer en lovlig anvendelse for almindelige borgere. Sådanne licenser bør være begrænset til koncentrationer, der ikke overstiger den øvre grænseværdi som fastsat ved denne forordning. Over denne øvre grænseværdi er risikoen for ulovlig fremstilling af eksplosivstoffer større end almindelige borgeres ubetydelige lovlige anvendelse af disse udgangsstoffer til eksplosivstoffer, eftersom alternativer til eller lavere koncentrationer af disse udgangsstoffer kan opnå samme virkning. Det bør ved forordningen også fastlægges, hvilke omstændigheder de kompetente myndigheder som minimum bør tage hensyn til, når de overvejer at udstede en licens. Dette bør sammen med udformningen af licenser i bilag III fremme anerkendelsen af licenser udstedt af andre medlemsstater.
- (8) Det bør være muligt for gensidig anerkendelse af licenser udstedt af andre medlemsstater at finde sted bilateralt eller multilateralt med henblik på at nå målene for det indre marked.
- (9) Med henblik på at anvende forordningens begrænsninger og kontrol bør de erhvervsdrivende, der sælger til professionelle brugere eller almindelige borgere med licens, kunne anvende de oplysninger, som gøres tilgængelige længere oppe i leverandørkæden. Hver erhvervsdrivende i leverandørkæden bør derfor oplyse modtageren af regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer om, at tilgængeliggørelse, indførsel, besiddelse eller anvendelse for almindelige borgere af disse udgangsstoffer til eksplosivstoffer er underlagt denne forordning, f.eks. ved at anbringe en passende mærkning på emballagen eller ved at kontrollere, at en passende mærkning er anbragt på emballagen, eller ved at medtage denne oplysning på sikkerhedsdatabladet udarbejdet i overensstemmelse med bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 ⁽⁴⁾.
- (10) Forskellen mellem en erhvervsdrivende og en professionel bruger er, at den erhvervsdrivende gør et udgangsstof til eksplosivstoffer tilgængeligt for en anden person, hvorimod en professionel bruger kun erhverver eller indfører et udgangsstof til eksplosivstoffer til egen anvendelse. Erhvervsdrivende, som sælger til professionelle brugere, andre erhvervsdrivende eller almindelige borgere med licens, bør sikre sig, at deres ansatte, som deltager i salg af

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 af 18. december 2006 om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH), om oprettelse af et europæisk kemikalieagentur og om ændring af direktiv 1999/45/EF og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 og Kommissionens forordning (EF) nr. 1488/94 samt Rådets direktiv 76/769/EØF og Kommissionens direktiv 91/155/EØF, 93/67/EØF, 93/105/EF og 2000/21/EF (EUT L 396 af 30.12.2006, s. 1).

udgangsstoffer til eksplosivstoffer, er bekendt med, hvilke af de produkter, som de gør tilgængelige, indeholder udgangsstoffer til eksplosivstoffer, f.eks. ved at medtage oplysninger om, at et produkt indeholder et udgangsstof til eksplosivstoffer, i produktets stregkode.

- (11) Sondringen mellem en professionel bruger, for hvem det bør være muligt at gøre udgangsstoffer til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger tilgængelige, og almindelige borgere, for hvem de ikke bør gøres tilgængelige, afhænger af, om personen agter at anvende det pågældende udgangsstof til eksplosivstoffer til formål, der knytter sig til denne persons specifikke erhverv, forretning eller profession, herunder skovbrug, gartneri og landbrugsaktivitet, udøvet enten på fuld tid eller på deltid og ikke nødvendigvis i forhold til størrelsen på det landareal, hvor aktiviteten udøves. Erhvervsdrivende bør derfor hverken gøre et udgangsstof til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger tilgængeligt hverken for en fysisk eller juridisk person, som er erhvervsaktiv inden for områder, hvor det specifikke udgangsstof til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger ikke normalt anvendes til professionelle formål, eller for fysiske eller juridiske personer, der er engageret i aktiviteter uden tilknytning til professionelle formål.
- (12) Erhvervsdrivendes ansatte, der deltager i tilgængeliggørelse af udgangsstoffer til eksplosivstoffer, bør være omfattet af de samme bestemmelser i denne forordning, som finder anvendelse på almindelige borgere, når sådanne ansatte anvender sådanne udgangsstoffer til eksplosivstoffer som privatpersoner.
- (13) Erhvervsdrivende bør lagre transaktionsoplysninger for i væsentlig grad at hjælpe myndighederne med at forebygge, afsløre, efterforske og retsforfølge grov kriminalitet, som begås med hjemmelavede eksplosive anordninger, og at kontrollere, at denne forordning overholdes. Det er i den forbindelse afgørende at identificere alle aktører i leverandørkæden og alle kunder, uanset om der er tale om almindelige borgere, professionelle brugere eller erhvervsdrivende. Da den ulovlige fremstilling og anvendelse af hjemmelavede eksplosivstoffer måske først finder sted lang tid efter salget af udgangsstofferne til eksplosivstoffer, bør transaktionsoplysningerne lagres, så længe det er nødvendigt, forholdsmæssigt og passende for at lette efterforskninger under hensyntagen til gennemsnitlige inspektionsperioder.
- (14) Denne forordning bør også finde anvendelse på erhvervsdrivende, som opererer online, herunder på onlinemarkedspladser. Derfor bør erhvervsdrivende, der opererer online, også sørge for at uddanne deres ansatte og for, at der er indført passende procedurer til afsløring af mistænkelige transaktioner. Desuden bør de kun gøre udgangsstoffer til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger tilgængelige for almindelige borgere i medlemsstater, der opretholder eller indfører en licensordning i overensstemmelse med denne forordning, og først efter at have kontrolleret, at den almindelige borger har en gyldig licens. Efter at have kontrolleret den potentielle kundes identitet, f.eks. gennem de mekanismer, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014⁽⁵⁾, bør den erhvervsdrivende kontrollere, at der er udstedt en licens, der omfatter den påtænkte transaktion, eksempelvis gennem fysisk inspektion af licensen på tidspunktet for levering af udgangsstoffet til eksplosivstoffer, eller, med den potentielle kundes godkendelse, ved at kontakte den kompetente myndighed i den medlemsstat, som har udstedt licensen. Erhvervsdrivende, som opererer online, bør, i lighed med dem, der opererer offline, også indhente slutbrugererklæringer fra professionelle brugere.
- (15) Onlinemarkedspladser fungerer blot som mellemlid mellem på den ene side erhvervsdrivende og på anden side almindelige borgere, professionelle brugere eller andre erhvervsdrivende. Onlinemarkedspladser bør derfor ikke være omfattet af definitionen af en erhvervsdrivende og bør ikke forpligtes til at vejlede deres ansatte, som deltager i salg af udgangsstoffer til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger, om forpligtelserne i henhold til denne forordning eller at kontrollere den potentielle kundes identitet og, hvor det er relevant, vedkommendes licens eller at anmode den potentielle kunde om andre oplysninger. I betragtning af den centrale rolle, som onlinemarkedspladser spiller i transaktioner online, herunder for så vidt angår salg af regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer, bør de klart og effektivt oplyse deres brugere, som agter at gøre regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer tilgængelige gennem anvendelse af onlinemarkedspladsernes tjenester, om forpligtelserne i henhold til denne forordning. Desuden bør onlinemarkedspladser træffe foranstaltninger, der bidrager til at sikre, at brugerne opfylder deres egne kontrolforpligtelser, f.eks. ved at tilbyde redskaber, som letter kontrollen af licenser. I lyset af onlinemarkedspladsernes stigende betydning for al slags levering og vigtigheden af denne udbudskanal, herunder med henblik på terrorformål, bør onlinemarkedspladser være underlagt samme afslørings- og indberetningsforpligtelser som erhvervsdrivende, selvom procedurerne til afsløring af mistænkelige transaktioner bør tilpasses behørigt til det specifikke onlinemiljø.

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 73).

- (16) Onlinemarkedspladsers forpligtelser i henhold til denne forordning bør ikke udgøre en generel overvågningsforpligtelse. Denne forordning bør kun fastsætte specifikke forpligtelser for onlinemarkedspladser for så vidt angår afsløring og indberetning af mistænkelige transaktioner, der finder sted på deres websteder eller ved hjælp af deres computingtjenester. Onlinemarkedspladser bør ikke på grundlag af denne forordning holdes ansvarlige for transaktioner, der ikke afsløres, selv om onlinemarkedspladsen har indført passende, rimelige og forholdsmæssige procedurer til afsløring af sådanne mistænkelige transaktioner.
- (17) Denne forordning pålægger erhvervsdrivende at indberette mistænkelige transaktioner, uanset om den potentielle kunde er almindelig borger, professionel bruger eller erhvervsdrivende. Forpligtelserne vedrørende regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer, herunder forpligtelsen til at indberette mistænkelige transaktioner, bør gælde alle de stoffer, der er opført i bilag I og II, uanset deres koncentration. Produkter, som kun indeholder udgangsstoffer til eksplosivstoffer i så små mængder og så komplekse blandinger, at det teknisk er yderst vanskeligt at udskille udgangsstofferne til eksplosivstoffer, bør dog udelukkes fra denne forordnings anvendelsesområde.
- (18) For at forbedre anvendelsen af denne forordning bør både erhvervsdrivende og offentlige myndigheder sørge for passende uddannelse for så vidt angår forpligtelserne i henhold til denne forordning. Medlemsstaterne bør sørge for, at der er udpeget inspektionsmyndigheder, og bør regelmæssigt gennemføre oplysningstiltag, der er tilpasset de særlige forhold i hver enkelt af de forskellige sektorer, og bør føre en løbende dialog med erhvervsdrivende på alle niveauer af leverandørkæden, herunder erhvervsdrivende, der opererer online.
- (19) Valget af de stoffer, som kriminelle bruger til ulovlig fremstilling af eksplosivstoffer, kan hurtigt ændre sig. Det bør derfor være muligt at medtage yderligere stoffer i de indberetningsforpligtelser, der indføres med denne forordning, om nødvendigt ved brug af en hasteprocedure. For at tage højde for den mulige udvikling med hensyn til misbrug af stoffer som udgangsstoffer til eksplosivstoffer bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår ændring af denne forordning ved ændringer af de grænseværdier, over hvilke visse stoffer, der er underlagt begrænsninger ved denne forordning, ikke må gøres tilgængelige for almindelige borgere, og tilføjelse af yderligere stoffer, for hvilke mistænkelige transaktioner skal indberettes. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning ⁽⁶⁾. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.
- (20) Der bør indføres en beskyttelsesklausul, der sikrer en passende EU-procedure med henblik på at håndtere stoffer, der ikke allerede er opført i bilag I eller II, men som en medlemsstat har rimelig grund til at antage kan anvendes til ulovlig fremstilling af eksplosivstoffer. Henset til de specifikke risici, der skal behandles i denne forordning, er det desuden hensigtsmæssigt at tillade medlemsstaterne under visse omstændigheder at vedtage beskyttelsesforanstaltninger, herunder for så vidt angår stoffer, der allerede er underlagt foranstaltninger i henhold til denne forordning. Endvidere bør medlemsstaterne kunne beholde de nationale foranstaltninger, hvorom de allerede har underrettet Kommissionen i overensstemmelse med artikel 13 i forordning (EU) nr. 98/2013.
- (21) Regelsættet vil blive forenklet ved at integrere de relevante sikkerhedsrelaterede begrænsninger om tilgængeliggørelsen af ammoniumnitrat fra forordning (EF) nr. 1907/2006 i nærværende forordning. Derfor bør bilag XVII til forordning (EF) nr. 1907/2006 ændres i overensstemmelse hermed.

⁽⁶⁾ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

- (22) Denne forordning medfører behandling af personoplysninger og videregivelse af disse oplysninger til tredjemand i tilfælde af mistænkelige transaktioner. Denne behandling og videregivelse indebærer et indgreb i den grundlæggende ret til beskyttelse af privatlivets fred og retten til beskyttelse af personoplysninger. Det bør derfor sikres, at den grundlæggende ret til beskyttelse af personoplysninger vedrørende fysiske personer, hvis personoplysninger behandles i medfør af denne forordning, beskyttes på behørig vis. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽⁷⁾ finder anvendelse på behandling af personoplysninger, der foretages inden for rammerne af nærværende forordning. Derfor bør behandlingen af personoplysninger i forbindelse med udstedelse af licenser og indberetning af mistænkelige transaktioner foretages i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679, herunder de generelle principper for databeskyttelse, dvs. lovlighed, rimelighed og gennemsigtighed, formålsbegrænsning, dataminimering, rigtighed, opbevaringsbegrænsning, integritet og fortrolighed samt kravet om at tage behørigt hensyn til den registreredes rettigheder.
- (23) Kommissionen bør foretage en evaluering af denne forordning på grundlag af kriterierne effektivitet, virkningsfuldhed, relevans, sammenhæng og EU-merværdi. Denne evaluering bør tilvejebringe grundlaget for konsekvensanalyser af mulige yderligere foranstaltninger. Der bør regelmæssigt indsamles oplysninger med henblik på evaluering af denne forordning.
- (24) Målet for denne forordning, nemlig at begrænse almindelige borgeres adgang til udgangsstoffer til eksplosivstoffer, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af begrænsningens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (25) Forordning (EU) nr. 98/2013 bør ophæves —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Genstand

Denne forordning indfører harmoniserede regler for tilgængeliggørelse, indførsel, besiddelse og anvendelse af stoffer eller blandinger, der kan misbruges til ulovlig fremstilling af eksplosivstoffer, for at begrænse almindelige borgeres adgang til disse stoffer eller blandinger og sikre en passende indberetning af mistænkelige transaktioner i hele leverandørkæden.

Denne forordning berører ikke anvendelsen af andre strengere bestemmelser i EU-retten vedrørende de stoffer, der er opført i bilag I og II.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på de stoffer, der er opført i bilag I og II, og på blandinger og stoffer, der indeholder disse stoffer.
2. Forordningen finder ikke anvendelse på:
 - a) artikler som defineret i artikel 3, nr. 3), i forordning (EF) nr. 1907/2006
 - b) pyrotekniske artikler som defineret i artikel 3, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU ⁽⁸⁾

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet (EUT L 178 af 28.6.2013, s. 27).

- c) pyrotekniske artikler, der i overensstemmelse med national ret er beregnet til ikkekommerciel anvendelse inden for de væbnede styrker, de retshåndhævende myndigheder eller brandvæsenet
- d) pyroteknisk udstyr, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/90/EU ⁽⁹⁾
- e) pyrotekniske artikler beregnet til anvendelse i luft- og rumfartsindustrien
- f) knaldhætter beregnet til legetøj
- g) lægemidler, der lovligt er gjort tilgængelige for en almindelig borger på grundlag af en lægerecept i overensstemmelse med gældende national ret.

Artikel 3

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »stof«: et stof som defineret i artikel 3, nr. 1), i forordning (EF) nr. 1907/2006
- 2) »blanding«: en blanding som defineret i artikel 3, nr. 2), i forordning (EF) nr. 1907/2006
- 3) »artikel«: en artikel som defineret i artikel 3, nr. 3), i forordning (EF) nr. 1907/2006
- 4) »gøre tilgængelig«: enhver levering enten mod betaling eller vederlagsfrit
- 5) »indførsel«: den handling at bringe et stof ind på en medlemsstats område, uanset dets bestemmelsessted i Unionen, enten fra en anden medlemsstat eller fra et tredjeland, under enhver toldprocedure som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 ⁽¹⁰⁾, herunder transit
- 6) »anvendelse«: anvendelse som defineret i artikel 3, nr. 24), i forordning (EF) nr. 1907/2006
- 7) »mistænkelig transaktion«: enhver transaktion vedrørende regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer, for hvilken der under hensyntagen til alle relevante faktorer er rimelig grund til at formode, at det pågældende stof eller den pågældende blanding er bestemt til ulovlig fremstilling af eksplosivstoffer
- 8) »almindelig borger«: enhver fysisk eller juridisk person, hvis handlinger ikke knytter sig til vedkommendes erhverv, forretning eller profession

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/90/EU af 23. juli 2014 om skibsudstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 96/98/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 146).

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen (EUT L 269 af 10.10.2013, s. 1).

- 9) »professionel bruger«: enhver fysisk eller juridisk person eller offentlig enhed eller gruppe af sådanne personer eller enheder, der har et påviseligt behov for et udgangsstof til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger til formål, der knytter sig til vedkommendes erhverv, forretning eller profession, herunder landbrugsaktivitet, udøvet enten på fuld tid eller på deltid og ikke nødvendigvis i forhold til størrelsen på det landareal, hvor denne landbrugsaktivitet udøves, forudsat at sådanne formål ikke omfatter at stille dette udgangsstof til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger til rådighed for en anden person
- 10) »erhvervsdrivende«: enhver fysisk eller juridisk person eller offentlig enhed eller gruppe af sådanne personer eller enheder, der gør regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer tilgængelige på markedet, enten offline eller online, herunder på onlinemarkedspladser
- 11) »onlinemarkedsplads«: en formidlende tjenesteyder, som gør det muligt for på den ene side erhvervsdrivende og på den anden side almindelige borgere, professionelle brugere eller andre erhvervsdrivende at gennemføre transaktioner vedrørende regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer gennem salgs- eller tjenesteydelsesaftaler online enten på onlinemarkedspladsens websted eller på en erhvervsdrivendes websted, som anvender computingtjenester, der udbydes af onlinemarkedspladsen
- 12) »udgangsstof til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger«: et stof opført i bilag I, der findes i en højere koncentration end den tilhørende grænseværdi fastsat i kolonne 2 i tabellen i bilag I, herunder en blanding eller et andet stof, hvori et stof opført i nævnte bilag findes i en højere koncentration end den tilhørende grænseværdi
- 13) »reguleret udgangsstof til eksplosivstoffer«: et stof, som er opført i bilag I eller II, herunder en blanding eller et andet stof, hvori et stof, som er opført i de pågældende bilag, findes, bortset fra homogene blandinger af mere end 5 ingredienser, hvori koncentrationen af hvert af det i bilag I eller II opførte stof er under 1 vægtprocent
- 14) »landbrugsaktivitet«: produktion, avl eller dyrkning af landbrugsprodukter, herunder høst, malkning, opdræt af husdyr og hold af husdyr til landbrugsformål, eller bevarelse af landbrugsarealet i god landbrugs- og miljømæssig stand som fastlagt i henhold til artikel 94 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 ⁽¹¹⁾.

Artikel 4

Fri bevægelighed

Medmindre andet er fastsat i denne forordning eller i andre EU-retsakter, må medlemsstaterne ikke forbyde, begrænse eller hindre tilgængeliggørelsen af regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer af grunde, der vedrører forebyggelse af ulovlig fremstilling af eksplosivstoffer.

Artikel 5

Tilgængeliggørelse, indførsel, besiddelse og anvendelse

1. Udgangsstoffer til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger må ikke gøres tilgængelige for, eller indføres, besiddes eller anvendes af almindelige borgere.
2. Begrænsningen i henhold til stk. 1 finder også anvendelse på blandinger, der indeholder chlorater eller perchlorater, som er opført i bilag I, hvor den samlede koncentration af disse stoffer i blandingen overstiger grænseværdien for et hvilket som helst af disse stoffer som fastsat i kolonne 2 i tabellen i bilag I.
3. En medlemsstat kan opretholde eller indføre en licensordning, der muliggør, at visse udgangsstoffer til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger gøres tilgængelige for eller indføres, besiddes eller anvendes af almindelige borgere i koncentrationer, der ikke er højere end de tilhørende grænseværdier, der er fastsat i kolonne 3 i tabellen i bilag I.

⁽¹¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 af 17. december 2013 om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 352/78, (EF) nr. 165/94, (EF) nr. 2799/98, (EF) nr. 814/2000, (EF) nr. 1290/2005 og (EF) nr. 485/2008 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 549).

Under en sådan licensordning indhenter en almindelig borger og forelægger efter anmodning en licens til erhvervelse, indførsel, besiddelse eller anvendelse af udgangsstoffer til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger. En sådan licens udstedes i overensstemmelse med artikel 6 af en kompetent myndighed i den medlemsstat, hvor det pågældende udgangsstof til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger forventes erhvervet, indført, besiddet eller anvendt.

4. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen om alle de foranstaltninger, de træffer med henblik på at gennemføre licensordningen i stk. 3. I underretningen anføres de udgangsstoffer til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger, for hvilke medlemsstaten har fastsat en licensordning i henhold til stk. 3.

5. Kommissionen gør en liste over de foranstaltninger, hvorom medlemsstaterne har underrettet i overensstemmelse med stk. 4, offentligt tilgængelig.

Artikel 6

Licenser

1. Hver medlemsstat, der udsteder licenser til almindelige borgere med en legitim interesse i at erhverve, indføre, besidde eller anvende udgangsstoffer til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger, fastsætter regler for udstedelse af licenser i overensstemmelse med artikel 5, stk. 3. Når den kompetente myndighed i en medlemsstat vurderer, om der skal udstedes licens, tager den hensyn til alle relevante omstændigheder, navnlig:

- a) om der er et påviseligt behov for udgangsstoffet til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger, og om den påtænkte anvendelse heraf er lovlig
- b) om der findes udgangsstoffer til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger i lavere koncentrationer eller alternative stoffer med en tilsvarende virkning
- c) ansøgerens baggrund, herunder oplysninger om ansøgerens tidligere straffedomme i hele Unionen
- d) den opbevaringsordning, der er foreslået med henblik på at sikre, at udgangsstoffet til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger opbevares forsvarligt.

2. Den kompetente myndighed afviser at udstede en licens, hvis den har rimelig grund til at betvivle, at den påtænkte anvendelse er lovlig, eller at den almindelige borger har til hensigt at anvende udgangsstoffet til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger til et lovligt formål.

3. Den kompetente myndighed kan vælge at begrænse licensens gyldighed ved at tillade anvendelse én eller flere gange. Licensens gyldighedsperiode må højst være tre år. Indtil licensens anførte udløb kan den kompetente myndighed kræve, at indehaveren af licensen godtgør, at betingelserne for at udstede licensen fortsat er opfyldt. I licensen angives de udgangsstoffer til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger, for hvilke licensen er udstedt.

4. Den kompetente myndighed kan kræve, at ansøgerne betaler et gebyr for at ansøge om licens. Et sådant gebyr må ikke overstige omkostningerne ved behandling af ansøgningen.

5. Den kompetente myndighed kan suspendere eller tilbagekalde licensen, hvor den har rimelig grund til at antage, at betingelserne for at udstede licensen ikke længere er opfyldt. Den kompetente myndighed underretter straks licensindehavere om en eventuel suspension eller tilbagekaldelse af deres licenser, medmindre det ville bringe igangværende efterforskninger i fare.

6. Klager over enhver afgørelse truffet af den kompetente myndighed og tvister vedrørende overholdelse af licensbetingelserne behandles af et relevant organ, der i henhold til national ret er kompetent i forhold til sådanne klager og tvister.

7. En medlemsstat kan anerkende licenser, der udstedes af andre medlemsstater i henhold til denne forordning.
8. Medlemsstaterne kan anvende den udformning til licenser, der er fastsat i bilag III.
9. Den kompetente myndighed indhenter oplysninger om ansøgerens tidligere straffedomme i andre medlemsstater som omhandlet i denne artikels stk. 1, litra c), gennem det ved Rådets rammeafgørelse 2009/315/RIA oprettede system⁽¹²⁾. De centrale myndigheder omhandlet i nævnte rammeafgørelses artikel 3 besvarer sådanne anmodninger inden for 10 arbejdsdage fra modtagelsen af anmodningen.

Artikel 7

Underretning af leverandørkæden

1. En erhvervsdrivende, som gør et udgangsstof til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger tilgængeligt for en anden erhvervsdrivende, skal underrette den pågældende erhvervsdrivende om, at almindelige borgers erhvervelse, indførsel, besiddelse eller anvendelse af det pågældende udgangsstof til eksplosivstoffer er underlagt en begrænsning som fastsat i artikel 5, stk. 1 og 3.

En erhvervsdrivende, som gør et reguleret udgangsstof til eksplosivstoffer tilgængeligt for en anden erhvervsdrivende, skal underrette den pågældende erhvervsdrivende om, at almindelige borgers erhvervelse, indførsel, besiddelse eller anvendelse af det pågældende regulerede udgangsstof til eksplosivstoffer er underlagt indberetningsforpligtelser som fastsat i artikel 9.

2. En erhvervsdrivende, der gør regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer tilgængelige for en professionel bruger eller en almindelig borger, skal sørge for og være i stand til over for de i artikel 11 omhandlede nationale inspektionsmyndigheder at godtgøre, at de af dens ansatte, der deltager i salg af regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer, er:

- a) bekendt med, hvilke af de produkter, som den erhvervsdrivende gør tilgængelige, der indeholder regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer
- b) vejledt i forpligtelserne i henhold til artikel 5-9.

3. En onlinemarkedsplads skal træffe foranstaltninger til sikring af, at dens brugere underrettes om deres forpligtelser i henhold til denne forordning, når de gør regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer tilgængelige gennem dens tjenester.

Artikel 8

Kontrol ved salg

1. En erhvervsdrivende, der gør et udgangsstof til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger tilgængeligt for en almindelig borger i overensstemmelse med artikel 5, stk. 3, kontrollerer for hver enkelt transaktion den almindelige borgers legitimationsbevis og licens i overensstemmelse med den licensordning, som er fastsat af den medlemsstat, hvor udgangsstoffet til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger gøres tilgængeligt, og registrerer mængden af udgangsstoffet til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger på licensen.

2. Med henblik på at kontrollere, at en potentiel kunde er en professionel bruger eller en anden erhvervsdrivende, anmoder den erhvervsdrivende, som gør et udgangsstof til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger tilgængeligt for en professionel bruger eller en anden erhvervsdrivende, for hver enkelt transaktion om følgende oplysninger, medmindre en sådan kontrol af den pågældende potentielle kunde allerede er foretaget inden for en periode på ét år før datoen for denne transaktion, og transaktionen ikke afviger væsentligt fra tidligere transaktioner:

- a) legitimationsbevis for den person, der er bemyndiget til at repræsentere den potentielle kunde
- b) den potentielle kundes erhverv, forretning eller profession tillige med virksomhedens navn, adresse og momsregistreringsnummer eller ethvert andet relevant virksomhedsregistreringsnummer, hvis et sådant findes

⁽¹²⁾ Rådets rammeafgørelse 2009/315/RIA af 26. februar 2009 om tilrettelæggelsen og indholdet af udvekslinger af oplysninger fra strafferegistre mellem medlemsstaterne (EUT L 93 af 7.4.2009, s. 23).

- c) den potentielle kundes påtænkte anvendelse af udgangsstofferne til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger.

Medlemsstaterne kan anvende den model for kundeerklæringen, der er fastsat i bilag IV.

3. Den erhvervsdrivende vurderer med henblik på at kontrollere den påtænkte anvendelse af udgangsstoffet til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger, om den påtænkte anvendelse er i overensstemmelse med den potentielle kundes erhverv, forretning eller profession. Den erhvervsdrivende kan afvise transaktionen, hvis den har rimelig grund til at betvivle, at den påtænkte anvendelse er lovlig, eller at den almindelige borger har til hensigt at anvende udgangsstoffet til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger til et lovligt formål. Den erhvervsdrivende indberetter sådanne transaktioner eller sådanne forsøgte transaktioner i overensstemmelse med artikel 9.

4. Med henblik på at kontrollere overholdelsen af denne forordning og forebygge og afsløre ulovlig fremstilling af eksplosivstoffer opbevarer erhvervsdrivende de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1 og 2, i 18 måneder fra datoen for transaktionen. I denne periode gøres oplysningerne tilgængelige for inspektion efter anmodning fra de nationale inspektionsmyndigheder eller retshåndhævende myndigheder.

5. En onlinemarkedsplads træffer foranstaltninger, der bidrager til sikring af, at dens brugere, når de gør udgangsstoffer til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger tilgængelige gennem dens tjenester, overholder deres forpligtelser i henhold til denne artikel.

Artikel 9

Indberetning af mistænkelige transaktioner, bortkomster og tyverier

1. Med henblik på at forebygge og afsløre ulovlig fremstilling af eksplosivstoffer indberetter erhvervsdrivende og onlinemarkedspladser mistænkelige transaktioner. Erhvervsdrivende og onlinemarkedspladser gør dette under hensyntagen til alle omstændighederne, og navnlig hvis den potentielle kunde opfører sig på en eller flere af følgende måder:

- a) virker uklar med hensyn til den påtænkte anvendelse af de regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer
- b) forekommer ubekendt med den påtænkte anvendelse af de regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer eller ikke troværdigt kan redegøre for den påtænkte anvendelse
- c) har til hensigt at købe de regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer i mængder, kombinationer eller koncentrationer, der er usædvanlige til lovlig anvendelse
- d) ikke er villig til at forelægge legitimationsbevis eller bopæl eller, efter omstændighederne, status som professionel bruger eller erhvervsdrivende
- e) insisterer på at anvende ualmindelige betalingsmetoder, herunder store kontantbeløb.

2. Erhvervsdrivende og onlinemarkedspladser indfører passende, rimelige og forholdsmæssige procedurer til afsløring af mistænkelige transaktioner tilpasset det specifikke miljø, hvori de regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer gøres tilgængelige.

3. Hver medlemsstat opretter et eller flere nationale kontaktpunkter med klart angivet telefonnummer og e-mail-adresse, onlineformular eller andet behørigt middel til indberetning af mistænkelige transaktioner samt væsentlige bortkomster og væsentlige tyverier. De nationale kontaktpunkter skal være tilgængelige 24 timer i døgnet alle ugens syv dage.

4. Erhvervsdrivende og onlinemarkedspladser kan afvise den mistænkelige transaktion. De indberetter den mistænkelige transaktion eller den forsøgte mistænkelige transaktion inden for 24 timer efter at have formodet, at den var mistænkelig. Når de indberetter sådanne transaktioner giver de kundens identitet, hvis det er muligt, og alle oplysninger, der har foranlediget dem til at formode, at transaktionen er mistænkelig, til det nationale kontaktpunkt i den medlemsstat, hvor den mistænkelige transaktion blev gennemført eller forsøgt.

5. Erhvervsdrivende og professionelle brugere indberetter væsentlige bortkomster og væsentlige tyverier af regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer inden for 24 timer efter afsløringen til det nationale kontaktpunkt i den medlemsstat, hvor bortkomsten eller tyveriet fandt sted. Når der træffes afgørelse om, hvorvidt en bortkomst eller et tyveri er væsentlig, tager de hensyn til, om omfanget er usædvanligt i lyset af alle sagens omstændigheder.

6. Almindelige borgere, der har erhvervet udgangsstoffer til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger i henhold til artikel 5, stk. 3, indberetter væsentlige bortkomster og væsentlige tyverier af udgangsstoffer til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger inden for 24 timer efter afsløringen til det nationale kontaktpunkt i den medlemsstat, hvor bortkomsten eller tyveriet fandt sted.

Artikel 10

Uddannelse og oplysning

1. Medlemsstaterne sørger for tilstrækkelige ressourcer til og levering af uddannelse af retshåndhavende myndigheder, førsteresponsenheder og toldmyndigheder med henblik på at genkende regulerede udgangsstoffer i forbindelse med udøvelsen af deres hverv og til at reagere rettidigt og på en passende måde på en mistænkelig aktivitet. Medlemsstaterne kan anmode om yderligere specifikke uddannelsesforløb fra Den Europæiske Unions Agentur for Uddannelse inden for Retshåndhævelse (Cepol) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2219 ⁽¹³⁾.

2. Medlemsstaterne gennemfører mindst én gang årligt oplysningstiltag tilpasset de særlige forhold i hver enkelt sektor, der anvender regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer.

3. Medlemsstaterne tilrettelægger med henblik på at befordre samarbejde og sikre, at alle interessenter gennemfører denne forordning effektivt, regelmæssige udvekslinger mellem retshåndhavende myndigheder, nationale tilsynsmyndigheder, erhvervsdrivende, onlinemarkedspladser og repræsentanter for de sektorer, der anvender regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer. Erhvervsdrivende er ansvarlige for at fremlægge oplysninger for deres ansatte om, hvordan udgangsstoffer til eksplosivstoffer gøres tilgængelige i henhold til denne forordning, og for at højne bevidstheden blandt ansatte i denne henseende.

Artikel 11

Nationale inspektionsmyndigheder

1. Hver medlemsstat sikrer, at der er udpeget kompetente myndigheder til inspektion og kontrol af, at artikel 5-9 anvendes korrekt (»nationale inspektionsmyndigheder«).

2. Hver medlemsstat sikrer, at de nationale inspektionsmyndigheder har de ressourcer og undersøgelsesbeføjelser, som er nødvendige for at sikre behørig forvaltning af deres opgaver i henhold til denne forordning.

Artikel 12

Retningslinjer

1. Kommissionen fastlægger regelmæssigt ajourførte retningslinjer med henblik på at bistå aktører i leverandørkæden i den kemiske industri og for de kompetente myndigheder og at lette samarbejdet mellem de kompetente myndigheder og erhvervsdrivende. Kommissionen hører Det Stående Udvalg vedrørende Udgangsstoffer om udkast til sådanne retningslinjer og ajourføringer heraf. Retningslinjerne skal navnlig indeholde:

a) oplysninger om, hvordan inspektioner skal foretages

b) oplysninger om, hvordan begrænsningerne og kontrollen i henhold til denne forordning skal anvendes på de regulerede udgangsstoffer til eksplosivstoffer, som almindelige borgere eller professionelle brugere har fjernbestilt

⁽¹³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2219 af 25. november 2015 om Den Europæiske Unions Agentur for Uddannelse inden for Retshåndhævelse (Cepol) og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2005/681/RIA (EUT L 319 af 4.12.2015, s. 1).

- c) oplysninger om mulige foranstaltninger, som onlinemarkedspladser skal træffe for at sikre, at denne forordning overholdes
- d) oplysninger om, hvordan relevante oplysninger udveksles mellem de kompetente myndigheder og de nationale kontaktpunkter og mellem medlemsstater
- e) oplysninger om, hvordan mistænkelige transaktioner identificeres og indberettes
- f) oplysninger om opbevaringsordninger med henblik på at sikre, at et reguleret udgangsstof til eksplosivstoffer opbevares forsvarligt
- g) andre oplysninger, som kan vurderes at være nyttige.

2. De kompetente myndigheder drager omsorg for, at de retningslinjer, der er omhandlet i stk. 1, udbredes regelmæssigt på en måde, som de kompetente myndigheder finder hensigtsmæssig i overensstemmelse med retningslinjernes formål.

3. Kommissionen sikrer, at de retningslinjer, der er omhandlet i stk. 1, foreligger på alle officielle EU-sprog.

Artikel 13

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelse af denne forordning, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de anvendes. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Artikel 14

Beskyttelsesklausul

1. Har en medlemsstat rimelig grund til at antage, at et specifikt stof, der ikke er opført i bilag I og II, kan anvendes til ulovlig fremstilling af eksplosivstoffer, kan den begrænse eller forbyde tilgængeliggørelsen, indførslen, besiddelsen og anvendelsen af dette stof, eller af enhver blanding eller ethvert stof, hvori det er indeholdt, eller fastsætte, at stoffet skal være omfattet af indberetningsforpligtelser i overensstemmelse med artikel 9.

2. Har en medlemsstat rimelig grund til at antage, at et specifikt stof, der er opført i bilag I, kan anvendes til ulovlig fremstilling af eksplosivstoffer ved en koncentration, der er lig med eller lavere end de grænseværdier, der er fastsat i kolonne 2 eller 3 i tabellen i bilag I, kan den yderligere begrænse eller forbyde tilgængeliggørelsen, indførslen, besiddelsen og anvendelsen af dette stof ved at fastsætte en lavere grænseværdi.

3. Har en medlemsstat rimelig grund til at indføre en grænseværdi, over hvilken et stof, der er opført i bilag II, skal være underlagt de begrænsninger, der ellers finder anvendelse på udgangsstoffer til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger, kan den begrænse eller forbyde tilgængeliggørelsen, indførslen, besiddelsen og anvendelsen af dette stof ved at fastsætte den pågældende grænseværdi.

4. En medlemsstat, der begrænser eller forbyder stoffer i henhold til stk. 1, 2 eller 3, underretter omgående Kommissionen og de andre medlemsstater om sådanne begrænsninger eller forbud, idet den begrundet sin beslutning.

5. En medlemsstat, der begrænser eller forbyder stoffer i henhold til stk. 1, 2 eller 3, oplyser erhvervsdrivende og onlinemarkedspladser på sit område om sådanne begrænsninger eller forbud.

6. Ved modtagelse af den i stk. 4 omhandlede underretning undersøger Kommissionen omgående, om der skal udarbejdes ændringer til bilagene i overensstemmelse med artikel 15, stk. 1, eller udarbejdes et lovgivningsmæssigt forslag om ændring af bilagene. Hvor det er hensigtsmæssigt, ændrer eller ophæver den pågældende medlemsstat sine nationale foranstaltninger for at tage hensyn til enhver sådan ændring til disse bilag.

7. Uden at det berører stk. 6 kan Kommissionen efter høring af den berørte medlemsstat og, hvis det er hensigtsmæssigt, tredjeparter træffe en afgørelse om, at den foranstaltning, som denne medlemsstat har truffet, ikke er berettiget, og pålægge denne medlemsstat at tilbagekalde eller ændre den midlertidige foranstaltning. Kommissionen træffer sådanne afgørelser inden for 60 dage efter at have modtaget de i stk. 4 omhandlede oplysninger. Den berørte medlemsstat oplyser erhvervsdrivende og onlinemarkedspladser på sit område om sådanne afgørelser.

8. Foranstaltninger, hvorom medlemsstaterne har underrettet Kommissionen før den 1. februar 2021 i medfør af artikel 13 i forordning (EU) nr. 98/2013, berøres ikke af nærværende artikel.

Artikel 15

Ændring af bilagene

1. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 16 om ændring af denne forordning ved at:

- a) ændre grænseværdierne i bilag I, i det omfang det er nødvendigt for at tage højde for udviklingen med hensyn til misbrug af stoffer som udgangsstoffer til eksplosivstoffer, eller på grundlag af forskning og afprøvning
- b) tilføje stoffer i bilag II, hvor det er nødvendigt for at tage højde for udviklingen med hensyn til misbrug af stoffer som udgangsstoffer til eksplosivstoffer.

Som led i dens udarbejdelse af disse delegerede retsakter hører Kommissionen relevante interessenter, navnlig interessenter fra den kemiske industri og detailsektoren.

Hvis der er en pludselig ændring i risikovurderingen, hvad angår misbrug af stoffer til ulovlig fremstilling af eksplosivstoffer, og det er påkrævet af særligt hastende årsager, anvendes proceduren i artikel 17 på delegerede retsakter vedtaget i henhold til nærværende artikel.

2. Kommissionen vedtager en separat delegeret retsakt for hver enkelt ændring af grænseværdierne i bilag I og for hvert nyt stof, der tilføjes bilag II. Hver delegeret retsakt skal være baseret på en analyse, der viser, at ændringen ikke forventes at føre til uforholdsmæssigt store byrder for erhvervsdrivende eller forbrugere, idet der tages behørigt hensyn til de mål, der forfølges.

Artikel 16

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 15, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 31. juli 2019. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 15 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.

5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 15 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 17

Hasteprocedure

1. Delegerede retsakter vedtaget i henhold til denne artikel træder i kraft straks og finder anvendelse, så længe der ikke er gjort indsigelse i henhold til stk. 2. I meddelelsen til Europa-Parlamentet og Rådet af en delegeret retsakt anføres begrundelsen for anvendelse af hasteproceduren.

2. Europa-Parlamentet eller Rådet kan efter proceduren i artikel 16, stk. 6, gøre indsigelse mod en delegeret retsakt. I så fald skal Kommissionen ophæve retsakten straks efter Europa-Parlamentets eller Rådets meddelelse af afgørelsen om at gøre indsigelse.

Artikel 18

Ændring af forordning (EF) nr. 1907/2006

I punkt 58. (Ammoniumnitrat (AN)), kolonne 2, i bilag XVII til forordning (EF) nr. 1907/2006 udgår stk. 2 og 3.

Artikel 19

Indberetning

1. Medlemsstaterne forelægger senest den 2. februar 2022 og derefter én gang årligt oplysninger til Kommissionen om:

- a) antallet af indberettede mistænkelige transaktioner, væsentlige bortkomster og væsentlige tyverier
- b) antallet af licensansøgninger modtaget i medfør af enhver licensordning, som de har opretholdt eller indført i henhold til artikel 5, stk. 3, samt antallet af udstedte licenser og de almindeligste grunde til at afvise at udstede licenser
- c) oplysningstiltag som omhandlet i artikel 10, stk. 2
- d) gennemførte inspektioner som omhandlet i artikel 11, herunder antallet af inspektioner og erhvervsdrivende, der er omfattet.

2. Ved fremsendelse af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, litra a), c) og d), til Kommissionen sonderer medlemsstaterne mellem indberetninger, tiltag og inspektioner, der vedrører henholdsvis onlineaktiviteter og offlineaktiviteter.

Artikel 20

Overvågningsprogram

1. Senest den 1. august 2020 fastlægger Kommissionen et detaljeret program for overvågning af denne forordnings udbytte, resultater og virkninger.

2. Overvågningsprogrammet skal fastlægge metoderne til samt intervallerne for indsamling af oplysninger og anden nødvendig dokumentation. Det skal præcisere, hvilke tiltag Kommissionen og medlemsstaterne skal træffe med hensyn til indsamling og analyse af disse oplysninger og den øvrige dokumentation.

3. Medlemsstaterne forelægger Kommissionen de oplysninger og den øvrige dokumentation, der er nødvendig for overvågningen.

Artikel 21

Evaluerings

1. Senest den 2. februar 2026 evaluerer Kommissionen denne forordning og fremlægger Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om de vigtigste resultater. Evalueringen foretages i overensstemmelse med Kommissionens retningslinjer for bedre regulering.

2. Medlemsstaterne forelægger Kommissionen alle de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af denne rapport.

Artikel 22

Ophævelse

1. Forordning (EU) nr. 98/2013 ophæves med virkning fra 1. februar 2021.

2. Henvisninger til den ophævede forordning (EU) nr. 98/2013 gælder som henvisninger til nærværende forordning

Artikel 23

Ikrafttræden og anvendelse

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

2. Den finder anvendelse fra den 1. februar 2021.

3. Uanset stk. 2 forbliver licenser, der er gyldigt udstedt i henhold til forordning (EU) nr. 98/2013, gyldige enten indtil den gyldighedsdato, der oprindeligt blev angivet på disse licenser, eller indtil den 2. februar 2022, alt efter hvilken dato der kommer først.

4. Enhver ansøgning om fornyelse af de i stk. 3 omhandlede licenser, der indgives den 1. februar 2021 eller herefter, skal indgives i overensstemmelse med denne forordning.

5. Uanset artikel 5, stk. 1, er almindelige borgeres besiddelse, indførsel og anvendelse af udgangsstoffer til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger, der er lovligt erhvervet før den 1. februar 2021, tilladt indtil den 2. februar 2022.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. juni 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

BILAG I

UDGANGSSTOFFER TIL EKSPLOSIVSTOFFER UNDERLAGT BEGRÆNSNINGER

Liste over stoffer, der hverken i sig selv eller i blandinger eller stoffer, hvori disse stoffer er indeholdt, må gøres tilgængelige for eller indføres, besiddes eller anvendes af almindelige borgere, medmindre koncentrationen er lig med eller lavere end de grænseværdier, der er fastsat i kolonne 2, og for hvilke mistænkelige transaktioner samt væsentlige bortkomster og væsentlige tyverier skal indberettes inden for 24 timer:

1. Stoffets navn og registreringsnummer i Chemical Abstracts Service (CAS RN)	2. Grænseværdi	3. Øvre grænseværdi med henblik på licens i henhold til artikel 5, stk. 3	4. Kode i den kombinerede nomenklatur (KN-kode) for en isoleret kemisk defineret forbindelse, der opfylder kravene i note 1 til henholdsvis kapitel 28 eller 29 i KN ⁽¹⁾	5. Kode i den kombinerede nomenklatur (KN-kode) for blandinger uden komponenter (f.eks. kviksølv, ædle metaller, sjældne jordarters metaller eller radioaktive stoffer), som medfører klassifikation under en anden KN-kode ⁽¹⁾
Salpetersyre (CAS RN 7697-37-2)	3 % vægtprocent	10 % vægtprocent	ex 2808 00 00	ex 3824 99 96
Hydrogenperoxid (CAS RN 7722-84-1)	12 % vægtprocent	35 % vægtprocent	2847 00 00	ex 3824 99 96
Svovlsyre (CAS RN 7664-93-9)	15 % vægtprocent	40 % vægtprocent	ex 2807 00 00	ex 3824 99 96
Nitromethan (CAS RN 75-52-5)	16 % vægtprocent	100 % vægtprocent	ex 2904 20 00	ex 3824 99 92
Ammoniumnitrat (CAS RN 6484-52-2)	16 vægtprocent eller derover af nitrogen i forhold til ammoniumnitrat ⁽²⁾	Licenser ikke tilladte	3102 30 10 (i vandig opløsning) 3102 30 90 (i andre tilfælde)	ex 3824 99 96
Kaliumchlorat (CAS RN 3811-04-9)	40 % vægtprocent	Licenser ikke tilladte	ex 2829 19 00	ex 3824 99 96
Kaliumperchlorat (CAS RN 7778-74-7)	40 % vægtprocent	Licenser ikke tilladte	ex 2829 90 10	ex 3824 99 96
Natriumchlorat (CAS RN 7775-09-9)	40 % vægtprocent	Licenser ikke tilladte	2829 11 00	ex 3824 99 96
Natriumperchlorat (CAS RN 7601-89-0)	40 % vægtprocent	Licenser ikke tilladte	ex 2829 90 10	ex 3824 99 96

⁽¹⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/1925 ⁽¹⁾ Efterfølgende ændringer af bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 ⁽²⁾ bør slås op med henblik på ajourføringer af KN-koder.

⁽²⁾ 16 vægtprocent nitrogen hidrørende fra ammoniumnitrat svarer til 45,7 % ammoniumnitrat uden urenheder. enheder.

⁽¹⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/1925 af 12. oktober 2017 om ændring af bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (EUT L 282 af 31.10.2017, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif (EUT L 256 af 7.9.1987, s. 1).

BILAG II

INDBERETNINGSPLOTTIGE UD GANGSSTOFFER TIL EKPLOSIVSTOFFER

Live over stoffer, der i sig selv eller i blandinger eller i stoffer ved mistænkelige transaktioner samt væsentlige bortkomster og væsentlige tyverier skal indberettes inden for 24 timer:

1. Stoffets navn og registreringsnummer i Chemical Abstracts Service (CAS RN)	2. Kode i den kombinerede nomenklatur (KN-kode) ⁽¹⁾	3. Kode i den kombinerede nomenklatur (KN-kode) for blandinger uden komponenter (f.eks. kviksølv, ædle metaller, sjældne jordarters metaller eller radioaktive stoffer), som medfører klassifikation under en anden KN-kode ⁽¹⁾
Hexamin (CAS RN 100-97-0)	ex 2933 69 40	ex 3824 99 93
Acetone (CAS RN 67-64-1)	2914 11 00	ex 3824 99 92
Kaliumnitrat (CAS RN 7757-79-1)	2834 21 00	ex 3824 99 96
Natriumnitrat (CAS RN 7631-99-4)	3102 50 00	ex 3824 99 96
Calciumnitrat (CAS RN 10124-37-5)	ex 2834 29 80	ex 3824 99 96
Kalkammonsalpeter (CAS RN 15245-12-2)	ex 3102 60 00	ex 3824 99 96
Magnesium, pulver (CAS RN 7439-95-4) ⁽²⁾ ⁽³⁾	ex 8104 30 00	
Magnesiumnitrat hexahydrat (CAS RN 13446-18-9)	ex 2834 29 80	ex 3824 99 96
Aluminium, pulver (CAS RN 7429-90-5) ⁽²⁾ ⁽³⁾	7603 10 00 ex 7603 20 00	

⁽¹⁾ Gennemførelsesforordning (EU) 2017/1925. Efterfølgende ændringer af bilag I til forordning (EØF) nr. 2658/87 bør slås op med henblik på ajourføring af KN-koder.

⁽²⁾ Med en partikelstørrelse på under 200 µm.

⁽³⁾ Som et stof eller i blandinger med et indhold på 70 vægtprocent eller derover af aluminium eller magnesium.

BILAG III

LICENSERS UDFORMNING

Udformning af en licens til en almindelig borger til at erhverve, indføre, besidde og anvende udgangsstoffer til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger som omhandlet i artikel 6, stk. 8.

1. Almindelig borger (navn og adresse) Navn: Identitetsdokuments nummer: Adresse: Land: Tlf.: E-mail:
2. Licensnummer:
3. Licens, der kan anvendes én eller flere gange (sæt kryds) ☐ enkelterhvervelse, -indførsel, -besiddelse og -anvendelse af udgangsstof til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger betegnelse for udgangsstoffet eller -stofferne til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger: største mængde: højeste koncentration: tilladt anvendelse: ☐ flergangserhvervelse, -indførsel, -besiddelse og -anvendelse af udgangsstof til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger betegnelse for udgangsstoffet eller -stofferne til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger: største mængde, der besiddes på ethvert tidspunkt: højeste koncentration: tilladt anvendelse:
4. Hvis forskellig fra rubrik 1 og der er krav herom i national ret: adresse, hvor udgangsstoffet eller -stofferne til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger opbevares:
5. Hvis forskellig fra rubrik 1 og der er krav herom i national ret: adresse, hvor udgangsstoffet eller -stofferne til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger anvendes:
6. Angiv, hvorvidt det er hensigten at indføre eller anvende (eller begge) udgangsstoffet eller -stofferne til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger i en anden medlemsstat end den medlemsstat, der udstedte denne licens, eller uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde ☐ Ja ☐ Nej Adresse: Tidsramme for indførsel eller anvendelse (eller begge) af udgangsstoffet eller -stofferne til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger:

[illegible]

BILAG IV

KUNDEERKLÆRING

vedrørende specifik anvendelse af et udgangsstof til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1148 ⁽¹⁾

(udfyldes med blokbogstaver) (*)

Undertegnede,

Navn (kunde): _____

Legitimationsbevis (nummer, udstedende myndighed): _____

Bemyndiget repræsentant for:

Virksomhed (hovedselskab): _____

Momsregistreringsnummer eller et andet virksomhedsregistreringsnummer (**)/Adresse:

Erhverv/forretning/profession: _____

Produktets handelsbetegnelse	Udgangsstof til eksplosivstoffer underlagt begrænsninger	CAS-nr.	Mængde (kg/liter)	Koncentration	Påtænkt anvendelse

Jeg erklærer herved, at det kommercielle produkt og det stof eller den blanding, som det indeholder, kun skal anvendes til den angivne anvendelse, som under alle omstændigheder er lovlig, og kun vil blive solgt eller leveret til en anden kunde, hvis de afgiver en lignende erklæring om anvendelse, der overholder begrænsningerne i forordning (EU) 2019/1148 for tilgængeliggørelsen for almindelige borgere.

Underskrift: _____ Navn: _____

Funktion: _____ Dato: _____

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1148 af 20. juni 2019 om markedsføring og anvendelse af udgangsstoffer til eksplosivstoffer, om ændring af bilag XVII til forordning (EF) nr. 1907/2006 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 98/2013 (EUT L 186 af 11.7.2019, s. 1).

(*) De nødvendige rækker i tabellen over stoffer kan tilføjes.

(**) Gyldigheden af en erhvervsdrivendes momsregistreringsnummer kan kontrolleres på Kommissionens VIES-websted. Afhængigt af de nationale regler for databeskyttelse vil nogle medlemsstater også oplyse det navn og den adresse, der er knyttet til et givet momsregistreringsnummer, da de er registreret i de nationale databaser.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2019/1149**af 20. juni 2019****om oprettelse af en europæisk arbejdsmarkedsmyndighed, om ændring af forordning (EF) nr. 883/2004, (EU) nr. 492/2011 og (EU) 2016/589 og om ophævelse af afgørelse (EU) 2016/344****(Tekst af relevans for EØS og for Schweiz)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 46 og 48,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den frie bevægelighed for arbejdstagere, etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser er grundlæggende principper for Unionens indre marked, som er grundfæstede i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).
- (2) I henhold til artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) skal Unionen arbejde for en social markedsøkonomi med høj konkurrenceevne, hvor der tilstræbes fuld beskæftigelse og sociale fremskridt, og fremme social retfærdighed og beskyttelse, ligestilling mellem kvinder og mænd, solidaritet mellem generationerne og bekæmpelse af forskelsbehandling. I henhold til artikel 9 i TEUF skal Unionen ved fastlæggelsen og gennemførelsen af sine politikker og aktiviteter tage hensyn til de krav, der er knyttet til at fremme et højt beskæftigelsesniveau, sikring af passende social beskyttelse, bekæmpelse af social udstødelse samt et højt niveau for uddannelse, erhvervsuddannelse og beskyttelse af menneskers sundhed.
- (3) Den europæiske søjle for sociale rettigheder blev proklameret i fællesskab af Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen på det sociale topmøde om fair job og vækst i Göteborg den 17. november 2017. Topmødet understregede behovet for at sætte mennesket i centrum med henblik på at videreudvikle Unionens sociale dimension og for at fremme konvergens gennem en indsats på alle niveauer, som bekræftet i konklusionerne fra Det Europæiske Råd efter mødet den 14. og 15. december 2017.
- (4) I deres fælles erklæring om EU's lovgivningsmæssige prioriteter for 2018-2019 forpligtede Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen sig til at træffe foranstaltninger for at styrke Unionens sociale dimension ved at arbejde på at forbedre koordineringen af de sociale sikringsordninger, ved at beskytte arbejdstagerne mod sundhedsrisici på arbejdspladsen, ved at sikre en retfærdig behandling af alle på EU-arbejdsmarkedet gennem en modernisering af reglerne om udstationering af arbejdstagere og ved yderligere at forbedre håndhævelse af EU-retten på tværs af grænserne.

⁽¹⁾ EUT C 440 af 6.12.2018, s. 128.⁽²⁾ EUT C 461 af 21.12.2018, s. 16.⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 13.6.2019.

- (5) For at beskytte mobile arbejdstageres rettigheder og for at fremme fair konkurrence mellem virksomheder, navnlig små og mellemstore virksomheder (SMV'er), er det af afgørende betydning at forbedre den grænseoverskridende håndhævelse af EU-retten vedrørende arbejdskraftmobilitet og at tackle misbrug.
- (6) Der bør oprettes en europæisk arbejdsmarkedsmyndighed (»myndigheden«), der skal bidrage til at styrke retfærdigheden i og tilliden til det indre marked. Myndighedens mål bør defineres klart med stærk fokus på et begrænset antal opgaver, således at det sikres, at de midler, der er til rådighed anvendes så effektivt som muligt på områder, hvor myndigheden kan skabe den største merværdi. Med henblik herpå bør myndigheden bistå medlemsstaterne og Kommissionen med at fremme adgangen til oplysninger, bør støtte overholdelse af reglerne og samarbejde mellem medlemsstaterne for så vidt angår en konsekvent, formålstjenlig og effektiv anvendelse og håndhævelse af EU-retten vedrørende arbejdskraftmobilitet i hele Unionen, og koordineringen af de sociale sikringsordninger inden for Unionen og bør mægle og lette løsninger i tilfælde af tvister.
- (7) Det er afgørende at forbedre enkeltpersoners og arbejdsgiveres, navnlig SMV'ers, adgang til oplysninger om deres rettigheder og pligter vedrørende arbejdskraftmobilitet, fri bevægelighed for tjenesteydelser og koordinering af de sociale sikringsordninger for at give dem mulighed for at udnytte det indre markeds potentiale fuldt ud.
- (8) Myndigheden bør udføre sine aktiviteter vedrørende arbejdskraftmobilitet i hele Unionen og koordinering af de sociale sikringsordninger, herunder arbejdskraftens frie bevægelighed, udstationering af arbejdstagere og meget mobile tjenester. Den bør også styrke samarbejdet mellem medlemsstaterne om imødegåelse af sort arbejde og andre situationer, der bringer det indre markeds funktion i fare, såsom skuffeselskaber og proformaselvstændige, uden at dette berører medlemsstaternes kompetence til at træffe afgørelse om nationale foranstaltninger. Hvor myndigheden i forbindelse med udførelsen af sine aktiviteter fatter mistanke om uregelmæssigheder på områder af EU-retten, såsom overtrædelser af regler om arbejdsforhold eller sundheds og sikkerhed eller udnyttelse af arbejdskraft, bør den være i stand til at indberette dem til og samarbejde om disse spørgsmål med de nationale myndigheder i de berørte medlemsstater og, hvor det er passende, indberette dem til Kommissionen og andre kompetente EU-organer.
- (9) Anvendelsesområdet for myndighedens aktiviteter bør dække specifikke EU-retsakter, der er anført i denne forordning, herunder ændringer hertil. Denne liste bør udvides i tilfælde af vedtagelse af yderligere EU-retsakter vedrørende arbejdskraftmobilitet i hele Unionen.
- (10) Myndigheden bør proaktivt bidrage til Unionens og medlemsstaternes indsats vedrørende arbejdskraftmobilitet i hele Unionen og koordinering af de sociale sikringsordninger ved at udføre sine opgaver i fuldt samarbejde med Unionens institutioner og organer og medlemsstaterne og samtidig undgå dobbeltarbejde og fremme synergi og komplementaritet.
- (11) Myndigheden bør bidrage til at lette anvendelsen og håndhævelsen af EU-retten inden for denne forordnings anvendelsesområde og til at støtte håndhævelsen af disse bestemmelser, som gennemføres ved hjælp af generelt anvendelige kollektive overenskomster i overensstemmelse med medlemsstaternes praksis. Med henblik herpå bør myndigheden etablere et centralt EU-websted med henblik på adgang til alle relevante EU-websteder og de nationale websteder, der er etableret i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/67/EU ⁽⁴⁾, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/54/EU ⁽⁵⁾. Uden at dette berører opgaverne og aktiviteterne i Den Administrative Kommission for Koordinering af Sociale Sikringsordninger, som er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 ⁽⁶⁾ (»Den Administrative Kommission«), bør myndigheden også bistå med koordineringen af sociale sikringsordninger.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/67/EU af 15. maj 2014 om håndhævelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked (»IMI-forordningen«) (EUT L 159 af 28.5.2014, s. 11).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/54/EU af 16. april 2014 om foranstaltninger til fremme af arbejdstagernes udøvelse af deres ret til fri bevægelighed (EUT L 128 af 30.4.2014, s. 8).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT L 166 af 30.4.2004, s. 1).

- (12) I visse tilfælde er der vedtaget sektorspecifik EU-ret for at imødekomme specifikke behov i bestemte sektorer, såsom vedrørende international transport, herunder vej-, jernbane- og søtransport, indre vandveje og luftfart. Myndigheden bør også inden for denne forordnings anvendelsesområde behandle arbejdskraftmobilitet og aspekter ved social sikring af anvendelsen af sådan sektorspecifik EU-ret. Omfanget af myndighedens aktiviteter, navnlig hvorvidt aktiviteterne bør udvides til yderligere EU-retsakter, der dækker sektorspecifikke behov vedrørende international transport, bør evalueres regelmæssigt og, hvor det er hensigtsmæssigt, tages op til revision.
- (13) Myndighedens aktiviteter bør omfatte enkeltpersoner, som er underlagt EU-retten inden for denne forordnings anvendelsesområde, herunder arbejdstagere, selvstændige og jobsøgende. Sådanne enkeltpersoner bør omfatte unionsborgere og tredjelandsstatsborgere, der har lovligt ophold i Unionen, såsom udstationerede arbejdstagere, virksomhedsinternt udstationerede og fastboende udlændinge samt deres familiemedlemmer i overensstemmelse med EU-retten, der regulerer deres mobilitet inden for Unionen.
- (14) Oprettelsen af myndigheden bør ikke skabe nye rettigheder eller pligter for enkeltpersoner eller arbejdsgivere, herunder økonomiske aktører eller nonprofitorganisationer, da myndighedens aktiviteter bør omfatte sådanne enkeltpersoner og arbejdsgivere, for så vidt som de er omfattet af EU-retten inden for denne forordnings anvendelsesområde. Øget samarbejde om håndhævelse bør hverken pålægge mobile arbejdstagere eller arbejdsgivere, navnlig SMV'er, uforholdsmæssige administrative byrder eller fjerne incitamenter til arbejdskraftmobilitet.
- (15) For at sikre, at enkeltpersoner og arbejdsgivere kan nyde godt af et retfærdigt og effektivt indre marked, bør myndigheden støtte medlemsstaterne i at fremme mulighederne for arbejdskraftmobilitet eller for at yde tjenester og foretage ansættelser overalt inden for Unionen, herunder mulighederne for at få adgang til mobilitetstjenester på tværs af grænserne, såsom matchning af job, praktikophold og lærepladser samt mobilitetsordninger som Dit første Euresjob eller ErasmusPro. Myndigheden bør også bidrage til at forbedre gennemsigtigheden af oplysninger, herunder om, hvilke rettigheder og pligter der hidrører fra EU-retten, og adgangen til tjenester for enkeltpersoner og arbejdsgivere, i samarbejde med andre EU-oplysningstjenester som Dit Europa — Råd & Vink, og til fuldt ud at udnytte og sikre overensstemmelse med Dit Europa-portalen, der skal udgøre rygraden i den fælles digitale portal, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1724 ⁽⁷⁾.
- (16) Med henblik herpå bør myndigheden samarbejde med andre relevante EU-initiativer og netværk, navnlig det europæiske netværk af offentlige arbejdsformidlinger, Enterprise Europe-netværket, grænsekontaktpunktet SOLVIT og Udvalget af Arbejdstilsynschefer samt med relevante nationale tjenester såsom de organer til fremme af ligebehandling og til støtte for EU-arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som medlemsstaterne har udpeget i henhold til direktiv 2014/54/EU. Myndigheden bør afløse Kommissionen i forvaltningen af Det Europæiske Koordineringsbureau for Det Europæiske Arbejdsformidlingsnet (Eures), der er oprettet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/589 ⁽⁸⁾, herunder fastlæggelsen af brugernes behov og forretningsmæssige krav til effektiviteten af Euresportalen og tilhørende tjenester vedrørende informationsteknologi (IT), men undtaget tilvejebringelse af IT og drift og udvikling af IT-infrastruktur, som fortsat varetages af Kommissionen.
- (17) Med henblik på at sikre en retfærdig, enkel og effektiv anvendelse og håndhævelse af EU-retten bør myndigheden støtte samarbejde og rettidig udveksling af oplysninger medlemsstaterne imellem. Sammen med andet personale bør nationale forbindelsesofficerer, der arbejder i myndigheden, støtte medlemsstaternes overholdelse af samarbejdsforpligtelserne, fremskynde udvekslingen mellem dem ved hjælp af procedurer til at nedbringe forsinkelser og sikre forbindelser med andre nationale forbindelseskontorer, organer og kontaktpunkter, der er oprettet i henhold til EU-retten. Myndigheden bør tilskynde til brug af innovative tilgange til effektivt og formålstjenligt samarbejde på tværs af grænserne, herunder elektroniske dataudvekslingsværktøjer som systemet til elektronisk udveksling af oplysninger vedrørende socialsikring (EESSI) og informationssystemet for det indre marked (IMI-systemet) og bør bidrage til at fremme digitaliseringsprocedurer og forbedre de IT-værktøjer, der anvendes til udveksling af meddelelser de nationale myndigheder imellem.

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1724 af 2. oktober 2018 om oprettelse af en fælles digital portal, der giver adgang til oplysninger, procedurer og bistands- og problemløsningstjenester, og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 1).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/589 af 13. april 2016 om et europæisk arbejdsformidlingsnet (Eures), arbejdstageres adgang til mobilitetstjenester og øget integrering af arbejdsmarkedet og om ændring af forordning (EU) nr. 492/2011 og (EU) nr. 1296/2013 (EUT L 107 af 22.4.2016, s. 1).

- (18) For at øge medlemsstaternes kapacitet til at sikre beskyttelse af personer, der udøver deres ret til fri bevægelighed, og bekæmpe uregelmæssigheder på tværs af grænserne i forbindelse med EU-retten inden for denne forordnings anvendelsesområde, bør myndigheden bistå de nationale myndigheder med at udføre samordnede og fælles inspektioner, herunder ved at lette gennemførelsen af inspektioner i overensstemmelse med artikel 10 i direktiv 2014/67/EU. Disse inspektioner bør finde sted efter anmodning fra medlemsstaterne eller efter deres tilslutning til myndighedens forslag. Myndigheden bør yde strategisk, logistisk og teknisk bistand til medlemsstater, der deltager i samordnede eller fælles inspektioner, under fuld overholdelse af fortrolighedskravene. Inspektioner bør foretages efter aftale med de berørte medlemsstater og finde sted inden for de retlige rammer af den nationale ret eller praksis i de medlemsstater, hvor inspektionerne finder sted. Medlemsstaterne bør følge op på resultaterne af de samordnede og fælles inspektioner i henhold til national ret eller praksis.
- (19) Samordnede og fælles inspektioner bør ikke erstatte eller underminere nationale beføjelser. Nationale myndigheder bør også inddrages fuldt ud i processen med sådanne inspektioner og have fuld autoritet. Hvor fagforeninger har ansvaret for inspektioner på nationalt plan, bør samordnede og fælles inspektioner finde sted efter aftale med og i samarbejde med de relevante arbejdsmarkedsparter.
- (20) Med henblik på at kortlægge nye tendenser, udfordringer eller smuthuller vedrørende arbejdskraftmobilitet og koordinering af de sociale sikringsordninger bør myndigheden i samarbejde med medlemsstaterne og, hvor det er hensigtsmæssigt, arbejdsmarkedets parter udvikle en analyse- og risikovurderingskapacitet. Dette bør indebære, at der udføres arbejdsmarkedsanalyser og -undersøgelser samt peer reviews. Myndigheden bør overvåge potentielle ubalancer med hensyn til færdigheder og arbejdskraftstrømme på tværs af grænserne, herunder deres mulige indvirkning på den territoriale samhørighed. Myndigheden bør også støtte den risikovurdering, der er omhandlet i artikel 10 i direktiv 2014/67/EU. Myndigheden bør sikre synergi og komplementaritet med EU-agenturer, -tjenester eller -net. Dette bør omfatte indhentning af bidrag fra SOLVIT og lignende tjenester vedrørende sektorspecifikke udfordringer og tilbagevendende problemer vedrørende arbejdskraftmobilitet inden for denne forordnings anvendelsesområde. Myndigheden bør også lette og strømline dataindsamlingsaktiviteter, der fremgår af EU-retten inden for denne forordnings anvendelsesområde. Dette medfører ikke indførelse af nye rapporteringsforpligtelser for medlemsstaterne.
- (21) For at øge de nationale myndigheders kapacitet vedrørende arbejdskraftmobilitet og koordinering af de sociale sikringsordninger og sikre bedre konsekvens i anvendelsen af EU-retten inden for denne forordnings anvendelsesområde bør myndigheden yde operativ bistand til nationale myndigheder, herunder ved at udarbejde praktiske retningslinjer, indføre uddannelses- og peerlæringsprogrammer, herunder for arbejdstilsyn til at håndtere udfordringer såsom proformaselvstændighed og udstationeringsmisbrug, fremme gensidige bistandsprojekter, lette udveksling af personale som omhandlet i artikel 8 i direktiv 2014/67/EU og bistå medlemsstaterne med at tilrettelægge oplysningskampagner for at oplyse enkeltpersoner og arbejdsgivere om deres rettigheder og pligter. Myndigheden bør fremme udveksling, formidling og udbredelsen af god praksis og af viden om og fremme gensidig forståelse af de forskellige nationale systemer og praksis.
- (22) Myndigheden bør udvikle synergier mellem sin opgave med at sikre retfærdig arbejdskraftmobilitet og imødegåelsen af sort arbejde. Med henblik på denne forordning forstås ved »imødegåelse« af sort arbejde forebyggelse af, afskrækkelse fra og bekæmpelse af sort arbejde samt fremme af registrering deraf. Med udgangspunkt i den viden og de arbejdsmetoder, der henholdsvis findes og anvendes i den europæiske platform for forbedring af samarbejdet i forbindelse med imødegåelse af sort arbejde, oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2016/344 ⁽⁹⁾, bør myndigheden med inddragelse af arbejdsmarkedets parter oprette en permanent arbejdsgruppe, også med navnet den europæiske platform for forbedring af samarbejdet i forbindelse med imødegåelse af sort arbejde. Myndigheden bør sikre en gnidningsløs overførsel af de eksisterende aktiviteter fra platformen oprettet ved afgørelse (EU) 2016/344 til den nye arbejdsgruppe inden for myndigheden.
- (23) Myndigheden bør indtage en mæglerrolle. Medlemsstaterne bør være i stand til at henvise omtvistede individuelle sager til myndigheden til mægling, når de ikke har kunnet løse sagerne indbyrdes gennem direkte kontakt og dialog. Mægling bør kun vedrøre tvister mellem medlemsstaterne, hvorimod enkeltpersoner og arbejdsgivere, som står over for vanskeligheder med hensyn til at udøve deres EU-rettigheder, fortsat bør råde over de nationale tjenester og EU-tjenester, der er beregnet til at håndtere disse sager, såsom SOLVIT-nettet, som myndigheden bør henvise sådanne sager til. SOLVIT-nettet bør også kunne henvise til myndigheden i tilfælde, hvor problemet ikke kan løses på grund af forskelligheder nationale myndigheder imellem. Myndigheden bør udføre sin mæglerrolle, uden at dette berører Den Europæiske Unions Domstols (EU-Domstolens) beføjelser vedrørende fortolkning af EU-retten, og uden at det berører Den Administrative Kommissions beføjelser.

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2016/344 af 9. marts 2016 om en europæisk platform for forbedring af samarbejdet i forbindelse med imødegåelse af sort arbejde (EUT L 65 af 11.3.2016, s. 12).

- (24) Den europæiske interoperabilitetsramme (EIF) indeholder principper og anbefalinger om, hvordan man kan forbedre forvaltningen af interoperabilitetsaktiviteter og offentlige tjenester, etablere forbindelser på tværs af organisationer og på tværs af grænser, strømline processer, der understøtter digitale end-to-end-udvekslinger, og sikre, at både eksisterende og ny lovgivning støtter interoperabilitetsprincipperne. Den europæiske referencearkitektur for interoperabilitet (EIRA) er en generisk struktur, som omfatter principper og retningslinjer for gennemførelsen af interoperabilitetsløsninger, der er omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2015/2240 ⁽¹⁰⁾. Både EIF og EIRA bør vejlede og støtte myndigheden, når den overvejer interoperabilitetsspørgsmål.
- (25) Myndigheden bør sigte mod at give EU-interessenter og nationale interessenter bedre adgang til onlineoplysninger og -tjenester og lette udvekslingen af oplysninger mellem dem. Myndigheden bør derfor tilskynde til anvendelse af digitale værktøjer, når det er muligt. Ud over IT-systemer og websteder spiller digitale værktøjer såsom online-platforme og databaser en stadig mere central rolle på markedet for arbejdskraftmobilitet på tværs af grænserne. Sådanne værktøjer er således nyttige med henblik på at give let adgang til relevante onlineoplysninger og lette udvekslingen af oplysninger for EU-interessenter og nationale interessenter vedrørende deres aktiviteter på tværs af grænserne.
- (26) Myndigheden bør tilstræbe, at de websteder og mobilapplikationer, der udvikles med henblik på udførelsen af de opgaver, der er fastsat i denne forordning, er i overensstemmelse med Unionens relevante tilgængelighedskrav. I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/2102 ⁽¹¹⁾ skal medlemsstaterne sikre, at deres offentlige organers websteder er tilgængelige i overensstemmelse med principperne om, at de skal være opfattede, anvendelige, forståelige og robuste, og at de skal overholde kravene i nævnte direktiv. Nævnte direktiv finder ikke anvendelse på EU-institutioners, -organers, -kontorers og -agenturers websteder eller mobilapplikationer. Myndigheden bør dog søge at overholde principperne fastsat i nævnte direktiv.
- (27) Myndigheden bør ledes og drives i overensstemmelse med principperne i den fælles erklæring fra Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om decentraliserede agenturer af 19. juli 2012.
- (28) Ligestillingsprincippet er et grundlæggende princip i EU-retten. Det kræver, at ligestilling mellem kvinder og mænd skal sikres på alle områder, herunder i forbindelse med beskæftigelse, arbejde og løn. Alle parter bør tilstræbe at opnå en afbalanceret repræsentation af kvinder og mænd i bestyrelsen og gruppen af interesserede parter. Dette mål bør også forfølges af bestyrelsen for så vidt angår dens formand og næstformænd taget under ét.
- (29) Medlemsstaterne og Kommissionen bør være repræsenteret i en bestyrelse for at sikre, at myndigheden fungerer effektivt. Europa-Parlamentet og tværfaglige arbejdsmarkedsorganisationer på EU-plan, der ligeligt repræsenterer fagforeninger og arbejdsgiverorganisationer og med passende repræsentation af SMV'er, kan også foreslå repræsentanter til bestyrelsen. Sammensætningen af bestyrelsen, herunder valget af formand og næstformand, bør overholde principperne om kønsbalance, erfaring og kvalifikationer. Bestyrelsen bør for at sikre, at myndigheden fungerer effektivt og formålstjenligt, navnlig vedtage et årligt arbejdsprogram, varetage sine opgaver i forbindelse med myndighedens budget, vedtage de finansielle bestemmelser, som finder anvendelse på myndigheden, udnævne en administrerende direktør og fastlægge procedurer for den administrerende direktørs beslutningstagning vedrørende myndighedens operationelle opgaver. Repræsentanter fra andre tredjelande, som anvender EU-reglerne inden for denne forordnings anvendelsesområde, bør kunne deltage i bestyrelsens møder som observatører.
- (30) I særlige tilfælde, hvor det er nødvendigt at opretholde maksimal fortrolighed, bør den uafhængige ekspert, der er udnævnt af Europa-Parlamentet, og repræsentanterne for tværfaglige arbejdsmarkedsorganisationer på EU-plan ikke deltage i bestyrelsens drøftelser. En sådan bestemmelse bør angives klart i bestyrelsens forretningsorden og begrænses til følsomme oplysninger vedrørende individuelle sager for at sikre, at ekspertens og repræsentanternes effektive deltagelse i bestyrelsens arbejde ikke begrænses unødigt.
- (31) Der bør udnævnes en administrerende direktør for at sikre den overordnede administrative forvaltning af myndigheden og gennemførelsen af de opgaver, der er pålagt myndigheden. Andre ansatte kan træde i stedet for den administrerende direktør, hvor dette anses for at være nødvendigt for at sikre den daglige forvaltning af myndigheden i overensstemmelse med myndighedens interne regler, uden at der skabes yderligere ledende stillinger.

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2015/2240 af 25. november 2015 om indførelse af et program om interoperabilitetsløsninger og fælles rammer for europæiske offentlige forvaltninger, virksomheder og borgere (ISA²-programmet) som et middel til at modernisere den offentlige sektor (EUT L 318 af 4.12.2015, s. 1).

⁽¹¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/2102 af 26. oktober 2016 om tilgængeligheden af offentlige organers websteder og mobilapplikationer (EUT L 327 af 2.12.2016, s. 1).

- (32) Med forbehold af Kommissionens beføjelser bør bestyrelsen og den administrerende direktør være uafhængige i udførelsen af deres hverv og handle i almenhedens interesse.
- (33) Myndigheden bør basere sig direkte på relevante interesserede parter ekspertise på de områder, der falder under denne forordnings anvendelsesområde, gennem en særlig gruppe af interesserede parter. Medlemmerne bør være repræsentanter for arbejdsmarkedets parter på EU-plan, herunder anerkendte sektorspecifikke EU-arbejdsmarkedsparter, der repræsenterer sektorer, som er særlig berørt af spørgsmål vedrørende arbejdskraftmobilitet. Gruppen af interesserede parter bør modtage forudgående briefing og kunne afgive deres udtalelser til myndigheden, efter anmodning eller på eget initiativ. Gruppen af interesserede parter tager i udførelsen af sine aktiviteter behørigt hensyn til udtalelser fra og trækker på ekspertviden fra Det Rådgivende Udvalg for Koordinering af Sociale Sikringsordninger, der er nedsat ved forordning (EF) nr. 883/2004, og det rådgivende udvalg for arbejdskraftens frie bevægelighed, der er nedsat i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 ⁽¹²⁾.
- (34) For at sikre dens fulde selvstændighed og uafhængighed bør myndigheden råde over et selvstændigt budget, hvor indtægterne kommer fra Unionens almindelige budget, eventuelle frivillige finansielle bidrag fra medlemsstaterne og eventuelle bidrag fra tredjelande, der deltager i myndighedens arbejde. I ekstraordinære og behørigt begrundede tilfælde bør den også kunne opnå finansiering i form af delegationsaftaler eller ad hoc-tilskud og opkræve betaling for publikationer og tjenester, der leveres af myndigheden.
- (35) De oversættelsestjenester, som er nødvendige for myndighedens funktion, bør udføres af Oversættelsescentret for Den Europæiske Unions Organer (Oversættelsescentret). Myndigheden bør arbejde sammen med Oversættelsescentret for at fastlægge indikatorer for kvalitet, rettidighed og fortrolighed, for klart at identificere myndighedens behov og prioriteter og skabe gennemsigtige og objektive procedurer for oversættelsesprocessen.
- (36) Behandling af personoplysninger inden for rammerne af denne forordning bør ske i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽¹³⁾ eller (EU) nr. 2018/1725 ⁽¹⁴⁾, alt efter hvilken der er gældende. Dette omfatter indførelse af passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger til at opfylde de forpligtelser, der følger af disse forordninger, navnlig foranstaltninger vedrørende lovligheden af behandlingen, sikkerheden af behandlingsaktiviteterne, afgivelse af oplysninger og registreredes rettigheder.
- (37) For at sikre gennemsigtighed omkring myndighedens virksomhed bør Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 ⁽¹⁵⁾ finde anvendelse på myndigheden. Myndighedens aktiviteter bør kunne undersøges af Den Europæiske Ombudsmand i overensstemmelse med artikel 228 i TEUF.
- (38) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 ⁽¹⁶⁾ bør finde anvendelse på myndigheden, som bør tiltræde den interinstitutionelle aftale af 25. maj 1999 mellem Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber om de interne undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF).
- (39) Myndighedens værtsmedlemsstat bør sikre de bedst mulige vilkår for, at myndigheden kan fungere korrekt.
- (40) For at sikre åbne og gennemsigtige ansættelsesvilkår og ligebehandling af personalet bør vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Unionen, fastsat ved Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 ⁽¹⁷⁾ (benævnt henholdsvis »personalevedtægten« og »ansættelsesvilkårene«), finde anvendelse på myndighedens personale og den administrerende direktør, herunder reglerne om tavshedspligt eller tilsvarende fortrolighedskrav.

⁽¹²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen (EUT L 141 af 27.5.2011, s. 1).

⁽¹³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

⁽¹⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43).

⁽¹⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11. september 2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT L 248 af 18.9.2013, s. 1).

⁽¹⁷⁾ EFT L 56 af 4.3.1968, s. 1.

- (41) Myndigheden bør samarbejde med EU-agenturer inden for rammerne af deres respektive beføjelser, navnlig agenturer, der er etableret på området for beskæftigelse og social- og arbejdsmarkedspolitik, og i den forbindelse bygge på deres ekspertise og maksimere synergier: Det Europæiske Institut til Forbedring af Leve- og Arbejdsvilkårene (Eurofound), Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse (Cedefop), Det Europæiske Arbejdsmiljøagentur (EU-OSHA) og Det Europæiske Erhvervsuddannelsesinstitut (ETF) samt Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (Europol) og Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust), for så vidt angår bekæmpelse af organiseret kriminalitet og menneskehandel. Dette samarbejde bør sikre koordinering, fremme synergi og forhindre enhver overlapning af deres aktiviteter.
- (42) På området for koordinering af sociale sikringsordninger bør myndigheden og Den Administrative Kommission arbejde tæt sammen med henblik på at opnå synergier og forhindre overlapning.
- (43) Med henblik på at tilføje en operationel dimension til de aktiviteter, der udføres af eksisterende organer inden for denne forordnings anvendelsesområde bør myndigheden udføre de opgaver, der er tillagt det faglige udvalg for arbejdskraftens frie bevægelighed, der er nedsat i henhold til forordning (EU) nr. 492/2011, det ekspertudvalg for udstationering af arbejdstagere, der er nedsat ved Kommissionens afgørelse 2009/17/EF⁽¹⁸⁾, herunder udveksling af oplysninger om administrativt samarbejde, bistand i spørgsmål om gennemførelse samt håndhævelse på tværs af grænserne, og den platform, der er oprettet ved afgørelse (EU) 2016/344. Når myndigheden indleder sin virksomhed, bør disse organer ophøre med at eksistere. Bestyrelsen kan beslutte at nedsætte målrettede arbejdsgrupper eller ekspertpaneler.
- (44) Det Rådgivende Udvalg for Koordinering af Sociale Sikringsordninger og det rådgivende udvalg vedrørende arbejdskraftens frie bevægelighed udgør et forum for høring af arbejdsmarkedets parter og regeringsrepræsentanter på nationalt plan. Myndigheden bør bidrage til deres arbejde og kan deltage i deres møder.
- (45) For at afspejle den nye institutionelle struktur bør forordning (EF) nr. 883/2004, (EU) nr. 492/2011 og (EU) 2016/589 ændres, og afgørelse (EU) 2016/344 bør ophæves, når myndigheden er operationel.
- (46) Myndigheden bør respektere de forskelligartede nationale arbejdsmarkedsrelationer og arbejdsmarkedets parters autonomi som udtrykkeligt anerkendt i TEUF. Deltagelse i myndighedens aktiviteter berører ikke medlemsstaternes beføjelser, forpligtelser og ansvar i medfør af bl.a. relevante og gældende konventioner fra Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO), såsom konvention nr. 81 om arbejdstilsyn inden for industri og handel, og medlemsstaternes beføjelser til at regulere, mægle eller overvåge arbejdsmarkedsrelationerne på nationalt plan, navnlig om udøvelse af retten til kollektive forhandlinger og til at tage kollektive skridt.
- (47) Målene for denne forordning, nemlig at bidrage inden for dens anvendelsesområde til at sikre retfærdig arbejdskraftmobilitet i hele Unionen og at bistå medlemsstaterne og Kommissionen med koordineringen af sociale sikringsordninger inden for Unionen, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, når de handler uden koordinering, men kan på grund af denne aktivitets grænseoverskridende karakter og behovet for øget samarbejde mellem medlemsstaterne imellem bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (48) Nærværende forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som navnlig bekræftes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som anerkendt i artikel 6 i TEU —

⁽¹⁸⁾ Kommissionens afgørelse 2009/17/EF af 19. december 2008 om nedsættelse af et ekspertudvalg for udstationering af arbejdstagere (EUT L 8 af 13.1.2009, s. 26).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

PRINCIPPER

Artikel 1

Oprettelse, genstand og anvendelsesområde

1. Ved denne forordning oprettes Den Europæiske Arbejdsmarkedsmyndighed (»myndigheden«).
2. Myndigheden bistår medlemsstaterne og Kommissionen i deres effektive anvendelse og håndhævelse af EU-retten vedrørende arbejdskraftmobilitet i hele Unionen og koordineringen af de sociale sikringsordninger i Unionen. Myndigheden virker inden for anvendelsesområdet for de EU-retsakter, der er anført i stk. 4, herunder alle direktiver, forordninger og afgørelser, som er baseret på disse retsakter, samt eventuelle yderligere juridisk bindende EU-retsakter, hvorved myndigheden tillægges opgaver.
3. Denne forordning påvirker ikke på nogen måde udøvelsen af grundlæggende rettigheder, der er anerkendt i medlemsstaterne og på EU-plan, herunder retten eller friheden til at strejke eller til at tage andre skridt, der er omfattet af specifikke ordninger for arbejdsmarkedsrelationer i medlemsstaterne, i overensstemmelse med national ret eller praksis. Den påvirker heller ikke retten til at forhandle, indgå og håndhæve kollektive overenskomster eller retten til at tage kollektive skridt i overensstemmelse med national ret eller praksis.
4. Anvendelsesområdet for myndighedens aktiviteter omfatter følgende EU-retsakter, herunder alle fremtidige ændringer af disse retsakter:
 - a) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF ⁽¹⁹⁾
 - b) direktiv 2014/67/EU
 - c) forordning (EF) nr. 883/2004 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 ⁽²⁰⁾, herunder bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 ⁽²¹⁾ og (EØF) nr. 574/72 ⁽²²⁾, for så vidt de stadig finder anvendelse, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1231/2010 ⁽²³⁾ og Rådets forordning (EF) nr. 859/2003 ⁽²⁴⁾ om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72 til at omfatte tredjelandstatsborgere, der ikke allerede er dækket af disse forordninger udelukkende på grund af deres nationalitet
 - d) forordning (EU) nr. 492/2011

⁽¹⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1).

⁽²⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT L 284 af 30.10.2009, s. 1).

⁽²¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2).

⁽²²⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT L 74 af 27.3.1972, s. 1).

⁽²³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1231/2010 af 24. november 2010 om udvidelse af forordning (EF) nr. 883/2004 og forordning (EF) nr. 987/2009 til at omfatte tredjelandstatsborgere, der ikke allerede er omfattet af disse forordninger udelukkende på grund af deres nationalitet (EUT L 344 af 29.12.2010, s. 1).

⁽²⁴⁾ Rådets forordning (EF) nr. 859/2003 af 14. maj 2003 om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72 til at omfatte tredjelandstatsborgere, der ikke allerede er dækket af disse bestemmelser udelukkende på grund af deres nationalitet (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 1).

- e) direktiv 2014/54/EU
- f) forordning (EU) 2016/589
- g) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 ⁽²⁵⁾
- h) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/22/EF ⁽²⁶⁾
- i) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1071/2009 ⁽²⁷⁾.

5. Anvendelsesområdet for myndighedens aktiviteter omfatter bestemmelserne i denne forordning om samarbejde mellem medlemsstaterne med henblik på imødegåelse af sort arbejde.

6. Denne forordning respekterer medlemsstaternes kompetencer med hensyn til anvendelse og håndhævelse af de EU-retsakter, der er anført i stk. 4.

Den påvirker ikke enkeltpersoners og arbejdsgivers rettigheder eller pligter i henhold til EU-retten eller national ret eller praksis eller nationale myndigheders rettigheder og pligter i medfør heraf samt arbejdsmarkedets parterers autonomi som anerkendt i TEUF.

Denne forordning berører ikke eksisterende bilaterale aftaler og administrative samarbejdsordninger mellem medlemsstaterne, navnlig vedrørende samordnede og fælles inspektioner.

Artikel 2

Mål

Myndighedens mål er at bidrage til at sikre retfærdig arbejdskraftmobilitet i hele Unionen og bistå medlemsstaterne og Kommissionen med koordineringen af sociale sikringsordninger inden for Unionen. Med henblik herpå og inden for anvendelsesområdet i henhold til artikel 1 skal myndigheden:

- a) lette adgangen til oplysninger om rettigheder og pligter med hensyn til arbejdskraftmobilitet i hele Unionen samt til relevante tjenester
- b) fremme og styrke samarbejdet mellem medlemsstaterne imellem om håndhævelse af relevant EU-ret i hele Unionen, herunder lette samordnede og fælles inspektioner
- c) mægle og bidrage til at finde en løsning i tilfælde af grænseoverskridende tvister mellem medlemsstater og
- d) støtte samarbejdet mellem medlemsstaterne imellem om imødegåelse af sort arbejde.

Artikel 3

Retlig status

1. Myndigheden er et EU-organ med status som juridisk person.

⁽²⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 af 15. marts 2006 om harmonisering af visse sociale bestemmelser inden for vejtransport og om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 3821/85 og (EF) nr. 2135/98 samt ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 (EUT L 102 af 11.4.2006, s. 1).

⁽²⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/22/EF af 15. marts 2006 om minimumsbetingelser for gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 og (EØF) nr. 3821/85 med hensyn til sociale bestemmelser inden for vejtransportvirksomhed og om ophævelse af Rådets direktiv 88/599/EØF (EUT L 102 af 11.4.2006, s. 35).

⁽²⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1071/2009 af 21. oktober 2009 om fælles regler om betingelser for udøvelse af vejtransporterhvervet og om ophævelse af Rådets direktiv 96/26/EF (EUT L 300 af 14.11.2009, s. 51).

2. Myndigheden har i hver medlemsstat den mest vidtgående rets- og handleevne, som tillægges juridiske personer under deres national ret. Den kan navnlig erhverve og afhænde fast ejendom og løse og optræde som part i retssager.

KAPITEL II

MYNDIGHEDENS OPGAVER

Artikel 4

Myndighedens opgaver

Myndigheden varetager med henblik på at nå sine mål følgende opgaver:

- a) at lette adgang til oplysninger og koordinere EURES, jf. artikel 5 og 6
- b) at lette samarbejde og udveksling af oplysninger medlemsstaterne imellem med henblik på en konsekvent, formåls-tjenlig og effektiv anvendelse og håndhævelse af relevant EU-ret, i overensstemmelse med artikel 7
- c) at koordinere og yde bistand i forbindelse med samordnede og fælles inspektioner, i overensstemmelse med artikel 8 og 9
- d) at foretage analyser og risikovurdering af spørgsmål vedrørende arbejdskraftmobilitet på tværs af grænserne, i overensstemmelse med artikel 10
- e) at bistå medlemsstaterne med kapacitetsopbygning for så vidt angår effektiv anvendelse og håndhævelse af relevant EU-ret, i overensstemmelse med artikel 11
- f) at støtte medlemsstaterne i at imødegå sort arbejde, i overensstemmelse med artikel 12
- g) at mægle i tvister mellem medlemsstaterne om anvendelsen af relevant EU-ret, i overensstemmelse med artikel 13.

Artikel 5

Oplysninger om arbejdskraftmobilitet

Myndigheden forbedrer tilgængeligheden og kvaliteten af og adgangen til de oplysninger af generel karakter, der tilbydes enkeltpersoner, arbejdsgivere og arbejdsmarkedets parter vedrørende de rettigheder og pligter, der følger af de EU-rets-akter, der er anført i artikel 1, stk. 4, for at lette arbejdskraftmobilitet i hele Unionen. Med henblik herpå skal myndigheden:

- a) bidrage til at tilvejebringe relevante oplysninger om enkeltpersoners rettigheder og pligter i forbindelse med arbejdskraftmobilitet på tværs af grænserne, herunder via et enkelt EU-dækkende websted, som fungerer som en fælles portal for adgang til informationskilder og tjenester på EU-plan og nationalt plan på alle Unionens officielle sprog, og som er oprettet ved forordning (EU) 2018/1724
- b) støtte medlemsstaterne i anvendelsen af forordning (EU) 2016/589
- c) bistå medlemsstaterne med at opfylde forpligtelserne vedrørende adgang til og formidling af oplysninger om arbejdskraftens frie bevægelighed, navnlig som fastlagt i artikel 6 i direktiv 2014/54/EU og artikel 22 i forordning (EU) 2016/589, om koordinering af de sociale sikringsordninger som fastlagt i artikel 76, stk. 4 og stk. 5 i forordning (EF) nr. 883/2004 og om udstationering af arbejdstagere som fastlagt i artikel 5 i direktiv 2014/67/EU, herunder ved at henvise til nationale informationskilder såsom de centrale officielle nationale websteder

- d) bistå medlemsstaterne med at forbedre nøjagtigheden, fuldstændigheden og brugervenligheden af relevante nationale oplysningskilder og -tjenester i overensstemmelse med de kvalitetskriterier, der er fastlagt i forordning (EU) 2018/1724
- e) bistå medlemsstaterne med at strømline formidlingen af oplysninger og tjenester til enkeltpersoner og arbejdsgivere om mobilitet på tværs af grænserne på frivillig basis
- f) at lette samarbejdet mellem de kompetente organer, der er udpeget i henhold til direktiv 2014/54/EU til at give enkeltpersoner og arbejdsgivere oplysninger, vejledning og bistand på området for arbejdskraftmobilitet i det indre marked.

Artikel 6

Koordinering af Eures

For at støtte medlemsstaterne i at levere tjenester til enkeltpersoner og arbejdsgivere gennem Eures, såsom matchning af job, praktikophold og ledige lærepladser med CV'er på tværs af grænserne, og dermed lette arbejdskraftmobilitet i hele Unionen, forvalter myndigheden Eures' Europæiske Koordineringsbureau, etableret i henhold til artikel 7 i forordning (EU) 2016/589.

Det Europæiske Koordineringsbureau opfylder under myndighedens forvaltning sine forpligtelser i overensstemmelse med artikel 8 i forordning (EU) 2016/589, undtagen for så vidt angår den tekniske drift og udvikling af Euresportalen og tilhørende IT-tjenester, som fortsat forvaltes af Kommissionen. Myndigheden sikrer under den administrerende direktørs ansvar som fastsat i nærværende forordnings artikel 22, stk. 4, litra n), at denne aktivitet fuldt ud overholder kravene i den gældende databeskyttelseslovgivning, herunder kravet om at udnævne en databeskyttelsesansvarlig i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 36.

Artikel 7

Samarbejde og udveksling af oplysninger medlemsstaterne imellem

1. Myndigheden letter samarbejdet og fremskyndelsen af udvekslingen af oplysninger medlemsstaterne imellem og bidrager til deres faktiske overholdelse af samarbejdsforpligtelser, herunder vedrørende udveksling af oplysninger, som fastsat i EU-retten inden for denne forordnings anvendelsesområde.

Med henblik herpå skal myndigheden navnlig:

- a) efter anmodning fra en eller flere medlemsstater bistå de nationale myndigheder med at identificere nationale myndigheders relevante kontaktpunkter i andre medlemsstater
- b) efter anmodning fra en eller flere medlemsstater lette opfølgningen på henvendelser fra og udvekslingen af oplysninger mellem de nationale myndigheder ved at yde logistisk og teknisk bistand, herunder oversættelse og tolkning, og gennem udveksling om status i sager
- c) fremme, dele og bidrage til udbredelsen af bedste praksis medlemsstaterne imellem
- d) efter anmodning fra en eller flere medlemsstater, hvor det er relevant, lette og støtte håndhævelsesprocedurer på tværs af grænserne vedrørende sanktioner og bøder inden for denne forordnings anvendelsesområde i overensstemmelse med artikel 1
- e) rapportere til Kommissionen to gange om året om uafklarede henvendelser medlemsstaterne imellem og overveje, om disse henvendelser skal henvises til mægling i overensstemmelse med artikel 13, stk. 2.

2. Efter anmodning fra en eller flere medlemsstater og under udførelsen af sine opgaver forelægger myndigheden oplysninger for at støtte den berørte medlemsstat i den effektive anvendelse af de EU-retsakter, der falder ind under myndighedens beføjelser.

3. Myndigheden fremmer anvendelsen af elektroniske værktøjer til og procedurer for udveksling af meddelelser de nationale myndigheder imellem, herunder IMI-systemet.

4. Myndigheden tilskynder til brugen af innovative tilgange til effektivt og formålstjenligt samarbejde på tværs af grænserne og fremmer den potentielle anvendelse af elektroniske udvekslingsmekanismer og databaser medlemsstaterne imellem for at lette adgangen til data i realtid og afsløringen af svig og kan foreslå mulige forbedringer af anvendelsen af disse mekanismer og databaser. Myndigheden forelægger Kommissionen rapporter med henblik på videreudvikling af elektroniske udvekslingsmekanismer og databaser.

Artikel 8

Koordinering af og støtte til samordnede og fælles inspektioner

1. Efter anmodning fra en eller flere medlemsstater koordinerer og støtter myndigheden samordnede eller fælles inspektioner på de områder, der er omfattet af myndighedens beføjelser. Myndigheden kan også på eget initiativ foreslå myndighederne i de berørte medlemsstater at foretage en samordnet eller fælles inspektion.

Samordnede og fælles inspektioner gennemføres efter aftale med de berørte medlemsstater.

Arbejdsmarkedets parter på nationalt plan kan forelægge sager for myndigheden.

2. I denne forordning er:

- a) samordnede inspektioner inspektioner, der foretages i to eller flere medlemsstater på samme tid i forbindelse med relaterede sager, hvor hver enkelt national myndighed opererer på sit eget territorium, og som, hvor det er hensigtsmæssigt, støttes af myndighedens personale
- b) fælles inspektioner inspektioner, der foretages i en medlemsstat med deltagelse af de nationale myndigheder fra en eller flere andre berørte medlemsstater, og som, hvor det er hensigtsmæssigt, støttes af myndighedens personale.

3. I overensstemmelse med princippet om loyalt samarbejde tilstræber medlemsstaterne at deltage i samordnede eller fælles inspektioner.

En samordnet eller fælles inspektion forhåndsgodkendes af alle deltagende medlemsstater, og en sådan aftale meddeles via deres nationale forbindelsesofficerer, der er udpeget i medfør af artikel 32.

I tilfælde af at en eller flere medlemsstater beslutter ikke at deltage i den samordnede eller fælles inspektion, foretager de andre medlemsstaters nationale myndigheder kun en sådan inspektion i de deltagende medlemsstater. Medlemsstater, der beslutter ikke at deltage, behandler oplysninger om sådan en inspektion fortroligt.

4. Myndigheden fastlægger og vedtager de nærmere ordninger for at sikre en passende opfølgning, hvor en medlemsstat beslutter ikke at deltage i en samordnet eller fælles inspektion.

I sådanne tilfælde underretter den berørte medlemsstat uden unødigt forsinkelse myndigheden og de øvrige berørte medlemsstater skriftligt, herunder elektronisk, om årsagerne til sin beslutning og eventuelt om de foranstaltninger, den agter at træffe for at løse sagen, samt om resultaterne af sådanne foranstaltninger, når de er kendt. Myndigheden kan foreslå, at den medlemsstat, der ikke deltog i en samordnet eller fælles inspektion, foretager sin egen inspektion på frivillig basis.

5. Medlemsstaterne og myndigheden behandler oplysninger om påtænkte inspektioner fortroligt i forhold til tredje-parter.

Artikel 9

Ordninger for samordnede og fælles inspektioner

1. En aftale om at foretage en samordnet inspektion eller en fælles inspektion mellem de deltagende medlemsstater og myndigheden fastsætter vilkårene og betingelserne for at gennemføre denne inspektion, herunder inspektionens omfang og formål og, hvis det er relevant, eventuelle ordninger for så vidt angår myndighedens personales deltagelse. Aftalen om

den samordnede eller fælles inspektion kan indeholde bestemmelser, der gør det muligt at foretage samordnede eller fælles inspektioner med kort varsel, når de er vedtaget og planlagt. Myndigheden udarbejder en standardaftale i overensstemmelse med EU-retten samt national ret eller praksis.

2. Samordnede og fælles inspektioner foretages i overensstemmelse med ret eller praksis i de medlemsstater, hvor inspektionerne finder sted. Enhver opfølgning af sådanne inspektioner foretages i overensstemmelse med ret eller praksis i de berørte medlemsstater.

3. Samordnede og fælles inspektioner finder sted på en operationelt effektiv måde. Med henblik herpå giver medlemsstaterne i inspektionsaftalen embedsmænd fra en anden medlemsstat, der deltager i sådanne inspektioner, en passende rolle og status i overensstemmelse med ret eller praksis i den medlemsstat, hvor inspektionen foretages.

4. Myndigheden yder konceptuel, logistisk og teknisk bistand og, hvor det er relevant, juridisk ekspertise, hvis de berørte medlemsstater anmoder herom, herunder oversættelses- og tolkningstjenester, til medlemsstater, der foretager samordnede eller fælles inspektioner.

5. Myndighedens personale kan deltage i inspektionen som observatører, kan yde logistisk støtte og kan deltage i en samordnet eller fælles inspektion efter forudgående aftale med den medlemsstat, på hvis territorium de vil yde deres bistand til inspektionen, i overensstemmelse med medlemsstatens ret eller praksis.

6. Den medlemsstatsmyndighed, der foretager en samordnet eller fælles inspektion, aflægger senest seks måneder efter afslutningen af inspektionen rapport til myndigheden om udfaldet af inspektionen i dens medlemsstat og om den samlede operationelle afvikling af den samordnede eller fælles inspektion.

7. Det skal være muligt at anvende de oplysninger, der indsamles ved samordnede eller fælles inspektioner, som bevismateriale i retssager i de berørte medlemsstater, i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats ret eller praksis.

8. Oplysninger om samordnede og fælles inspektioner, som koordineres af myndigheden, samt oplysninger fra medlemsstaterne og myndigheden som omhandlet i artikel 8, stk. 2 og 3, medtages i de rapporter, som skal forelægges bestyrelsen to gange om året. Sådanne rapporter sendes også til gruppen af interesserede parter med følsomme oplysninger behørigt redigeret. En årlig rapport om de inspektioner, som myndigheden yder bistand til, medtages i myndighedens årlige aktivitetsrapport.

9. I tilfælde af at myndigheden under samordnede eller fælles inspektioner eller under sine øvrige aktiviteter fatter mistanke om uregelmæssigheder i anvendelsen af EU-retten, kan den, hvor det er passende, indberette disse formodede uregelmæssigheder til den berørte medlemsstat og Kommissionen.

Artikel 10

Analyser og risikovurdering af arbejdskraftmobilitet

1. Myndigheden vurderer i samarbejde med medlemsstaterne og, hvor det er hensigtsmæssigt, arbejdsmarkedets parter risici og foretager analyser vedrørende arbejdskraftmobilitet og koordinering af sociale sikringsordninger i hele Unionen. Risikovurderingen og analysearbejdet omhandler emner som ubalancer på arbejdsmarkedet, sektorspecifikke udfordringer og tilbagevendende problemer, og myndigheden kan også foretage tilbundsående analyser og undersøgelser for at undersøge specifikke spørgsmål. I forbindelse med gennemførelsen af risikovurderingen og analysearbejdet anvender myndigheden så vidt muligt relevante og aktuelle statistiske data fra eksisterende undersøgelser og sikrer komplementaritet med og trækker på ekspertviden fra EU-agenturer eller -tjenester og fra nationale myndigheder, agenturer eller tjenester, herunder inden for områderne svig, udnyttelse, forskelsbehandling, færdighedsprognoser og sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen.

2. Myndigheden organiserer peer reviews af medlemsstater, der har indvilliget i at deltage, med henblik på:

- a) at undersøge alle spørgsmål, vanskeligheder og særlige emner vedrørende gennemførelsen og den praktiske anvendelse af EU-retten inden for rammerne af myndighedens beføjelser samt dens håndhævelse i praksis
 - b) at styrke sammenhængen i formidlingen af tjenester til enkeltpersoner og virksomheder
 - c) at øge kendskabet til forskellige systemer og praksis og den gensidige forståelse dem imellem samt at vurdere effektiviteten af forskellige politikforanstaltninger, herunder forebyggelses- og afskrækkelsesforanstaltninger.
3. Hvor en risikovurdering eller en anden type analysearbejde er afsluttet, indberetter myndigheden sine resultater til Kommissionen samt direkte til de berørte medlemsstater og skitserer mulige foranstaltninger til at afhjælpe de konstaterede svagheder.

Myndigheden medtager også et resumé af sine resultater i sine årlige rapporter til Europa-Parlamentet og Kommissionen.

4. Myndigheden indsamler, hvor det er hensigtsmæssigt, statistiske data, som er udarbejdet og tilvejebragt af medlemsstaterne, på de områder af EU-retten, der falder inden for rammerne af myndighedens beføjelser. I denne forbindelse bestræber myndigheden sig på at strømline nuværende dataindsamling på disse områder for at undgå indsamling af de samme data flere gange. Hvor det er relevant, finder artikel 15 anvendelse. Myndigheden samarbejder med Kommissionen (Eurostat) og deler resultaterne af sin dataindsamling, hvor det er hensigtsmæssigt.

Artikel 11

Bistand til kapacitetsopbygning

Myndigheden bistår medlemsstaterne med kapacitetsopbygning med henblik på at fremme en konsekvent håndhævelse af EU-retten på alle de i artikel 1 anførte områder. Det påhviler navnlig myndigheden at foretage følgende aktiviteter:

- a) at opstille fælles ikke-bindende retningslinjer til brug for medlemsstaterne og arbejdsmarkedets parter, herunder retningslinjer for inspektioner i sager med en grænseoverskridende dimension, samt fælles definitioner og begreber, der bygger på relevant arbejde på nationalt plan og EU-plan, i samarbejde med nationale myndigheder og, hvor det er hensigtsmæssigt, arbejdsmarkedets parterne
- b) at fremme og støtte gensidig bistand, enten i form af peer-to-peer- eller gruppeaktiviteter, samt udveksling af personale og udstationeringsordninger nationale myndigheder imellem
- c) at fremme udveksling og formidling af erfaringer og god praksis, herunder eksempler på samarbejde mellem de relevante nationale myndigheder
- d) at udvikle sektor- og tværsektorspecifikke uddannelsesprogrammer, herunder for arbejdstilsyn, og målrettet undervisningsmateriale, herunder gennem e-læringsmetoder
- e) at fremme oplysningskampagner, herunder kampagner med henblik på at oplyse enkeltpersoner og arbejdsgivere, navnlig SMV'er, om deres rettigheder og pligter og de muligheder, der er til rådighed for dem.

Artikel 12

Europæisk platform for forbedring af samarbejdet i forbindelse med imødegåelse af sort arbejde

1. Den europæiske platform for forbedring af samarbejdet i forbindelse med imødegåelse af sort arbejde (»platformen«), der er oprettet i overensstemmelse med artikel 16, stk. 2, støtter myndighedens aktiviteter med henblik på imødegåelse af sort arbejde ved:

- a) at styrke samarbejdet mellem medlemsstaternes relevante myndigheder og andre involverede aktører for mere formålstjenligt og effektivt at kunne imødegå sort arbejde i dets forskellige former og uretmæssigt angivet arbejde i tilknytning hertil, herunder proformaselvstændighed
- b) at forbedre medlemsstaternes forskellige relevante myndigheders og aktørers kapacitet til at imødegå sort arbejde for så vidt angår dets grænseoverskridende aspekter og på denne måde at bidrage til lige konkurrencevilkår
- c) at øge bevidstheden i befolkningen om spørgsmål vedrørende sort arbejde og det presserende behov for passende foranstaltninger samt at tilskynde medlemsstaterne til at intensivere deres bestræbelser på at imødegå sort arbejde
- d) at udføre de aktiviteter, der er anført i bilaget.

2. Platformen skal tilskynde til samarbejde mellem medlemsstaterne ved at:

- a) udveksle bedste praksis og information
- b) udvikle ekspertviden og analyser, samtidig med at dobbeltarbejde undgås
- c) tilskynde til og fremme innovative tilgange til effektivt og formålstjenligt grænseoverskridende samarbejde og evaluere de dragne erfaringer samt
- d) bidrage til en horisontal forståelse af anliggender, der vedrører sort arbejde.

3. Platformen består af:

- a) en højtstående repræsentant for hver medlemsstat, der udnævnes af denne
- b) en repræsentant for Kommissionen
- c) op til fire repræsentanter for tværfaglige arbejdsmarkedsorganisationer på EU-plan, som udnævnes af disse organisationer, med en ligelig repræsentation af fagforeninger og arbejdsgiverorganisationer.

4. Følgende interesserede parter kan deltage i platformens møder som observatører, og deres bidrag skal tages behørigt i betragtning:

- a) op til 14 repræsentanter for arbejdsmarkedsorganisationer i sektorer med en høj forekomst af sort arbejde, som udnævnes af disse organisationer med en ligelig repræsentation af fagforeninger og arbejdsgiverorganisationer
- b) en repræsentant for hver af Eurofound, EU-OSHA og ILO
- c) en repræsentant for hvert tredjeland i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Andre observatører end dem, der er omhandlet i første afsnit, kan indbydes til at deltage i platformens møder, og deres bidrag skal tages behørigt i betragtning.

En repræsentant for myndigheden varetager platformens formandskab.

Artikel 13

Mægling mellem medlemsstaterne

1. Myndigheden kan bidrage til at finde en løsning i tilfælde af en tvist mellem to eller flere medlemsstater vedrørende individuelle sager om anvendelsen af EU-retten på områder, der er omfattet af denne forordning, uden at det berører EU-Domstolens beføjelser. Formålet med sådan mægling er til at forlige forskellige synspunkter mellem de medlemsstater, der er parter i tvisten, og til at vedtage en ikkebindende udtalelse.
2. Hvor en tvist ikke kan løses ved direkte kontakt og dialog mellem de medlemsstater, der er parter i tvisten, indleder myndigheden efter anmodning fra en eller flere af de berørte medlemsstater en mæglingsprocedure. Myndigheden kan også på eget initiativ forslå, at der indledes en mæglingsprocedure. Mægling foretages kun efter aftale med alle medlemsstater, der er parter i tvisten.
3. Mæglingsens første fase foretages mellem de medlemsstater, der er parter i tvisten, og en mægler, som vedtager en ikke-bindende udtalelse ved fælles aftale. Eksperty fra medlemsstaterne, Kommissionen og myndigheden kan deltage i mæglingsens første fase i en rådgivende funktion.
4. Hvis der ikke findes en løsning i mæglingsens første fase, indleder myndigheden en anden mæglingsfase ved dets mæglingsudvalg, betinget af aftale med alle de medlemsstater, der er parter i tvisten.
5. Mæglingsudvalget, der er sammensat af eksperter fra medlemsstaterne, bortset fra de medlemsstater, der er parter i tvisten, søger at forlige synspunkterne hos de medlemsstater, der er parter i tvisten, og skal nå til enighed om en ikke-bindende udtalelse. Eksperty fra Kommissionen og myndigheden kan deltage i mæglingsens anden fase i en rådgivende funktion.
6. Bestyrelsen vedtager forretningsordenen for mæglingen, herunder samarbejdsordninger og udnævnelse af mæglere, de gældende frister, inddragelse af eksperter fra medlemsstaterne, Kommissionen og myndigheden og mæglingsudvalgets mulighed for at virke i paneler bestående af flere medlemmer.
7. Det er frivilligt, om de medlemsstater, der er parter i tvisten, deltager i begge faser af mæglingen. Hvor en sådan medlemsstat beslutter ikke at deltage i mæglingen, underretter den myndigheden og de øvrige medlemsstater, der er parter i tvisten, skriftligt, herunder elektronisk, om årsagerne til sin beslutning inden for den frist, som bestyrelsen har fastsat i den i stk. 6 omhandlede forretningsorden.
8. Ved forelæggelse af en sag til mægling sikrer medlemsstaterne, at alle personoplysninger i forbindelse med denne sag er anonymiserede på en sådan måde, at den registrerede ikke eller ikke længere kan identificeres. Myndigheden må ikke behandle personoplysninger om enkeltpersoner, der er berørt af sagen, på noget tidspunkt under mæglingen.
9. Sager, hvor der er verserende retssager på nationalt plan eller EU-plan, antages ikke til mægling hos myndigheden. Hvor en retssag indledes under mæglingen, suspenderes mæglingsproceduren.
10. Mægling berører ikke de beføjelser, der er tillagt Den Administrative Kommission, herunder alle afgørelser, den træffer. Mægling tager hensyn til alle Den Administrative Kommissions relevante afgørelser.

11. Hvis en tvist helt eller delvis vedrører spørgsmål om social sikring, underretter myndigheden Den Administrative Kommission.

Med henblik på at sikre et godt samarbejde, koordinere aktiviteterne efter fælles overenskomst og undgå dobbeltarbejde i tilfælde af mægling, der både vedrører spørgsmål om social sikring og arbejdsret, indgår Den Administrative Kommission og myndigheden en samarbejdsaftale.

Efter anmodning fra Den Administrative Kommission og efter aftale med de medlemsstater, der er parter i tvisten, henviser myndigheden spørgsmålet vedrørende social sikring til Den Administrative Kommission i medfør af artikel 74a, stk. 2 i forordning (EF) nr. 883/2004. Mæglingen kan fortsætte med hensyn til de spørgsmål, der ikke vedrører social sikring.

Efter anmodning fra en medlemsstat, der er part i tvisten, henviser myndigheden spørgsmålet vedrørende koordinering af social sikring til Den Administrative Kommission. Denne henvisning kan ske under en hvilken som helst fase af mæglingen. Mæglingen kan fortsætte med hensyn til de spørgsmål, der ikke vedrører social sikring.

12. Senest tre måneder efter vedtagelsen af den ikkebindende udtalelse aflægges de medlemsstater, der er parter i tvisten, rapport til myndigheden om, hvilke foranstaltninger de har truffet med henblik på at følge op på udtalelsen, eller — hvor de ikke har taget nogen foranstaltninger — om, hvorfor de ikke har gjort dette.

13. Myndigheden aflægges rapport til Kommissionen to gange om året for så vidt angår udkommet af de mæglings-sager, som den har gennemført, og om de sager, som den ikke gik videre med.

Artikel 14

Samarbejde med agenturer og specialiserede organer

Myndigheden tilstræber i alle sine aktiviteter at sikre samarbejde, undgå overlapninger, fremme synergier og komplementaritet med andre decentraliserede EU-agenturer og specialiserede organer, såsom Den Administrative Kommission. Med henblik herpå kan myndigheden indgå samarbejdsaftaler med relevante EU-agenturer såsom Cedefop, Eurofound, EU-OSHA, ETF, Europol og Eurojust.

Artikel 15

Interoperabilitet og udveksling af oplysninger

Myndigheden koordinerer, udvikler og gennemfører interoperabilitetsrammer for at sikre udveksling af oplysninger medlemsstaterne imellem samt med myndigheden. Disse interoperabilitetsrammer baseres på og understøttes af den europæiske interoperabilitetsramme og af den europæiske interoperabilitetsreferencearkitektur, der er omhandlet i afgørelse (EU) 2015/2240.

KAPITEL III

MYNDIGHEDENS ORGANISATION

Artikel 16

Forvaltnings- og ledelsesstruktur

1. Myndighedens forvaltnings- og ledelsesstruktur består af:

a) en bestyrelse

b) en administrerende direktør

c) en gruppe af interesserede parter.

2. Myndigheden kan nedsætte arbejdsgrupper eller ekspertpaneler, der består af repræsentanter fra medlemsstaterne eller fra Kommissionen eller af eksterne eksperter efter en udvælgelsesprocedure, eller en kombination heraf, med henblik på udførelsen af sine specifikke opgaver eller på specifikke politikområder. Den nedsætter den i artikel 12 omhandlede platform som en permanent arbejdsgruppe og det i artikel 13 omhandlede mæglingsudvalg.

Forretningsordenen for sådanne arbejdsgrupper og paneler fastsættes af myndigheden efter høring af Kommissionen.

Artikel 17

Bestyrelsens sammensætning

1. Bestyrelsen består af:

- a) et medlem fra hver medlemsstat
- b) to medlemmer, der repræsenterer Kommissionen
- c) én uafhængig ekspert, der er udnævnt af Europa-Parlamentet
- d) fire medlemmer, der repræsenterer tværfaglige arbejdsmarkedsorganisationer på EU-plan med en ligelig repræsentation af fagforeninger og arbejdsgiverorganisationer.

Kun de i første afsnit, litra a) og b), omhandlede medlemmer har stemmeret.

2. Hvert medlem af bestyrelsen har en suppleant. Suppleanten er medlemmets stedfortræder i dets fravær.

3. De i stk. 1, første afsnit, litra a), omhandlede medlemmer og deres suppleanter udnævnes af deres medlemsstat.

Kommissionen udpeger de i stk. 1, første afsnit, litra b), omhandlede medlemmer.

Europa-Parlamentet udnævner den i stk. 1, første afsnit, litra c), omhandlede ekspert.

De tværfaglige arbejdsmarkedsorganisationer på EU-plan udnævner deres repræsentanter og Europa-Parlamentet sin uafhængige ekspert efter at have kontrolleret, at der ikke er nogen interessekonflikt.

Medlemmerne af bestyrelsen og deres suppleanter udnævnes på grundlag af deres viden på de områder, der er omhandlet i artikel 1, og under hensyntagen til deres relevante ledelsesmæssige, administrative og budgetmæssige kompetencer.

Alle parter, der er repræsenteret i bestyrelsen, tilstræber at begrænse udskiftningen af deres repræsentanter med henblik på at sikre kontinuiteten i dens arbejde. Alle parter tilstræber at opnå en balanceret repræsentation af kvinder og mænd i bestyrelsen.

4. Hvert medlem og hver suppleant underskriver på tidspunktet for tiltrædelsen en skriftlig erklæring om, at vedkommende ikke befinder sig i en interessekonflikt. Hvert medlem og hver suppleant ajourfører sin erklæring, når der sker en ændring i omstændighederne med hensyn til interessekonflikter. Myndigheden offentliggør erklæringerne og ajourføringerne på sit websted.

5. Medlemmer og deres suppleanter udpeges for fire år. Denne periode kan fornyes.
6. Repræsentanter fra tredjelande, som anvender EU-retten på de områder, der er omfattet af denne forordning, kan deltage i bestyrelsens møder og drøftelser som observatører.
7. En repræsentant for Eurofound, en repræsentant for EU-OSHA, en repræsentant for Cedefop og en repræsentant for Det Europæiske Erhvervsuddannelsesinstitut kan indbydes til at deltage som observatører i bestyrelsens møder med henblik på at øge agenturenes effektivitet og synergierne mellem dem.

Artikel 18

Bestyrelsens opgaver

1. Bestyrelsen skal navnlig:
 - a) udstikke strategiske retningslinjer og føre tilsyn med myndighedens aktiviteter
 - b) med et flertal på to tredjedele af de stemmeberettigede medlemmer vedtage myndighedens årsbudget og varetage andre funktioner i relation til myndighedens budget i henhold til kapitel IV
 - c) vurdere og vedtage den konsoliderede årlige aktivitetsrapport om myndighedens aktiviteter, herunder en oversigt over udførelsen af dens opgaver, og forelægge den for Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og Revisionsretten inden den 1. juli hvert år og offentliggøre den konsoliderede årlige aktivitetsrapport
 - d) vedtage de finansielle bestemmelser for myndigheden i overensstemmelse med artikel 29
 - e) vedtage en strategi til bekæmpelse af svig, som står i et rimeligt forhold til risikoen for svig, under hensyntagen til en cost-benefit-analyse af de foranstaltninger, der skal gennemføres
 - f) vedtage regler for forebyggelse og håndtering af interessekonflikter blandt sine egne medlemmer og uafhængige eksperter samt blandt medlemmerne af gruppen af interesserede parter og myndighedens arbejdsgrupper og paneler, der er omhandlet i artikel 16, stk. 2, samt for udstationerede nationale eksperter og andet personale, der ikke er ansat af myndigheden som omhandlet i artikel 33, og årligt på sit websted offentliggøre bestyrelsesmedlemmernes interesseerklæringer
 - g) vedtage og regelmæssigt ajourføre de kommunikations- og formidlingsplaner, der er omhandlet i artikel 36, stk. 3, baseret på en behovsanalyse
 - h) vedtage sin forretningsorden
 - i) vedtage forretningsordenen for mægling i henhold til artikel 13
 - j) nedsætte arbejdsgrupper og ekspertpaneler i henhold til artikel 16, stk. 2, og vedtage deres forretningsorden
 - k) i overensstemmelse med stk. 2 og med hensyn til myndighedens personale udøve de beføjelser, som personalevedtægten tillægger ansættelsesmyndigheden, og de beføjelser, som ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte tillægger den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter (»ansættelsesmyndighedsbeføjelser«)

- l) vedtage gennemførelsesbestemmelser til personalevedtægten og ansættelsesvilkårene i overensstemmelse med personalevedtægten artikel 110
- m) etablere en intern revisionsfunktion, hvor det er hensigtsmæssigt
- n) udpege den administrerende direktør og, hvor det er relevant, forlænge dennes ansættelsesperiode og afskedige denne i overensstemmelse med artikel 31
- o) udnævne en regnskabsfører underlagt personalevedtægten og ansættelsesvilkårene, som skal være fuldstændig uafhængig i udøvelsen af sit hverv
- p) fastlægge proceduren for udvælgelse af medlemmer og suppleanter af gruppen af interesserede parter, der er nedsat i overensstemmelse med artikel 23, og udnævne disse medlemmer og suppleanter
- q) sikre passende opfølgning på resultater og henstillinger fra interne eller eksterne revisionsrapporter og evalueringer samt fra undersøgelser fra OLAF
- r) træffe alle afgørelser vedrørende nedsættelse af myndighedens interne udvalg og oprettelse af andre organer og om nødvendigt ændring heraf under hensyntagen til myndighedens aktivitetsbehov og under hensyntagen til forsvarlig økonomisk forvaltning
- s) godkende myndighedens udkast til det samlede programmeringsdokument, der er omhandlet i artikel 24, før det forelægges for Kommissionen med henblik på en udtalelse
- t) efter at have indhentet udtalelse fra Kommissionen vedtage myndighedens samlede programmeringsdokument med et flertal på to tredjedele af de stemmeberettigede medlemmer og i overensstemmelse med artikel 24.

2. I overensstemmelse med personalevedtægten artikel 110 vedtager bestyrelsen i medfør af artikel 2, stk. 1, i personalevedtægten og artikel 6 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte en afgørelse om delegering af relevante ansættelsesmyndighedsbeføjelser til den administrerende direktør og fastlæggelse af betingelserne for at suspendere denne delegation af beføjelser. Den administrerende direktør bemyndiges til at videredelegere disse beføjelser.

3. Under helt særlige omstændigheder kan bestyrelsen ved en afgørelse midlertidigt suspendere de ansættelsesmyndighedsbeføjelser, der er delegeret til den administrerende direktør, og de beføjelser, som den administrerende direktør måtte have videredelegeret, og selv udøve dem eller delegere dem til et af sine medlemmer eller en anden ansat end den administrerende direktør.

Artikel 19

Bestyrelsens formand

1. Bestyrelsen vælger blandt sine stemmeberettigede medlemmer en formand og en næstformand og tilstræber at opnå en ligelig kønsfordeling. Formanden og næstformanden vælges med et flertal på to tredjedele af de stemmeberettigede bestyrelsesmedlemmer.

I tilfælde af at der ved en første afstemning ikke opnås et flertal på to tredjedele, arrangeres der en ny afstemning, hvor formanden og næstformanden vælges med simpelt flertal blandt de stemmeberettigede bestyrelsesmedlemmer.

Næstformanden afløser automatisk formanden, hvis denne er forhindret i at udføre sit hverv.

2. Formandens og næstformandens mandat er på tre år. Mandatperioden kan fornyes én gang. Hvor formanden eller næstformanden imidlertid ophører med at være medlem af bestyrelsen under sin mandatperiode, ophører mandatperioden automatisk samtidig.

Artikel 20

Bestyrelsesmøder

1. Bestyrelsesformanden indkalder til bestyrelsesmøder.
2. Formanden tilrettelægger drøftelserne i overensstemmelse med punkterne på dagsordenen. De medlemmer, der er omhandlet i artikel 17, stk. 1, første afsnit, litra c) og d), deltager ikke i drøftelser af spørgsmål, som omhandler følsomme oplysninger vedrørende enkeltsager, som fastlagt i bestyrelsens forretningsorden.
3. Myndighedens administrerende direktør deltager i drøftelserne uden stemmeret.
4. Bestyrelsen afholder mindst to ordinære møder om året. Bestyrelsen mødes desuden på initiativ af bestyrelsesformanden, efter anmodning fra Kommissionen eller efter anmodning fra mindst en tredjedel af bestyrelsesmedlemmerne.
5. Bestyrelsen indkalder til møde med gruppen af interesserede parter mindst en gang om året.
6. Bestyrelsen kan invitere enhver person eller organisation, hvis synspunkt kan være af interesse, til at deltage i dets møder som observatør, herunder medlemmer af gruppen af interesserede parter.
7. Bestyrelsesmedlemmerne og deres suppleanter kan under møderne, såfremt forretningsordenen tillader det, bistås af rådgivere eller eksperter.
8. Myndigheden varetager sekretariatsopgaverne for bestyrelsen.

Artikel 21

Bestyrelsens afstemningsregler

1. Uden at det berører artikel 18, stk. 1, litra b) og t), artikel 19, stk. 1, og artikel 31, stk. 8, træffer bestyrelsen afgørelser med flertal blandt sine stemmeberettigede medlemmer.
2. Hvert stemmeberettiget medlem har én stemme. Hvis et stemmeberettiget medlem ikke er til stede, har suppleanten stemmeret.
3. Myndighedens administrerende direktør deltager i drøftelserne uden stemmeret.
4. I bestyrelsens forretningsorden fastsættes mere detaljerede afstemningsregler, navnlig regler om, hvornår et medlem kan handle på et andet medlems vegne, og regler om, hvornår der skal anvendes skriftlig afstemning.

Artikel 22

Den administrerende direktørs ansvarsområder

1. Den administrerende direktør er ansvarlig for ledelsen af myndigheden og skal bestræbe sig på at sikre en ligelig kønsfordeling i myndigheden. Den administrerende direktør står til ansvar over for bestyrelsen.
2. Den administrerende direktør aflægger rapport til Europa-Parlamentet om udførelsen af sit hverv, når denne anmodes herom. Rådet kan anmode den administrerende direktør om at aflægge rapport om udførelsen af dennes hverv.

3. Den administrerende direktør er myndighedens retlige repræsentant.
4. Den administrerende direktør er ansvarlig for udførelsen af de opgaver, der pålægges myndigheden ved denne forordning, navnlig:
 - a) den daglige ledelse af myndigheden
 - b) at gennemføre bestyrelsens afgørelser
 - c) at udarbejde udkastet til det samlede programmeringsdokument og forelægge dette for bestyrelsen til godkendelse
 - d) at gennemføre det samlede programmeringsdokument og aflægge rapport til bestyrelsen om dets gennemførelse
 - e) at udarbejde udkastet til den konsoliderede årlige rapport om myndighedens aktiviteter og forelægge dette for bestyrelsen til vurdering og godkendelse
 - f) at udarbejde en handlingsplan som opfølgning på konklusionerne i de interne eller eksterne revisionsrapporter og evalueringer samt undersøgelser foretaget af OLAF og aflægge en statusrapport to gange om året til Kommissionen og regelmæssigt til bestyrelsen
 - g) at beskytte Unionens finansielle interesser ved anvendelse af foranstaltninger til forebyggelse af svig, korruption og andre ulovlige aktiviteter og gennem effektiv kontrol, der ikke må berøre OLAF's undersøgelsesbeføjelser, og, hvis der konstateres uregelmæssigheder, gennem inddrivelse af uretmæssigt udbetalte beløb og, hvor det er passende, ved pålæggelse af administrative, herunder økonomiske, sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til uregelmæssigheden og har afskrækkende virkning
 - h) at udarbejde myndighedens strategi for bekæmpelse af svig og forelægge denne for bestyrelsen til godkendelse
 - i) at udarbejde udkastet til de finansielle bestemmelser for myndigheden og forelægge det for bestyrelsen
 - j) at udarbejde myndighedens udkast til overslag over indtægter og udgifter som en del af myndighedens samlede programmeringsdokument samt gennemføre myndighedens budget
 - k) at træffe beslutninger om forvaltningen af menneskelige ressourcer i overensstemmelse med den i artikel 18, stk. 2, omhandlede afgørelse
 - l) at træffe beslutninger vedrørende myndighedens interne strukturer, herunder, hvor det er nødvendigt, stedfortræderfunktioner, der kan dække myndighedens daglige ledelse, og om nødvendigt ændringer heraf, idet der tages hensyn til behovene i forbindelse med myndighedens aktiviteter og forsvarlig budgetmæssig forvaltning
 - m) at samarbejde med EU-agenturer, hvor det er relevant, og indgå samarbejdsaftaler med dem
 - n) at gennemføre de foranstaltninger, der træffes af bestyrelsen med henblik på myndighedens anvendelse af forordning (EU) 2018/1725
 - o) at informere bestyrelsen om indlæg fra gruppen af interesserede parter.

5. Den administrerende direktør afgør, om det er nødvendigt at placere en eller flere ansatte i en eller flere medlemsstater, og om det er nødvendigt at oprette et forbindelseskontor i Bruxelles for at fremme myndighedens samarbejde med de relevante EU-institutioner og -organer. Inden den administrerende direktør beslutter at oprette et lokalt kontor eller et forbindelseskontor, indhenter vedkommende forudgående samtykke fra Kommissionen, bestyrelsen og den medlemsstat, hvor kontoret skal placeres. Beslutningen fastsætter omfanget af de aktiviteter, der skal udføres af kontoret, således at unødige omkostninger og overlapning af myndighedens administrative funktioner undgås. En hjemstedsaftale med den medlemsstat, hvor det lokale kontor eller forbindelseskontoret skal placeres, kan være påkrævet.

Artikel 23

Gruppen af interesserede parter

1. For at lette høringen af relevante interesserede parter og for at kunne trække på deres ekspertise på de områder, der er omfattet af denne forordning, nedsættes en gruppe af interesserede parter. Gruppen af interesserede parter tilknyttes myndigheden og har rådgivende funktioner.

2. Gruppen af interesserede parter modtager forudgående orientering og kan efter anmodning fra myndigheden eller på eget initiativ afgive udtalelser til myndigheden om:

a) spørgsmål vedrørende anvendelsen og håndhævelsen af EU-retten på de områder, der er omfattet af denne forordning, herunder analyser og risikovurderinger af arbejdskraftmobilitet på tværs af grænserne som omhandlet i artikel 10

b) udkastet til den i artikel 18 omhandlede konsoliderede årlige aktivitetsrapport om myndighedens aktiviteter

c) udkastet til det i artikel 24 omhandlede samlede programmeringsdokument.

3. Gruppen af interesserede parter har den administrerende direktør som formand og mødes mindst to gange om året på den administrerende direktørs initiativ eller efter anmodning fra Kommissionen.

4. Gruppen af interesserede parter består af to repræsentanter for Kommissionen og ti repræsentanter for arbejdsmarkedets parter på EU-plan med lige repræsentation af fagforeninger og arbejdsgiverorganisationer, herunder anerkendte sektorspecifikke EU-arbejdsmarkedsparter, der repræsenterer sektorer, der er særlig berørt af spørgsmål vedrørende arbejdskraftmobilitet.

5. Medlemmerne af og suppleanterne til gruppen af interesserede parter udpeges af deres organisationer og udnævnes af bestyrelsen. Suppleanterne udnævnes af bestyrelsen på samme vilkår som medlemmerne, og afløser automatisk medlemmer, der er fraværende. I det omfang, det er muligt, sikres en passende kønsbalance og en passende repræsentation af SMV'er.

6. Myndigheden varetager sekretariatsopgaverne for gruppen af interesserede parter. Gruppen af interesserede parter vedtager selv sin forretningsorden med et flertal på to tredjedele af sine stemmeberettigede medlemmer. Forretningsordenen er underlagt bestyrelsens godkendelse.

7. Gruppen af interesserede parter kan invitere eksperter eller relevante internationale organisationers repræsentanter til sine møder.

8. Myndigheden offentliggør udtalelser, rådgivning og anbefalinger fra gruppen af interesserede parter og resultaterne af dens høringer, undtagen i tilfælde af krav om fortrolighed.

KAPITEL IV

OPSTILLING AF MYNDIGHEDENS BUDGET OG DETS STRUKTUR

AFDELING 1

Myndighedens samlede programmeringsdokument

Artikel 24

Årlig og flerårig programmering

1. Hvert år udarbejder den administrerende direktør et udkast til et samlet programmeringsdokument, der navnlig indeholder flerårig og årlig programmering i overensstemmelse med Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1271/2013⁽²⁸⁾, under hensyntagen til Kommissionens retningslinjer og eventuel rådgivning fra gruppen af interesserede parter.

2. Senest den 30. november hvert år vedtager bestyrelsen det i stk. 1 omhandlede udkast til samlet programmeringsdokument. Den sender det til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen senest den 31. januar det følgende år sammen med eventuelle ajourførte udgaver af dette dokument.

Det samlede programmeringsdokument bliver endeligt efter den endelige vedtagelse af Unionens almindelige budget, og om nødvendigt justeres det i overensstemmelse hermed.

3. Det årlige arbejdsprogram indeholder detaljerede mål og forventede resultater, herunder resultatindikatorer. Det indeholder også en beskrivelse af de foranstaltninger, der skal finansieres, og oplysninger om de finansielle ressourcer og personaleressourcer, der afsættes til hver foranstaltning. Det årlige arbejdsprogram skal være i overensstemmelse med det i stk. 4 omhandlede flerårige arbejdsprogram. Det anføres klart i programmet, hvilke opgaver der er blevet tilføjet, ændret eller slettet i forhold til det foregående regnskabsår. Bestyrelsen ændrer det vedtagne årlige arbejdsprogram, når myndigheden tillægges nye opgaver inden for denne forordnings anvendelsesområde.

Væsentlige ændringer af det årlige arbejdsprogram vedtages efter samme procedure som det oprindelige årlige arbejdsprogram. Bestyrelsen kan delegere beføjelsen til at foretage ikke-væsentlige ændringer i det årlige arbejdsprogram til den administrerende direktør.

4. Det flerårige arbejdsprogram indeholder den overordnede strategiske programmering, herunder mål, forventede resultater og resultatindikatorer. For hver aktivitet skal det også fremgå, hvilke vejledende finansielle og menneskelige ressourcer der er nødvendige for at nå de opstillede mål.

Den strategiske programmering ajourføres efter behov, navnlig med henblik på at tage højde for resultatet af den i artikel 40 omhandlede evaluering.

Artikel 25

Opstilling af budgettet

1. Hvert år udarbejder den administrerende direktør et foreløbigt udkast til overslag over myndighedens indtægter og udgifter for det følgende regnskabsår, herunder stillingsfortegnelsen, og sender det til bestyrelsen.

2. Det foreløbige udkast til overslag baseres på målene og de forventede resultater i det i artikel 24, stk. 3, omhandlede årlige programmeringsdokument og tager hensyn til de finansielle ressourcer, der er nødvendige for at nå disse mål og forventede resultater, i overensstemmelse med princippet om resultatbaseret budgettering.

⁽²⁸⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1271/2013 af 30. september 2013 om rammefinansforordningen for de organer, der er omhandlet i artikel 208 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT L 328 af 7.12.2013, s. 42).

3. Bestyrelsen vedtager på grundlag af det foreløbige udkast til overslag et udkast til overslag over myndighedens indtægter for det følgende regnskabsår og sender det senest den 31. januar hvert år til Kommissionen.
4. Kommissionen sender udkastet til overslag til budgetmyndigheden sammen med forslaget til Unionens almindelige budget. Udkastet til overslag gøres også tilgængeligt for myndigheden.
5. På grundlag af udkastet til overslag opfører Kommissionen de beløb, som den anser for nødvendige på baggrund af stillingsfortegnelsen, og det tilskud, der skal ydes over det almindelige budget, i forslaget til Unionens almindelige budget, som forelægges for budgetmyndigheden i overensstemmelse med artikel 313 og 314 i TEUF.
6. Budgetmyndigheden godkender bevillingerne til bidraget fra Unionens almindelige budget til myndigheden.
7. Budgetmyndigheden godkender myndighedens stillingsfortegnelse.
8. Bestyrelsen vedtager myndighedens budget. Budgettet bliver endeligt efter den endelige vedtagelse af Unionens almindelige budget og justeres om nødvendigt i overensstemmelse hermed.
9. Delegeret forordning (EU) nr. 1271/2013 finder anvendelse på ethvert ejendomsprojekt, hvor det er sandsynligt, at der vil være en væsentlig virkning på myndighedens budget.

AFDELING 2

Fremlæggelse og gennemførelse af og kontrol med budgettet

Artikel 26

Budgettets struktur

1. Der udarbejdes hvert regnskabsår overslag over alle myndighedens indtægter og udgifter, og de opføres i myndighedens budget. Regnskabsåret følger kalenderåret.
2. Indtægterne og udgifterne på myndighedens budget skal balancere.
3. Med forbehold af andre ressourcer udgøres myndighedens indtægter af:
 - a) et bidrag fra Unionen, der opføres på Unionens almindelige budget
 - b) eventuelle frivillige finansielle bidrag fra medlemsstaterne
 - c) bidrag fra tredjelande, der deltager i myndighedens arbejde, som det fremgår af artikel 42
 - d) mulig EU-finansiering i form af delegationsaftaler eller ad hoc-tilskud i overensstemmelse med myndighedens i artikel 29 omhandlede finansielle bestemmelser og med bestemmelserne i de relevante instrumenter til gennemførelse af Unionens politik
 - e) beløb, der opkræves for publikationer og andre ydelser leveret af myndigheden.

4. Myndighedens udgifter omfatter bl.a. vederlag til personale, administrations- og infrastrukturudgifter samt driftsudgifter.

Artikel 27

Gennemførelse af budgettet

1. Den administrerende direktør gennemfører myndighedens budget.
2. Den administrerende direktør sender hvert år budgetmyndigheden alle relevante oplysninger om resultaterne af evalueringsprocedurerne.

Artikel 28

Regnskabsaflæggelse og decharge

1. Myndighedens regnskabsfører sender det foreløbige årsregnskab for regnskabsåret (år N) til Kommissionens regnskabsfører og til Revisionsretten senest den 1. marts i det følgende regnskabsår (år N + 1).
2. Myndighedens regnskabsfører sender også senest den 1. marts i år N + 1 de regnskabsoplysninger, som er nødvendige med henblik på konsolidering, til Kommissionens regnskabsfører på den måde og i det format, som sidstnævnte kræver.
3. Myndigheden sender senest den 31. marts i år N + 1 en beretning om den budgetmæssige og økonomiske forvaltning for år N til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og Revisionsretten.
4. Ved modtagelsen af Revisionsrettens bemærkninger om myndighedens foreløbige årsregnskab for år N opstiller myndighedens regnskabsfører på eget ansvar myndighedens endelige årsregnskab. Den administrerende direktør forelægger det for bestyrelsen med henblik på en udtalelse.
5. Bestyrelsen afgiver en udtalelse om myndighedens endelige årsregnskab for år N.
6. Myndighedens regnskabsfører sender senest den 1. juli i år N + 1 det endelige årsregnskab for år N til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og Den Europæiske Revisionsret, ledsaget af bestyrelsens udtalelse.
7. Et link til de sider på webstedet, der indeholder myndighedens endelige årsregnskab, offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende* senest den 15. november i år N + 1.
8. Den administrerende direktør sender senest den 30. september i år N + 1 Revisionsretten et svar på de bemærkninger, som denne har fremsat i sin årsberetning. Den administrerende direktør sender ligeledes dette svar til bestyrelsen og Kommissionen.
9. Hvor Europa-Parlamentet anmoder om det, forelægger den administrerende direktør alle de oplysninger, der er nødvendige for, at dechargeproceduren vedrørende år N kan forløbe tilfredsstillende i overensstemmelse med artikel 261, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 ⁽²⁹⁾.
10. Efter henstilling fra Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal, meddeler Europa-Parlamentet inden den 15. maj i år N + 2 den administrerende direktør decharge for gennemførelsen af budgettet for regnskabsår N.

⁽²⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18. juli 2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse nr. 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT L 193 af 30.7.2018, s. 1).

*Artikel 29***Finansielle bestemmelser**

De finansielle bestemmelser for myndigheden vedtages af bestyrelsen efter høring af Kommissionen. De må ikke afvige fra delegeret forordning (EU) nr. 1271/2013, medmindre dette er strengt nødvendigt for myndighedens drift, og Kommissionen på forhånd har givet sit samtykke.

KAPITEL V

PERSONALE*Artikel 30***Generel bestemmelse**

Personalevedtægten og ansættelsesvilkårene og de regler, som EU-institutionerne i fællesskab har vedtaget for anvendelsen af personalevedtægten og ansættelsesvilkårene, gælder for myndighedens personale.

*Artikel 31***Den administrerende direktør**

1. Den administrerende direktør ansættes i en stilling som midlertidigt ansat ved myndigheden i overensstemmelse med artikel 2, litra a), i ansættelsesvilkårene.
2. Den administrerende direktør udnævnes af bestyrelsen på grundlag af en liste over kandidater, som Kommissionen foreslår, efter gennemførelse af en åben og gennemsigtig udvælgelsesprocedure. Den valgte kandidat opfordres til at afgive en redegørelse over for Europa-Parlamentet og besvare spørgsmål fra Parlamentets medlemmer. Denne drøftelse må ikke forsinke udnævnelsen af den administrerende direktør unødigt.
3. Ved indgåelsen af kontrakten med den administrerende direktør repræsenteres myndigheden af formanden for bestyrelsen.
4. Den administrerende direktør udpeges for fem år. Inden udgangen af denne periode foretager Kommissionen en vurdering, i hvilken der indgår en evaluering af den administrerende direktørs resultater og myndighedens fremtidige opgaver og udfordringer.
5. Bestyrelsen kan med udgangspunkt i den i stk. 4 omhandlede vurdering forlænge den administrerende direktørs ansættelsesperiode med én yderligere periode for en periode på højst fem år.
6. En administrerende direktør, hvis ansættelsesperiode er blevet forlænget i henhold til stk. 5, må ikke deltage i en anden udvælgelsesprocedure til samme stilling efter udløbet af den samlede periode.
7. Den administrerende direktør kan kun afskediges ved en afgørelse truffet af bestyrelsen. Bestyrelsen tager ved sin afgørelse hensyn til Kommissionens vurdering af den administrerende direktørs resultater som omhandlet i stk. 4.
8. Afgørelser om udnævnelse af den administrerende direktør, forlængelse af dennes ansættelsesperiode eller afskedigelse træffes af bestyrelsen med et flertal på to tredjedele af de stemmeberettigede bestyrelsesmedlemmer.

*Artikel 32***Nationale forbindelsesofficerer**

1. Hver medlemsstat udpeger én national forbindelsesofficer til national ekspert, der udstationeres til myndigheden og arbejder i dens hovedsæde i henhold til artikel 33.
2. Nationale forbindelsesofficerer bidrager til udøvelsen af myndighedens opgaver, herunder ved at lette samarbejdet og udvekslingen af oplysninger fastsat i artikel 7 og støtten til og koordineringen af inspektioner fastsat i artikel 8. De fungerer også som nationale kontaktpunkter for spørgsmål fra deres medlemsstater og vedrørende deres medlemsstater, enten ved at besvare disse spørgsmål direkte eller ved at samarbejde med deres nationale myndigheder.
3. Nationale forbindelsesofficerer har ret til at anmode om og modtage alle relevante oplysninger fra deres medlemsstater, som fastsat i denne forordning, idet de respekterer deres medlemsstaters nationale ret og praksis fuldt ud, navnlig for så vidt angår databeskyttelse og reglerne om fortrolighed.

*Artikel 33***Udstationerede nationale eksperter og andet personale**

1. Ud over de nationale forbindelsesofficerer kan myndigheden inden for alle felter af sit arbejde gøre brug af udstationerede nationale eksperter eller andet personale, der ikke er ansat af myndigheden.
2. Bestyrelsen vedtager afgørelser, der fastsætter reglerne for udstationering af nationale eksperter, herunder nationale forbindelsesofficerer.

KAPITEL VI

GENERELLE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER*Artikel 34***Privilegier og immuniteter**

Protokol nr. 7 vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter gælder for myndigheden og dens personale.

*Artikel 35***Sprogordning**

1. Bestemmelserne i Rådets forordning nr. 1 ⁽³⁰⁾ finder anvendelse på myndigheden.
2. De oversættelsestjenester, der er nødvendige for myndighedens virksomhed, leveres af Oversættelsescentret.

*Artikel 36***Gennemsigtighed, beskyttelse af personoplysninger og kommunikation**

1. Forordning (EF) nr. 1049/2001 finder anvendelse på dokumenter, der er i myndighedens besiddelse. Bestyrelsen vedtager senest seks måneder efter sit første møde de nærmere regler for anvendelse af forordning (EF) nr. 1049/2001.
2. Bestyrelsen træffer foranstaltninger med henblik på at overholde de forpligtelser, der er fastsat i forordning (EU) 2018/1725, navnlig bestemmelserne vedrørende udnævnelse af en databeskyttelsesansvarlig for myndigheden og vedrørende lovligheden af databehandlingen, sikkerheden af behandlingsaktiviteter, tilvejebringelse af oplysninger og de registreredes rettigheder.

⁽³⁰⁾ Forordning nr. 1 af 15. april 1958 om den ordning, der skal gælde for Det europæiske økonomiske Fællesskab på det sproglige område (EFT 17 af 6.10.1958, s. 385/58).

3. Myndigheden kan deltage i kommunikationsaktiviteter på eget initiativ inden for sit kompetenceområde. Tildelingen af ressourcer til kommunikationsaktiviteter må ikke skade den effektive udførelse af de opgaver, der er omhandlet i artikel 4. Kommunikationsaktiviteter gennemføres i overensstemmelse med de relevante kommunikations- og formidlingsplaner, som bestyrelsen har vedtaget.

Artikel 37

Bekæmpelse af svig

1. For at lette bekæmpelsen af svig, korruption og andre ulovlige handlinger i henhold til forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 tiltræder myndigheden senest inden for seks måneder efter, at den er blevet operationel, den interinstitutionelle aftale af 25. maj 1999 mellem Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber om de interne undersøgelser, der foretages af OLAF, og vedtager de nødvendige bestemmelser, som skal finde anvendelse på alle myndighedens medarbejdere, ved anvendelse af den model, der findes i bilaget til nævnte aftale.

2. Revisionsretten har beføjelse til gennem bilagskontrol og kontrol på stedet at kontrollere alle tilskudsmodtagere, kontrahenter og underkontrahenter, som har modtaget EU-midler fra myndigheden.

3. OLAF kan i overensstemmelse med bestemmelserne og procedurerne i forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 og Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 ⁽³¹⁾ foretage undersøgelser, herunder kontrol og inspektion på stedet, for at klarlægge, om der er begået svig, bestikkelse eller andre ulovlige aktiviteter, der berører Unionens finansielle interesser, i forbindelse med tilskud eller kontrakter, der finansieres af myndigheden.

4. Uden at det berører stk. 1, 2 og 3 skal myndighedens samarbejdsaftaler med tredjelande og med internationale organisationer, kontrakter, aftaler om tilskud og afgørelser om ydelse af tilskud indeholde bestemmelser, som udtrykkeligt giver Revisionsretten og OLAF beføjelse til at gennemføre sådanne revisioner og undersøgelser i overensstemmelse med deres respektive beføjelser.

Artikel 38

Regler for sikkerhedsbeskyttelse af klassificerede og følsomme ikkeklassificerede informationer

Myndigheden vedtager sine egne sikkerhedsregler, der svarer til Kommissionens regler for sikkerhedsbeskyttelse af EU-klassificerede informationer (EUCI) og følsomme ikkeklassificerede informationer, som fastsat i Kommissionens afgørelse (EU, Euratom) 2015/443 ⁽³²⁾ og (EU, Euratom) 2015/444 ⁽³³⁾. Myndighedens sikkerhedsregler omfatter blandt andet bestemmelser om udveksling, behandling og opbevaring af sådanne oplysninger.

Artikel 39

Ansvar

1. Myndighedens ansvar i kontraktforhold er omfattet af den ret, som finder anvendelse på den pågældende kontrakt.

2. EU-Domstolen har kompetence til at træffe afgørelse i henhold til enhver voldgiftsbestemmelse i de af myndigheden indgåede aftaler.

3. For så vidt angår ansvar uden for kontraktforhold, erstatter myndigheden i overensstemmelse med de almindelige retsprincipper, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer, skader, der forvoldes af dens afdelinger eller af dens personale under udførelsen af deres hverv.

4. EU-Domstolen har kompetence til at afgøre tvister vedrørende erstatning for skader som omhandlet i stk. 3.

⁽³¹⁾ Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 af 11. november 1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder (EFT L 292 af 15.11.1996, s. 2).

⁽³²⁾ Kommissionens afgørelse (EU, Euratom) 2015/443 af 13. marts 2015 om sikkerhedsbeskyttelse i Kommissionen (EUT L 72 af 17.3.2015, s. 41).

⁽³³⁾ Kommissionens afgørelse (EU, Euratom) 2015/444 af 13. marts 2015 om reglerne for sikkerhedsbeskyttelse af EU's klassificerede informationer (EUT L 72 af 17.3.2015, s. 53).

5. De ansattes personlige ansvar over for myndigheden er underlagt bestemmelserne i personalevedtægten og ansættelsesvilkårene, der gælder for de ansatte.

Artikel 40

Evaluering og revision

1. Senest den 1. august 2024 og hvert femte år derefter evaluerer Kommissionen myndighedens resultater i forhold til dens mål, mandat og opgaver. Evalueringen omfatter navnlig de erfaringer, der er gjort med mæglingsproceduren i henhold til artikel 13. Den vurderer også, om der er et behov for at ændre myndighedens mandat og omfanget af dets aktiviteter, herunder udvidelse af omfanget til at omfatte sektorspecifikke behov, og de finansielle virkninger af en sådan ændring også under hensyntagen til det arbejde, som EU-agenturerne har udført på disse områder. Evalueringen skal også udforske yderligere synergier og strømlining med agenturer på området for beskæftigelse og social- og arbejds-markedspolitik. På grundlag af evalueringen kan Kommissionen i passende omfang fremlægge lovgivningsmæssige forslag med henblik på revision af denne forordnings anvendelsesområde.

2. Hvis Kommissionen finder, at der ikke længere er grund til at videreføre myndigheden med dens mål, mandat og opgaver, kan den foreslå, at denne forordning ændres eller ophæves tilsvarende.

3. Kommissionen aflægger rapport til Europa-Parlamentet, Rådet og bestyrelsen om resultaterne af evalueringen. Resultaterne af evalueringen offentliggøres.

Artikel 41

Administrative undersøgelser

Myndighedens virke er underlagt Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser i overensstemmelse med artikel 228 i TEUF.

Artikel 42

Samarbejde med tredjelande og internationale organisationer

1. I det omfang det er nødvendigt for at nå de i denne forordning fastsatte mål, og uden at det berører medlemsstaternes og EU-institutionernes beføjelser, kan myndigheden samarbejde med tredjelandes kompetente myndigheder og internationale organisationer.

I det øjemed kan myndigheden, med forbehold af bestyrelsens tilladelse og efter Kommissionens godkendelse, etablere samarbejdsordninger med tredjelandes kompetente myndigheder i tredjelande og internationale organisationer. Disse ordninger må ikke skabe retlige forpligtelser for Unionen eller medlemsstaterne.

2. Tredjelande, som har indgået aftaler med Unionen herom, kan deltage i myndighedens arbejde.

Der udarbejdes i henhold til de relevante bestemmelser i de aftaler, som er omhandlet i første afsnit, ordninger, hvori det navnlig fastsættes, hvilken art og hvilket omfang de pågældende tredjelandes deltagelse i myndighedens arbejde skal have, samt på hvilken måde deltagelsen skal ske, herunder bestemmelser om deltagelse i initiativer, der udføres af myndigheden, økonomiske bidrag og personale. For så vidt angår personaleanligger, skal disse ordninger under alle omstændigheder være i overensstemmelse med personalevedtægten og ansættelsesvilkårene.

3. Ved indgåelse af en passende samarbejdsordning med myndighedens administrerende direktør sikrer Kommissionen, at myndigheden arbejder inden for sit mandat og den gældende institutionelle ramme.

Artikel 43

Hjemstedsaftale og driftsvilkår

1. De nødvendige bestemmelser vedrørende de lokaler, der skal stilles til rådighed for myndigheden i værtsmedlemsstaten, samt de særlige regler, der skal finde anvendelse på den administrerende direktør, bestyrelsesmedlemmerne, personale og deres familiemedlemmer i værtsmedlemsstaten, fastsættes i en hjemstedsaftale mellem myndigheden og den medlemsstat, hvor hovedsædet er beliggende, som skal indgås med bestyrelsens godkendelse senest den 1. august 2021.
2. Myndighedens værtsmedlemsstat sikrer de bedst mulige vilkår for, at myndigheden kan fungere smidigt og effektivt, herunder tilbud om flersproget skoleundervisning med et europæisk indhold og hensigtsmæssige transportforbindelser.

Artikel 44

Indledning af myndighedens virksomhed

1. Myndigheden indleder sin virksomhed med kapacitet til at gennemføre sit eget budget senest den 1. august 2021.
2. Kommissionen har ansvaret for oprettelsen og den indledende drift af myndigheden, indtil myndigheden indleder sin virksomhed. I den forbindelse:
 - a) kan Kommissionen, indtil den administrerende direktør tiltræder sin stilling efter at være blevet udnævnt af bestyrelsen i overensstemmelse med artikel 31, udpege en tjenestemand i Kommissionen, der skal fungere som midlertidig administrerende direktør og varetage de opgaver, der er tillagt den administrerende direktør
 - b) udøver den midlertidige administrerende direktør, uanset artikel 18, stk. 1, litra k), og indtil den i artikel 18, stk. 2, omhandlede afgørelse er truffet, ansættelsesmyndighedsbeføjelserne
 - c) kan Kommissionen tilbyde myndigheden bistand, navnlig ved at udstationere tjenestemænd fra Kommissionen med henblik på at varetage myndighedens opgaver på den midlertidige administrerende direktørs eller den administrerende direktørs ansvar
 - d) kan den midlertidige administrerende direktør anwise alle betalinger, der er omfattet af myndighedens bevillinger, når bestyrelsen har godkendt dem, og indgå kontrakter, herunder ansættelseskontrakter, når myndighedens stillingsfortegnelse er vedtaget.

Artikel 45

Ændringer af forordning (EF) nr. 883/2004

I forordning (EF) nr. 883/2004 foretages følgende ændringer:

- 1) I artikel 1 indsættes følgende litra:

»na) »Den Europæiske Arbejdsmarkedsmyndighed«: det organ, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1149 (*), og som er omhandlet i artikel 74a

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1149 af 20. juni 2019 om oprettelse af en europæisk arbejdsmarkedsmyndighed, om ændring af forordning (EF) nr. 883/2004, (EU) nr. 492/2011 og (EU) 2016/589 og om ophævelse af afgørelse (EU) 2016/344 (EUT L 186 af 11.7.2019, s. 21).«

2) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 74a

Den Europæiske Arbejdsmarkedsmyndighed

1. Uden at dette berører opgaverne og aktiviteterne i Den Administrative Kommission støtter Den Europæiske Arbejdsmarkedsmyndighed anvendelsen af denne forordning i overensstemmelse med dens opgaver, der er fastsat i forordning (EU) 2019/1149. Den Administrative Kommission samarbejder med Den Europæiske Arbejdsmarkedsmyndighed for at koordinere aktiviteterne efter fælles overenskomst og undgå overlapninger. Med henblik herpå indgår den en samarbejdsaftale med Den Europæiske Arbejdsmarkedsmyndighed.

2. Den administrative kommission kan anmode Den Europæiske Arbejdsmarkedsmyndighed om at henvise et spørgsmål vedrørende social sikring, der er genstand for en mæglingsprocedure, i overensstemmelse med artikel 13, stk. 11, tredje afsnit, i forordning (EU) 2019/1149.«

Artikel 46

Ændringer af forordning (EU) nr. 492/2011

I forordning (EU) nr. 492/2011 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 26 tilføjes følgende stykke:

»Den Europæiske Arbejdsmarkedsmyndighed, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1149 (*) deltager i det rådgivende udvalgs møder som observatør og bidrager med teknisk bistand og ekspertise i det relevante omfang.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1149 af 20. juni 2019 om oprettelse af en europæisk arbejdsmarkedsmyndighed, om ændring af forordning (EF) nr. 883/2004, (EU) nr. 492/2011 og (EU) 2016/589 og om ophævelse af afgørelse (EU) 2016/344 (EUT L 186 af 11.7.2019, s. 21).«

2) Artikel 29-34 udgår med virkning fra den dato, hvor myndigheden bliver operationel i overensstemmelse med denne forordnings artikel 44, stk. 1.

3) Artikel 35 affattes således:

»Artikel 35

De forretningsordener, der gjaldt for det rådgivende udvalg den 8. november 1968, forbliver i kraft.«

4) Artikel 39 affattes således:

»Artikel 39

Administrationsudgifterne for det rådgivende udvalg opføres på Den Europæiske Unions almindelige budget under Kommissionens sektion.«

Artikel 47

Ændringer af forordning (EU) 2016/589

I forordning (EU) 2016/589 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 foretages følgende ændringer:

a) Litra a) affattes således:

»a) tilrettelæggelse af Euresnettet mellem Kommissionen, Den Europæiske Arbejdsmarkedsmyndighed og medlemsstaterne«.

b) Litra b) affattes således:

»b) samarbejde mellem Kommissionen, Den Europæiske Arbejdsmarkedsmyndighed og medlemsstaterne om deling af relevante tilgængelige oplysninger om ledige stillinger, jobansøgninger og CV'er«.

c) Litra f) affattes således:

»f) fremme af Euresnettet på EU-plan ved hjælp af effektive kommunikationsforanstaltninger truffet af Kommissionen, Den Europæiske Arbejdsmarkedsmyndighed og medlemsstaterne.«

2) I artikel 3 tilføjes følgende nummer:

»8) »Den Europæiske Arbejdsmarkedsmyndighed«: det organ, der er oprettet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1149 (*).

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1149 af 20. juni 2019 om oprettelse af en europæisk arbejdsmarkedsmyndighed, om ændring af forordning (EF) nr. 883/2004, (EU) nr. 492/2011 og (EU) 2016/589 og om ophævelse af afgørelse (EU) 2016/344 (EUT L 186 af 11.7.2019, s. 21).«

3) Artikel 4, stk. 2, affattes således:

»2. Personer med handicap sikres adgang til oplysningerne på Euresportalen og til støttetjenester, som er tilgængelige på nationalt plan. Kommissionen, Det Europæiske Koordineringsbureau og Euresmedlemmer og -partnere fastsætter midlerne til at sikre dette under hensyntagen til deres respektive forpligtelser.«

4) Artikel 7, stk. 1, affattes således:

a) Litra a) affattes således:

»a) Det Europæiske Koordineringsbureau, der er oprettet under Den Europæiske Arbejdsmarkedsmyndighed, og som har ansvaret for at bistå Euresnettet med udførelsen af dets aktiviteter«.

b) Følgende litra tilføjes:

»e) Kommissionen.«

5) I artikel 8 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 foretages følgende ændringer:

i) Indledningen affattes således:

»Det Europæiske Koordineringsbureau bistår Euresnettet med udførelsen af dets aktiviteter, navnlig ved i tæt samarbejde med de nationale koordineringsbureauer og Kommissionen at udvikle og udføre følgende aktiviteter:«.

ii) Litra a), nr. i), affattes således:

»i) som systemejer af Euresportalen og tilhørende IT-tjenester definition af brugerbehov og driftskrav, der skal fremsendes til Kommissionen med henblik på drift og udvikling af portalen, herunder systemer og procedurer til udveksling af ledige stillinger, jobansøgninger, CV'er og støttedokumenter samt andre oplysninger i samarbejde med andre relevante EU-oplysnings- og rådgivningstjenester eller -net og -initiativer«.

b) Stk. 2 affattes således:

»2. Det Europæiske Koordineringsbureau forvaltes af Den Europæiske Arbejdsmarkedsmyndighed. Det Europæiske Koordineringsbureau etablerer en regelmæssig dialog med repræsentanterne for arbejdsmarkedets parter på EU-plan.«

c) Stk. 3, litra a), affattes således:

»3. Det Europæiske Koordineringsbureau udarbejder sine flerårige arbejdsprogrammer i høring af den i artikel 14 omhandlede koordineringsgruppe og Kommissionen.«

6) Artikel 9, stk. 2, litra b), affattes således:

»b) samarbejde med Kommissionen, Den Europæiske Arbejdsmarkedsmyndighed og medlemsstaterne om formidling og udligning inden for de rammer, der fastsættes i kapitel III«.

7) Artikel 14, stk. 1, affattes således:

»1. Koordineringsgruppen består af repræsentanter på et passende niveau for Kommissionen, Det Europæiske Koordineringsbureau og de nationale koordineringsbureauer.«

8) Artikel 16, stk. 6, affattes således:

»6. Medlemsstaterne undersøger sammen med Kommissionen og Det Europæiske Koordineringsbureau alle muligheder for at give unionsborgere fortrinsstilling ved besættelse af ledige stillinger for at opnå ligevægt mellem udbud og efterspørgsel på Unionens arbejdsmarked. Medlemsstaterne kan træffe nødvendige foranstaltninger med henblik herpå.«

9) Artikel 19, stk. 1, affattes således:

»1. Medlemsstaterne samarbejder med hinanden, Kommissionen og Det Europæiske Koordineringsbureau vedrørende interoperabilitet mellem nationale systemer og den af Kommissionen udviklede europæiske klassifikation. Kommissionen holder medlemsstaterne underrettet om udviklingen af den europæiske klassifikation.«

10) Artikel 29 affattes således:

»Artikel 29

Udveksling af oplysninger om strømme og mønstre

Kommissionen og medlemsstaterne overvåger og offentliggør strømme og mønstre i arbejdskraftmobiliteten i Unionen på grundlag af rapporter fra Den Europæiske Arbejdsmarkedsmyndighed og ved anvendelse af Eurostat-statistikker og de tilgængelige nationale data.«

Artikel 48

Ophævelse

Afgørelse (EU) 2016/344 ophæves med virkning fra dato, hvor myndigheden bliver operationel i overensstemmelse med denne forordnings artikel 44, stk. 1.

Henvisninger til den ophævede afgørelse gælder som henvisninger til nærværende forordning.

Artikel 49

Ikrafttrædelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. juni 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

BILAG

AKTIVITETER I DEN EUROPÆISKE PLATFORM OPRETTET I OVERENSSTEMMELSE MED ARTIKEL 16, STK. 2

Med henblik på at støtte myndighedens mål om at imødekomme sort arbejde søger platformen navnlig at:

- 1) øge kendskabet til sort arbejde, herunder årsager, regionale forskelle og grænseoverskridende aspekter, ved hjælp af fælles definitioner og fælles begreber, evidensbaserede målingsværktøjer og fremme af sammenlignende analyser; udvikle gensidig forståelse af forskellige systemer og praksis med henblik på at imødekomme sort arbejde og analysere effektiviteten af politiske foranstaltninger, herunder forebyggende foranstaltninger og sanktioner
 - 2) lette og evaluere forskellige former for samarbejde mellem medlemsstaterne og, hvor det er relevant, tredjelande, såsom udveksling af personale, brug af databaser, fælles aktiviteter og fælles uddannelse, og oprette et system for udveksling af oplysninger med henblik på administrativt samarbejde med anvendelse af et specifikt modul om sort arbejde i IMI-systemet
 - 3) fastlægge redskaber, f.eks. en vidensbank, med henblik på effektiv udveksling af oplysninger og erfaringer og udvikling af retningslinjer for håndhævelse, håndbøger med god praksis, fælles principper for inspektioner til imødegåelse af sort arbejde og fælles aktiviteter såsom europæiske kampagner; evaluere erfaringerne med sådanne værktøjer
 - 4) udvikle et peerlæringsprogram til identifikation af god praksis på alle områder, der er relevante for at imødekomme sort arbejde, og organisere peer reviews med henblik på at følge fremskridtene med hensyn til at imødekomme sort arbejde i de medlemsstater, der vælger at deltage i sådanne peer reviews
 - 5) udveksle nationale myndigheders erfaringer med anvendelse af EU-ret, der er relevant for imødegåelsen af sort arbejde.
-

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2019/1150**af 20. juni 2019****om fremme af retfærdighed og gennemsigtighed for brugere af onlineformidlingstjenester****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Onlineformidlingstjenester er nøglekatalysatorer for iværksætteri og nye forretningsmodeller, handel og innovation, hvilket også kan forbedre forbrugernes velfærd, og som anvendes i stigende grad af både den private og den offentlige sektor. De giver adgang til nye markeder og forretningsmuligheder og giver virksomhederne mulighed for at udnytte fordelene ved det indre marked. De giver forbrugerne i Unionen mulighed for at udnytte disse fordele, navnlig ved at øge deres valg af varer og tjenesteydelser samt ved at bidrage til udbuddet af konkurrencedygtige priser online, men de skaber også udfordringer, der skal løses for at sikre retssikkerheden.
- (2) Onlineformidlingstjenester kan være afgørende for den kommercielle succes for virksomheder, som anvender sådanne tjenesteydelser for at kunne nå ud til forbrugerne. For at kunne udnytte fordelene ved onlineplatformsøkonomien til fulde er det derfor vigtigt, at virksomhederne kan have tillid til de onlineformidlingstjenester, som de indgår forretningsforhold med. Dette er navnlig vigtigt, fordi den voksende formidling af transaktioner gennem onlineformidlingstjenester, som understøttes af kraftige datadrevne indirekte netværkseffekter, fører til øget afhængighed for sådanne erhvervsbrugere, navnlig mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder (SMV'er), af disse tjenesteydelser for at kunne nå ud til forbrugerne. Som følge af den stigende afhængighed har udbydere af disse tjenesteydelser ofte en bedre forhandlingsposition, der gør dem i stand til reelt at handle ensidigt på en måde, som kan være urimelig, og som kan være til skade for deres erhvervsbrugeres legitime interesser og indirekte også for forbrugere i Unionen. De kan f.eks. ensidigt pålægge erhvervsbrugere en praksis, som groft afviger fra god forretningsskik, eller som er i strid med god tro og redelig handle måde. Nærværende forordning omhandler sådanne potentielle gnidninger i onlineplatformsøkonomien.
- (3) Forbrugerne har taget brugen af onlineformidlingstjenester til sig. Et konkurrencedygtigt, retfærdigt og gennemsigtigt onlineøkosystem, hvor virksomhederne opfører sig ansvarligt, er også af afgørende betydning for forbrugernes velfærd. Sikring af gennemsigtigheden i og tilliden til onlineplatformsøkonomien i relationer mellem virksomheder kan også indirekte bidrage til at forbedre forbrugernes tillid til onlineplatformsøkonomien. Direkte virkninger af onlineplatformsøkonomiens udvikling på forbrugerne behandles imidlertid i anden EU-ret, navnlig forbrugerlovgivningen.

⁽¹⁾ EUT C 440 af 6.12.2018, s. 177.⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 17.4.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.6.2019.

- (4) Onlinesøgemaskiner kan ligeledes være en vigtig kilde til internettrafik for virksomheder, som tilbyder varer eller tjenesteydelser til forbrugerne via websteder, og kan derfor i væsentlig grad påvirke sådanne virksomhedswebstedbrugeres kommercielle succes, når de udbyder deres varer eller tjenesteydelser online på det indre marked. I denne forbindelse har den rangordning af websteder — herunder websteder, hvor virksomhedswebstedbrugere tilbyder deres varer og tjenesteydelser til forbrugerne — som udbydere af søgemaskiner foretager, en vigtig indvirkning på forbrugernes valgmuligheder og de pågældende virksomhedswebstedbrugeres kommercielle succes. Selv i mangel af et kontraktforhold med virksomhedswebstedbrugere kan udbydere af onlinesøgemaskiner således reelt handle ensidigt på en måde, som kan være urimelig, og som kan være til skade for erhvervsbrugernes legitime interesser og indirekte også for forbrugere i Unionen.
- (5) Karakteren af forholdet mellem udbydere af onlineformidlingstjenester og erhvervsbrugere kan også føre til situationer, hvor erhvervsbrugere ofte har begrænsede muligheder for at søge oprejsning, når ensidige handlinger fra udbydere af disse tjenesteydelser fører til en tvist. I mange tilfælde vil disse udbydere ikke tilbyde tilgængelige og effektive interne klagebehandlingssystemer. De eksisterende alternative udenretslige tvistbilæggelsesmekanismer kan også være ineffektive af en række årsager, herunder manglen på specialiserede mæglere og erhvervsbrugeres frygt for gengældelse.
- (6) Onlineformidlingstjenester og onlinesøgemaskiner samt transaktioner, der lettes ved disse tjenesteydelser, har et iboende grænseoverskridende potentiale og er af særlig betydning for, at Unionens indre marked fungerer korrekt i nutidens økonomi. Den potentielt urimelige og skadelige handelspraksis, som visse udbydere af disse tjenesteydelser udøver, og manglen på effektive klagemekanismer hæmmer den fulde udnyttelse af dette potentiale og har negativ indvirkning på det indre markeds funktion.
- (7) Der bør fastlægges et sæt målrettede ufravigelige regler på EU-plan til at sikre et retfærdigt, forudsigeligt, holdbart og pålideligt onlineerhvervsklima på det indre marked. Navnlig erhvervsbrugere af onlineformidlingstjenester bør gives passende gennemsigtighed samt effektive klagemuligheder i hele Unionen for at lette forretningsaktiviteter på tværs af grænserne i Unionen og derved gøre det indre marked mere velfungerende og afhjælpe en mulig ny fragmentering på de specifikke områder, der er omfattet af denne forordning.
- (8) Disse regler bør også indeholde passende incitamenter til at fremme rimelighed og gennemsigtighed, navnlig hvad angår rangordning af virksomhedswebstedbrugere i de søgeresultater, der genereres af onlinesøgemaskiner. Samtidig bør disse regler anerkende og sikre det væsentlige innovationspotentiale i den bredere onlineplatformsøkonomi og give mulighed for en sund konkurrence, der kan føre til flere valgmuligheder for forbrugerne. Det er hensigtsmæssigt at præcisere, at denne forordning ikke bør påvirke national civilret, navnlig aftaleret, såsom regler om gyldighed, indgåelse, virkning og ophævelse af aftaler, for så vidt de nationale civilretlige regler er i overensstemmelse med EU-retten, og i det omfang de relevante aspekter ikke er omfattet af denne forordning. Medlemsstaterne bør fortsat frit kunne anvende nationale love, der forbyder eller sanktionerer ensidig adfærd eller urimelig handelspraksis, i det omfang de relevante aspekter ikke er omfattet af denne forordning.
- (9) Da onlineformidlingstjenester og onlinesøgemaskiner typisk har en global dimension, bør denne forordning finde anvendelse på udbydere af disse tjenesteydelser, uanset om de er etableret i en medlemsstat eller uden for Unionen, såfremt to kumulative betingelser er opfyldt. For det første bør erhvervsbrugere og virksomhedswebstedbrugere være etableret i Unionen. For det andet bør erhvervsbrugere eller virksomhedswebstedbrugere, gennem levering af disse tjenester, tilbyde deres varer og tjenesteydelser til forbrugere i Unionen, i det mindste for en del af transaktionen. Med henblik på at fastslå, om en erhvervsbruger eller virksomhedswebstedbruger tilbyder forbrugere i Unionen varer eller tjenesteydelser, er det nødvendigt at fastslå, hvorvidt det står klart, at erhvervsbrugeren eller virksomhedswebstedbrugeren retter sine aktiviteter mod forbrugere i en eller flere medlemsstater. Dette kriterium bør fortolkes i overensstemmelse med Den Europæiske Unions Domstols relevante retspraksis vedrørende artikel 17, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 ⁽³⁾ og artikel 6, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 ⁽⁴⁾. Disse forbrugere bør være placeret i Unionen, men behøver ikke at have bopæl i Unionen eller have statsborgerskab i en af medlemsstaterne. Nærværende forordning bør således ikke finde anvendelse, hvis erhvervsbrugere eller virksomhedswebstedbrugere ikke er etableret i Unionen, eller hvis de er etableret i Unionen, men hvor de benytter onlineformidlingstjenester eller onlinesøgemaskiner, der tilbyder varer eller tjenesteydelser til forbrugere, der er placeret uden for Unionen, eller til personer, der ikke er forbrugere. Endvidere bør nærværende forordning finde anvendelse, uanset den ret der i øvrigt finder anvendelse på en aftale.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).

- (10) En bred vifte af forbindelser mellem virksomheder og forbrugere formidles online af udbydere, som styrer flersidede tjenesteydelser, der hovedsagligt er baseret på den samme økosystemforretningsmodel. For at tage højde for de relevante tjenesteydelser bør onlineformidlingstjenester defineres på en præcis og teknologineutral måde. Navnlig bør tjenesteydelserne bestå af informationssamfundstjenester, som er kendetegnet ved, at de har til formål at lette iværksættelsen af direkte transaktioner mellem virksomheder og forbrugere, uanset om transaktionerne er endeligt afsluttet online på portalen for den pågældende udbyder af onlineformidlingstjenester eller af erhvervsbrugeren, offline eller slet ikke, hvilket vil sige, at der ikke bør være noget krav om et kontraktligt forhold mellem erhvervsbrugere og forbrugere som en forudgående betingelse for, at onlineformidlingstjenester kan falde ind under denne forordnings anvendelsesområde. Den blotte medtagelse af en tjenesteydelse af udelukkende marginal karakter bør ikke være tilstrækkelig til at konkludere, at formålet med et websted eller en tjenesteydelse er at lette transaktioner i betydningen onlineformidlingstjenester. Desuden bør tjenesterne leveres på grundlag af kontraktforhold mellem de udbydere og erhvervsbrugere, der tilbyder varer eller tjenesteydelser til forbrugere. Et sådant kontraktforhold bør anses for at foreligge, når begge de pågældende parter på et varigt medium utvetydigt tilkendegiver deres hensigt om at forpligte sig, uden at der nødvendigvis kræves en udtrykkelig skriftlig aftale.
- (11) Eksempler på onlineformidlingstjenester, der er omfattet af denne forordning, bør derfor omfatte online-e-markedspladser, herunder de samarbejdsorienterede, hvor erhvervsbrugere er aktive, onlinesoftwareapplikationstjenester som f.eks. applikationsforhandlere og sociale medietjenester online, uanset hvilken teknologi der anvendes til levering af sådanne tjenester. I denne forstand vil onlineformidlingstjenester også kunne leveres ved hjælp af stemmestyringsteknologi. Det bør heller ikke være relevant, om disse transaktioner mellem erhvervsbrugere og forbrugere indebærer pengebetaling eller ej, eller om de delvist indgås offline. Denne forordning bør dog ikke gælde for peer-to-peer-onlineformidlingstjenester uden deltagelse af erhvervsbrugere, rene onlineformidlingstjenester mellem virksomheder, der ikke tilbydes forbrugere, onlinereklameværktøjer og onlinereklameudveksling, som ikke leveres med henblik på at lette iværksættelse af direkte transaktioner, og som ikke indebærer et kontraktforhold med forbrugere. Af samme grund bør søgemaskineoptimeringssoftwaretjenester samt tjenester, der vedrører reklameblokeringssoftware, ikke være omfattet af denne forordning. Teknologiske funktioner og grænseflader, der blot forbinder hardware og applikationer, bør ikke være omfattet af denne forordning, da de normalt ikke opfylder kravene til onlineformidlingstjenester. Sådanne funktioner eller grænseflader kan imidlertid være direkte forbundet med eller supplere visse onlineformidlingstjenester, og hvor dette er tilfældet, bør de relevante udbydere af onlineformidlingstjenester være omfattet af krav om gennemsigtighed i forbindelse med differentieret behandling på grundlag af disse funktioner og grænseflader. Denne forordning bør heller ikke finde anvendelse på onlinebetalingstjenester, da de ikke selv opfylder de gældende krav, men snarere i sagens natur er knyttet til transaktionen for levering af varer og tjenesteydelser til de pågældende forbrugere.
- (12) I overensstemmelse med den relevante retspraksis fra Den Europæiske Unions Domstol og i lyset af, at der er blevet observeret afhængighedsforhold blandt erhvervsbrugere, hovedsagelig i forbindelse med onlineformidlingstjenester, der fungerer som en portal til forbrugere i form af fysiske personer, bør begrebet forbruger, som anvendes til at afgrænse anvendelsesområdet for denne forordning, forstås således, at det kun henviser til fysiske personer, når de ikke handler som led i deres erhverv, forretning, håndværk eller fag.
- (13) I betragtning af det hurtige innovationstempo bør den definition på onlinesøgemaskine, der anvendes i denne forordning, være teknologineutral. Navnlig bør definitionen forstås således, at den også omfatter stemmesøgninger.
- (14) Udbydere af onlineformidlingstjenester har en tendens til at anvende præformulerede vilkår og betingelser, og for at beskytte erhvervsbrugere effektivt, hvor det er nødvendigt, bør denne forordning finde anvendelse, når vilkårene og betingelserne for et kontraktforhold, uanset deres betegnelse eller form, ensidigt fastsættes af udbyderen af onlineformidlingstjenester. Hvorvidt vilkårene og betingelserne er blevet ensidigt fastsat, bør vurderes fra sag til sag på grundlag af en samlet vurdering. Ved denne samlede vurdering bør de berørte parters relative størrelse, det forhold, at der har fundet forhandlinger sted, eller at visse bestemmelser herom kan have været genstand for sådanne forhandlinger og fastsat i fællesskab af den relevante tjenesteyder og erhvervsbruger, ikke i sig selv være afgørende. Forpligtelsen for udbydere af onlineformidlingstjenester til at gøre deres vilkår og betingelser lettilgængelige for erhvervsbrugere, herunder i fasen forud for den kontraktlige indgåelse af deres forretningsforhold, betyder desuden, at erhvervsbrugere ikke vil blive frataget den gennemsigtighed, der følger af denne forordning, selv om det skulle lykkes dem at forhandle sig frem til en eller anden aftale.

- (15) For at sikre, at de generelle vilkår og betingelser for et aftaleforhold tillader erhvervsbrugere at fastsætte kommercielle betingelser for anvendelse, ophør og suspendering af onlineformidlingstjenester og opnå forudsigelighed hvad angår deres forretningsforhold, bør sådanne vilkår og betingelser affattes i et almindeligt og forståeligt sprog. Vilkår og betingelser bør ikke anses for at være blevet affattet i et almindeligt og forståeligt sprog, når de er uklare, upræcise eller mangler oplysninger om vigtige kommercielle spørgsmål og derved ikke formår at give erhvervsbrugere en rimelig grad af forudsigelighed med hensyn til de vigtigste aspekter af kontraktforholdet. Desuden bør vildledende sprogbrug ikke anses for at være almindeligt og forståeligt.
- (16) For at sikre, at erhvervsbrugere har tilstrækkelig klarhed over, hvor og til hvem deres varer eller tjenesteydelser markedsføres, bør udbydere af onlineformidlingstjenester sikre gennemsigtighed over for deres erhvervsbrugere for så vidt angår eventuelle andre distributionskanaler og potentielle tilknyttede programmer, som de måtte anvende til at markedsføre de pågældende varer eller tjenesteydelser. Yderligere kanaler og tilknyttede programmer bør forstås på en teknologisk neutral måde, men kan bl.a. omfatte andre websteder, apps eller andre onlineformidlingstjenester, der anvendes til at markedsføre de varer eller tjenesteydelser, som erhvervsbrugere tilbyder.
- (17) Ejerskab til og kontrol med intellektuelle ejendomsrettigheder online kan have stor økonomisk betydning for både udbydere af onlineformidlingstjenester og deres erhvervsbrugere. For at sikre klarhed og gennemsigtighed for erhvervsbrugere og for at de har en bedre forståelse, bør udbydere af onlineformidlingstjenester inden for rammerne af deres vilkår og betingelser medtage generelle eller mere detaljerede oplysninger, hvis de ønsker det, med hensyn til de eventuelle samlede virkninger af disse vilkår og betingelser for ejerskab af og kontrol med erhvervsbrugernes intellektuelle ejendomsrettigheder. Sådanne oplysninger kan bl.a. omfatte information om almindelig anvendelse af logoer, varemærker eller mærkenavne.
- (18) At sikre gennemsigtighed i de generelle vilkår og betingelser kan være afgørende for at fremme holdbare forretningsforhold og forebygge uretfærdig adfærd til skade for erhvervsbrugere. Udbydere af onlineformidlingstjenester bør derfor også sikre, at vilkår og betingelser er lettilgængelige i alle stadier af et forretningsforhold, herunder for potentielle erhvervsbrugere forud for aftalens indgåelse, og at eventuelle ændringer af disse vilkår meddeles berørte erhvervsbrugere på et varigt medium inden for en fastsat meddelelsesfrist, som er rimelig og forholdsmæssig i betragtning af de særlige omstændigheder, og som er på mindst 15 dage. Der bør gives forholdsmæssigt længere meddelelsesfrister på mere end 15 dage, hvis de foreslåede ændringer af vilkårene og betingelserne kræver, at erhvervsbrugere foretager tekniske eller kommercielle tilpasninger for at overholde ændringen, f.eks. ved at kræve, at de foretager væsentlige tekniske justeringer af deres varer eller tjenesteydelser. Denne meddelelsesfrist bør ikke gælde, hvis og i det omfang den frafalder på en utvetydig måde af den pågældende erhvervsbruger, eller hvor og i det omfang at behovet for at gennemføre ændringen uden at overholde meddelelsesfristen skyldes en retlig eller reguleringsmæssig forpligtelse, der påhviler udbyderen i henhold til EU-retten eller national ret. Foreslåede redaktionelle ændringer bør dog ikke være omfattet af begrebet »ændring«, for så vidt de ikke ændrer vilkårenes og betingelsernes indhold eller betydning. Kravet om at anmelde foreslåede ændringer på et varigt medium bør gøre det muligt for erhvervsbrugere effektivt at gennemgå disse ændringer på et senere tidspunkt. Erhvervsbrugere bør være berettiget til at opsiges deres kontrakt senest 15 dage fra modtagelsen af en meddelelse om en ændring, medmindre en kortere periode finder anvendelse på aftalen, f.eks. som følge af national civilret.
- (19) Generelt bør udbud af nye varer eller tjenesteydelser, herunder softwareapplikationer, på onlineformidlingstjenester anses for at være en tydeligt bekræftende handling, der resulterer i, at erhvervsbrugeren giver afkald på den meddelelsesfrist, der er nødvendig ved ændringer af vilkårene og betingelserne. I tilfælde hvor den rimelige og forholdsmæssige meddelelsesfrist er længere end 15 dage, fordi ændringerne af vilkårene og betingelserne kræver, at erhvervsbrugeren foretager væsentlige tekniske justeringer af deres varer eller tjenesteydelser, bør det ikke automatisk betragtes som værende et afkald på fristen, hvis erhvervsbrugeren udbyder nye eller varer og tjenesteydelser. Udbyderen af onlineformidlingstjenester bør forvente, at ændringer af vilkår og betingelser vil kræve, at erhvervsbrugeren foretager væsentlige tekniske justeringer, hvis f.eks. væsentlige funktioner ved de onlineformidlingstjenester, som erhvervsbrugere har haft adgang til, fjernes eller tilføjes, eller at erhvervsbrugere kan være nødt til at tilpasse deres varer eller omprogrammere deres tjenesteydelser for fortsat at kunne drive virksomhed via onlineformidlingstjenester.
- (20) For at beskytte erhvervsbrugere og af hensyn til retssikkerheden for begge parter bør ikke-overensstemmende vilkår og betingelser være ugyldige, dvs. betragtes, som om de aldrig har eksisteret, med virkning erga omnes og ex tunc. Dette bør dog kun vedrøre de særlige bestemmelser i de vilkår og betingelser, der ikke er i overensstemmelse. De resterende bestemmelser bør forblive gyldige og kunne fuldbyrdes, for så vidt som de kan adskilles fra ikkeforenelige bestemmelser. Pludselige ændringer til eksisterende vilkår og betingelser kan i høj grad skabe kaos i erhvervsbrugeres aktiviteter. For at begrænse sådanne negative virkninger for erhvervsbrugere og for at bekæmpe en sådan adfærd bør ændringer i strid med pligten til at stille en fastsat meddelelsesfrist derfor være ugyldige, dvs. betragtes, som om de aldrig har eksisteret, med virkning erga omnes og ex tunc.

- (21) For at sikre, at erhvervsbrugere til fulde kan udnytte de kommercielle muligheder, som onlineformidlingstjenester indebærer, bør udbyderne af disse tjenesteydelser ikke fuldstændig forhindre deres erhvervsbrugere i at angive deres handelsidentitet som en del af deres tilbud eller tilstedeværelse på de relevante onlineformidlingstjenester. Dette forbud mod indgriben bør imidlertid ikke forstås som en ret for erhvervsbrugere til ensidigt at bestemme, hvordan de skal præsentere deres tilbud eller være til stede på de relevante onlineformidlingstjenester.
- (22) En udbyder af onlineformidlingstjenester kan have juridiske grunde til at beslutte at begrænse, suspendere eller ophøre med at levere sine tjenesteydelser til en given erhvervsbruger, herunder ved at fjerne en given erhvervsbrugers individuelle varer eller tjenesteydelser eller ved effektivt at fjerne søgeresultater. I stedet for at blive suspenderet kan udbydere af onlineformidlingstjenester også begrænse erhvervsbrugeres individuelle opførelser, f.eks. ved at degradere dem eller ved at berøre en erhvervsbrugers forekomst negativt, hvilket kan omfatte et fald i rangordningen. I betragtning af at sådanne beslutninger i væsentlig grad kan påvirke den pågældende erhvervsbrugers interesser, bør vedkommende dog, inden eller når begrænsningen eller suspensionen træder i kraft, gives en begrundelse for den pågældende beslutning på et varigt medium. For at minimere de negative virkninger af sådanne beslutninger for erhvervsbrugere bør udbydere af onlineformidlingstjenester også give mulighed for at præcisere de forhold, der førte til denne beslutning, inden for rammerne af den interne klagebehandlingsproces, hvilket vil hjælpe erhvervsbrugere, hvor dette er muligt, til at afhjælpe den manglende overholdelse. Hvis udbyderen af onlineformidlingstjenester tilbagekalder beslutningen om at begrænse, suspendere eller bringe til ophør, f.eks. som følge af at beslutningen blev truffet ved en fejl, eller at den overtrædelse af vilkår og betingelser, som førte til denne beslutning, ikke blev begået i ond tro og er blevet afhjulpet på tilfredsstillende vis, bør udbyderen genindsætte den pågældende erhvervsbruger uden unødigt forsinkelse, herunder give erhvervsbrugeren enhver adgang til personlige eller andre data eller begge dele, der var til rådighed, inden beslutningen blev truffet.

Begrundelsen for beslutningen om begrænsning, suspension eller ophør af levering af onlineformidlingstjenester bør tillade erhvervsbrugere at fastslå, om der er mulighed for at gøre indsigelse mod beslutningen og dermed forbedre mulighederne for erhvervsbrugere med henblik på at søge oprejsning, hvis det er nødvendigt. Begrundelsen bør indeholde årsagerne til beslutningen baseret på de årsager, som udbyderen på forhånd har fastsat i sine vilkår og betingelser, og på en forholdsmæssig måde henvise til de specifikke omstændigheder, herunder anmeldelser fra tredjeparter, som førte til beslutningen. En udbyder af onlineformidlingstjenester bør dog ikke skulle give en begrundelse for begrænsninger, suspension eller ophør, i det omfang det ville stride mod en retlig eller reguleringsmæssig forpligtelse. Der bør desuden ikke stilles krav om begrundelse, hvis en udbyder af onlineformidlingstjenester kan påvise, at den pågældende erhvervsbruger gentagne gange har overtrådt de gældende vilkår og betingelser med det resultat, at leveringen af de samlede pågældende onlineformidlingstjenester bringes til ophør.

- (23) Fuldstændigt ophør af onlineformidlingstjenesterne og den dermed forbundne sletning af data, der leveres til anvendelse af eller genereres ved levering af onlineformidlingstjenester, udgør et tab af vigtig information, som kan have en betydelig indvirkning på erhvervsbrugere og også kan forringe deres mulighed for at udøve andre rettigheder, som de har i medfør af denne forordning, på behørig vis. Udbydere af onlineformidlingstjenester bør derfor give den pågældende erhvervsbruger en begrundelse på et varigt medium mindst 30 dage, inden det fuldstændige ophør af leveringen af deres onlineformidlingstjenester træder i kraft. I tilfælde, hvor en udbyder af onlineformidlingstjenester er lovmæssigt eller reguleringsmæssigt forpligtet til helt at ophøre med at levere sine onlineformidlingstjenester til en given erhvervsbruger, bør denne meddelelsesfrist imidlertid ikke finde anvendelse. Tilsvarende bør meddelelsesfristen på 30 dage ikke gælde, hvis en udbyder af onlineformidlingstjenester påberåber sig rettigheder til ophør i henhold til national ret, som er i overensstemmelse med EU-retten, og som åbner mulighed for øjeblikkeligt ophør, når det ikke i lyset af sagens faktiske omstændigheder, og efter at have afvejet de to parter interesser mod hinanden, med rimelighed kan forventes af vedkommende, at denne opretholder kontraktforholdet indtil udløbet af den aftalte frist eller indtil meddelelsesfristens udløb. Endelig bør meddelelsesfristen på 30 dage ikke finde anvendelse, hvis en udbyder af onlineformidlingstjenester kan påvise gentagne overtrædelser af vilkår og betingelser. De forskellige undtagelser fra meddelelsesfristen på 30 dage kan navnlig opstå i forbindelse med ulovligt eller upassende indhold, sikkerheden ved en vare eller tjeneste, forfalskning, svig, malware, spam, brud på datasikkerheden, andre cybersikkerhedsrisici eller varens eller tjenesteydelsens egnethed til mindreårige. For at sikre proportionalitet bør udbydere af onlineformidlingstjenester, hvis det er rimeligt og teknisk muligt, udelukkende fjerne en erhvervsbrugers individuelle varer eller tjenesteydelser. Fuldstændigt ophør af onlineformidlingstjenester udgør den alvorligste foranstaltning.
- (24) Den rangordning af varer og tjenesteydelser, som foretages af udbydere af onlineformidlingstjenester, har en vigtig indvirkning på forbrugernes valgmuligheder og dermed på den kommercielle succes for de erhvervsbrugere, der tilbyder disse varer og tjenesteydelser til forbrugerne. Ved rangordning forstås den relative fremtrædende placering af erhvervsbrugeres tilbud eller den relevans, der tildeles søgeresultater, som de præsenteres, opstilles eller kommunikeres af udbydere af onlineformidlingstjenester eller udbydere af onlinesøgemaskiner, og som fremkommer ved anvendelse af algoritmiske sekvenserings-, rangordnings- eller revisionsmekanismer, visuelle fremhævnings- eller

andre fremhævningsværktøjer eller kombinationer heraf. Forudsigelighed indebærer, at udbydere af onlineformidlingstjenester fastsætter rangordningen på en ikke-vilkårlig måde. Udbydere bør derfor gennemgå de vigtigste parametre i rangordningen for at forbedre forudsigeligheden for erhvervsbrugere, for at give dem en bedre forståelse af, hvordan en rangordningsmekanisme fungerer, og for at sætte dem i stand til at sammenligne forskellige udbydernes rangordning. Den specifikke udformning af denne gennemsigtighedsforpligtelse er vigtig for erhvervsbrugere, da den indebærer, at der indkredses et begrænset sæt af parametre, som er mest relevante ud af et eventuelt meget større antal parametre, der har en vis indvirkning på rangordningen. Denne begrundede beskrivelse bør hjælpe erhvervsbrugere med at forbedre præsentationen af deres varer og tjenesteydelser eller visse iboende egenskaber ved disse varer eller tjenesteydelser. Begrebet hovedparameter bør forstås som en henvisning til alle generelle kriterier, processer, specifikke signaler der indarbejdes i algoritmer eller andre justerings- og degraderingsmekanismer, der anvendes i forbindelse med rangordning.

- (25) Beskrivelsen af de vigtigste parametre for rangordning bør også indeholde en redegørelse for enhver mulighed for erhvervsbrugere til aktivt at påvirke rangordningen mod vederlag samt en redegørelse for de relative virkninger heraf. Vederlag kan i denne forbindelse være betalinger foretaget med det hovedformål eller eneste formål at forbedre rangordningen samt indirekte vederlag i form af en erhvervsbrugers accept af yderligere forpligtelser af enhver art, der kan have dette som praktisk virkning, som f.eks. anvendelse af tilknyttede tjenester eller premielementer. Beskrivelsens indhold, herunder de vigtigste parametres antal og art, kan derfor variere kraftigt afhængigt af de pågældende specifikke onlineformidlingstjenester, men bør give erhvervsbrugere en passende forståelse af, hvordan rangordningsmekanismen tager hensyn til de særlige kendetegn ved de varer eller tjenesteydelser, der tilbydes af erhvervsbrugeren, og deres relevans for forbrugerne af de specifikke onlineformidlingstjenester. De indikatorer, der anvendes til måling af kvaliteten af erhvervsbrugeres varer eller tjenesteydelser, anvendelse af redigeringsprogrammer og deres evne til at påvirke rangordningen af disse varer eller tjenesteydelser, i hvilken grad vederlag indvirker på rangordningen, samt elementer, der ikke eller kun i begrænset udstrækning vedrører selve varen eller tjenesteydelsen, som f.eks. præsentationsmæssige karakteristika for onlinetilbud, kan være eksempler på vigtige parametre, som, når de indgår i en generel beskrivelse af rangordningsmekanismen i almindeligt og forståeligt sprog, bør bidrage til at give erhvervsbrugere den krævede passende forståelse af, hvordan den fungerer.
- (26) Tilsvarende har den rangordning af websteder, der foretages af udbydere af onlinesøgemaskiner, navnlig af de websteder, hvor virksomhederne tilbyder varer og tjenesteydelser til forbrugerne, en vigtig indvirkning på forbrugernes valgmuligheder og virksomhedswebstedbrugernes kommercielle succes. Udbydere af onlinesøgemaskiner bør derfor give en beskrivelse af de vigtigste parametre til fastlæggelse af rangordningen af alle indekserede websteder og den relative betydning af disse vigtige parametre i forhold til andre parametre, herunder dem, som virksomhedswebstedbrugere og andre websteder anvender. Ud over varernes og tjenesteydelsernes karakteristika og deres relevans for forbrugerne bør denne beskrivelse, når det drejer sig om onlinesøgemaskiner, også give virksomhedswebstedbrugere mulighed for at få en passende forståelse af, hvorvidt og i så fald hvordan og i hvilket omfang der er taget højde for visse designegenskaber ved det brugte websted, såsom optimering til visning på mobile telekommunikationsenheder. Den bør ligeledes indeholde en redegørelse for eventuelle muligheder, som virksomhedswebstedbrugere har for aktivt at påvirke rangordningen mod vederlag, samt en redegørelse for de relative virkninger heraf. Hvis der ikke foreligger et kontraktforhold mellem udbydere af onlinesøgemaskiner og virksomhedswebstedbrugere, bør beskrivelsen være tilgængelig for offentligheden på et iøjnefaldende og lettilgængeligt sted på den relevante onlinesøgemaskine. Områder af websteder, som kræver, at brugerne logger ind eller registreres, bør ikke opfattes som lettilgængelige for offentligheden i denne forstand.

For at sikre forudsigelighed for virksomhedswebstedbrugere bør beskrivelsen også holdes ajour, herunder muligheden for, at ændringer i de vigtigste parametre gøres let identificerbare. Det vil også være til gavn for andre brugere af onlinesøgemaskinen end virksomhedswebstedbrugere, hvis der foreligger en ajourført beskrivelse af de vigtigste parametre. I nogle tilfælde kan udbydere af onlinesøgemaskiner beslutte at påvirke rangordningen i et specifikt tilfælde eller fjerne et bestemt websted fra en rangordning på grundlag af anmeldelser fra tredjeparter. I modsætning til udbydere af onlineformidlingstjenester kan udbydere af onlinesøgemaskiner ikke på grund af et manglende kontraktforhold mellem parterne forventes at underrette en virksomhedswebstedbruger direkte om en ændring i en rangordning eller en fjernelse fra en rangordning som følge af en anmeldelse. Ikke desto mindre bør en virksomhedswebstedbruger have mulighed for at se indholdet af den anmeldelse, der i det specifikke tilfælde har ført til ændringen i rangordningen i et specifikt tilfælde eller fjernelsen af et bestemt websted fra rangordningen, og undersøge anmeldelsens indhold f.eks. i en offentligt tilgængelig onlinedatabase. Dette vil kunne bidrage til at begrænse konkurrenters potentielle misbrug af anmeldelser, som kan føre til fjernelse af websteder fra en rangordning.

- (27) Udbydere af onlineformidlingstjenester eller af onlinesøgemaskiner bør ikke i medfør af denne forordning pålægges at oplyse nærmere detaljer om, hvordan deres rangordningsmekanismer, herunder algoritmer, fungerer. Deres evne til at reagere på tredjeparters manipulation af rangordning i ond tro, herunder i forbrugernes interesse, bør heller ikke forringes. En generel beskrivelse af de vigtigste rangordningsparametre bør sikre disse interesser og samtidig give erhvervsbrugere og virksomhedswebstedbrugere en passende forståelse af, hvordan rangordningen fungerer i

forbindelse med deres anvendelse af specifikke onlineformidlingstjenester eller onlinesøgemaskiner. For at sikre, at målet for denne forordning nås, bør hensynet til de kommercielle interesser hos udbydere af onlineformidlingstjenester eller onlinesøgemaskiner derfor aldrig føre til afslag på at oplyse om de vigtigste parametre, der afgør rangordningen. Selv om denne forordning ikke berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943⁽⁵⁾, bør beskrivelsen i denne forbindelse som minimum baseres på faktiske data om relevansen af de anvendte rangordningsparametre.

- (28) Kommissionen bør udarbejde retningslinjer for at hjælpe udbydere af onlineformidlingstjenester og udbydere af onlinesøgemaskiner med at anvende de rangordningsmæssige gennemsigtighedskrav, der er fastsat i denne forordning. Denne indsats bør bidrage til at optimere den måde, hvorpå de vigtigste parametre for rangordning indkredses og præsenteres for erhvervsbrugere og virksomhedswebstedbrugere.
- (29) Ved tilknyttede varer og tjenesteydelser bør forstås varer og tjenesteydelser, der tilbydes forbrugeren forud for afslutningen af en transaktion, der er iværksat på onlineformidlingstjenester i tillæg til den primære vare eller tjenesteydelse, der udbydes af erhvervsbrugeren. Tilknyttede varer og tjenesteydelser refererer til produkter, der typisk afhænger af og er direkte relateret til den primære vare eller tjenesteydelse med henblik på at fungere. Derfor bør termen udelukke varer og tjenesteydelser, der alene sælges i tillæg til de pågældende primære varer eller tjenesteydelser, snarere end at være komplementære i deres natur. Eksempler på tilknyttede tjenesteydelser omfatter reparationstjenester for en bestemt vare eller finansielle produkter, såsom billejeforsikring, der tilbydes for at komplementere den specifikke vare eller tjenesteydelse, der tilbydes af erhvervsbrugeren. På tilsvarende vis kan tilknyttede varer omfatte varer, der komplementerer det specifikke produkt, der tilbydes af en erhvervsbruger, ved at udgøre en opgradering eller et kundeværktøj knyttet til dette specifikke produkt. Udbydere af onlineformidlingstjenester, der tilbyder varer eller tjenesteydelser til forbrugere, der er tilknyttede varer eller tjenesteydelser, der sælges af en erhvervsbruger, der bruger deres onlineformidlingstjenester, bør i deres vilkår og betingelser indsatte en beskrivelse af de tilknyttede varer og tjenesteydelser, der tilbydes. Denne beskrivelse bør være tilgængelig i vilkårene og betingelserne, uanset om de tilknyttede varer eller tjenesteydelser leveres af selve udbyderen af onlineformidlingstjenester eller af en tredjepart. Denne beskrivelse bør være tilstrækkelig forståelig til at en erhvervsbruger forstår, hvorvidt en vare eller tjenesteydelse sælges som tilknyttet til erhvervsbrugersens varer eller tjenesteydelse. Beskrivelsen bør ikke nødvendigvis omfatte den specifikke vare eller tjenesteydelse, men snarere typen af produkt, der tilbydes som tilknyttet til erhvervsbrugersens primære produkt, samt en beskrivelse af, om og under hvilke betingelser erhvervsbrugere også kan tilbyde deres egne tilknyttede varer og tjenesteydelser gennem onlineformidlingstjenester. Endvidere bør beskrivelsen under alle omstændigheder angive, hvorvidt og under hvilke betingelser en erhvervsbruger kan tilbyde sine egne tilknyttede varer og tjenesteydelser i tillæg til de primære varer eller tjenesteydelser, der tilbydes gennem onlineformidlingstjenester.
- (30) Hvis en udbyder af onlineformidlingstjenester tilbyder forbrugerne visse varer eller tjenesteydelser gennem sine egne onlineformidlingstjenester eller gør det gennem en erhvervsbruger, som den kontrollerer, kan denne udbyder konkurrere direkte med andre erhvervsbrugere af sine onlineformidlingstjenester, som ikke kontrolleres af udbyderen, hvilket kan give udbyderen et økonomisk incitament til og mulighed for at udnytte sin kontrol over onlineformidlingstjenesten til at knytte tekniske eller økonomiske fordele til sine egne tilbud eller de tilbud, der tilbydes af en erhvervsbruger, som udbyderen kontrollerer, fordele, som den kan nægte konkurrerende erhvervsbrugere. En sådan adfærd kan undergrave fair konkurrence og begrænse forbrugernes valgmuligheder. I sådanne situationer er det navnlig vigtigt, at udbyderen af onlineformidlingstjenesten fungerer på en gennemsigtig måde og leverer en passende beskrivelse af og angiver hensynene bag enhver forskelsbehandling, enten via retslige, kommercielle eller tekniske hjælpemidler som f.eks. funktioner, der omfatter operativsystemer, som kan gives i relation til de udbudte varer eller tjenesteydelser, sammenlignet med dem, der tilbydes af erhvervsbrugere. For at sikre proportionalitet bør denne forpligtelse være gældende på niveauet for de samlede onlineformidlingstjenester, snarere end for de enkelte varer eller tjenester, der tilbydes via disse tjenester.
- (31) Når en udbyder af en onlinesøgemaskine selv tilbyder visse varer eller tjenesteydelser til forbrugerne via sine egne formidlingstjenester eller gør det via en virksomhedswebstedbruger, som den kontrollerer, kan den pågældende udbyder konkurrere direkte med andre virksomhedswebstedbrugere af de onlinesøgemaskiner, som ikke kontrolleres af udbyderen. I sådanne situationer er det navnlig vigtigt, at udbyderen af onlinesøgemaskinen fungerer på en gennemsigtig måde og indeholder en beskrivelse af enhver forskelsbehandling, enten via retslige, kommercielle eller tekniske hjælpemidler, der kan gives i relation til de varer eller tjenesteydelser, som tilbydes af udbyderen selv eller gennem en virksomhedswebstedbruger, som udbyderen kontrollerer, sammenlignet med dem, der tilbydes af konkurrerende virksomhedswebstedbrugere. For at sikre proportionalitet bør denne forpligtelse være gældende på niveauet for de samlede onlinesøgemaskiner snarere end for de enkelte varer eller tjenester, der tilbydes via disse tjenester.

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943 af 8. juni 2016 om beskyttelse af fortrolig knowhow og fortrolige forretningsoplysninger (forretningshemmeligheder) mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse (EUT L 157 af 15.6.2016, s. 1).

- (32) Specifikke kontraktbestemmelser bør behandles i denne forordning, navnlig i situationer med ulige forhandlingspositioner, for at sikre, at kontraktforholdene gennemføres i god tro og på grundlag af fair behandling. Forudsigelighed og gennemsigtighed kræver, at erhvervsbrugere får en reel mulighed for at blive bekendt med ændringer af vilkår og betingelser, som derfor ikke bør indføres med tilbagevirkende kraft, medmindre de er baseret på en retlig eller reguleringsmæssig forpligtelse eller er til gavn for disse erhvervsbrugere. Erhvervsbrugere bør desuden tilbydes klarhed over, på hvilke betingelser deres kontraktlige forhold til udbydere af onlineformidlingstjenester kan bringes til ophør. Udbydere af onlineformidlingstjenester bør sikre, at betingelserne for ophør altid er rimelige og kan udøves uden unødige hindringer. Endelig bør erhvervsbrugere oplyses fuldt ud om enhver adgang, som udbydere af onlineformidlingstjenester opretholder efter kontraktens er udløbet, til de oplysninger, som erhvervsbrugere indgiver eller genererer i forbindelse med deres brug af onlineformidlingstjenester.
- (33) Mulighed for at få adgang til og anvende data, herunder personoplysninger, kan åbne mulighed for en betydelig værdiskabelse i onlineplatformsøkonomien, både generelt og for de berørte erhvervsbrugere og onlineformidlingstjenester. Det er derfor vigtigt, at udbydere af onlineformidlingstjenester giver erhvervsbrugere en klar beskrivelse af omfanget, typen og betingelserne for deres adgang til og anvendelse af visse kategorier af oplysninger. Beskrivelsen bør være forholdsmæssigt afpasset og bør henvise til generelle adgangsbetingelser, og ikke indebære en udtømmende beskrivelse af faktiske data, eller kategorier af data. Identifikation af og særlige adgangsbetingelser for visse typer faktiske data, som kan være særdeles relevante for erhvervsbrugere, kan dog også medtages i beskrivelsen. Sådanne data kan omfatte rangordninger og bedømmelser, der er indsamlet af erhvervsbrugere på onlineformidlingstjenesterne. Alt i alt bør beskrivelsen sætte virksomhederne i stand til at forstå, om de kan benytte dataene til at øge værdiskabelsen, herunder ved eventuelt at bevare tredjepartsdatatjenester.
- (34) Det er i samme forbindelse vigtigt, at erhvervsbrugere forstår, hvorvidt udbyderen udveksler nogle af de data, der genereres gennem erhvervsbrugerens anvendelse af formidlingstjenesten, med tredjeparter. Erhvervsbrugere bør navnlig gøres opmærksomme på enhver udveksling af data med tredjeparter, der finder sted til formål, som ikke er nødvendige for, at onlineformidlingstjenesterne fungerer korrekt; f.eks. hvis udbyderen omsætter data på grundlag af kommercielle overvejelser. For at gøre det muligt for erhvervsbrugere fuldt ud at udøve de rettigheder, der er til rådighed for at påvirke en sådan dataudveksling, bør udbydere af onlineformidlingstjenester også tydeligt angive alle muligheder for at fravælge dataudveksling, hvis disse findes i deres kontraktforhold med erhvervsbrugeren.
- (35) Disse krav bør ikke forstås som nogen forpligtelse for udbydere af onlineformidlingstjenester til enten at formidle eller til ikke at formidle personoplysninger eller oplysninger, der ikke er personoplysninger, til deres erhvervsbrugere. Sådanne gennemsigtighedsforanstaltninger kan dog bidrage til øget dataudveksling og som en central kilde til innovation og vækst fremme målene om at skabe et fælles europæisk dataområde. Behandling af personoplysninger bør ske i henhold til Unionens lovgivning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om respekten for privatliv og beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med elektronisk kommunikation, særlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽⁶⁾, direktiv (EU) 2016/680 ⁽⁷⁾ og direktiv 2002/58/EF ⁽⁸⁾.
- (36) Udbydere af onlineformidlingstjenester kan i visse tilfælde i deres betingelser og vilkår begrænse erhvervsbrugeres mulighed for at tilbyde varer eller tjenesteydelser til forbrugere på mere favorable betingelser på andre måder end gennem disse onlineformidlingstjenester. I disse tilfælde bør de pågældende udbydere angive årsagerne hertil, navnlig med hensyn til de vigtigste økonomiske, kommercielle eller retslige overvejelser, vedrørende de nævnte konkurrencebegrænsninger. Denne forpligtelse til gennemsigtighed bør imidlertid ikke forstås således, at den påvirker vurderingen af disse begrænsningers lovlighed i henhold til andre EU-retlige retsakter eller medlemsstaternes ret i, der er i overensstemmelse med EU-retten, herunder på områder som konkurrence og urimelig handelspraksis, og anvendelsen af sådanne love.

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 89).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (Direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37).

- (37) For at gøre det muligt for erhvervsbrugere, herunder dem, hvis anvendelse af de pågældende onlinereklameformidlingstjenester kan være blevet begrænset, suspenderet eller bragt til ophør, at have adgang til umiddelbare, egnede og effektive klagemuligheder, bør udbydere af onlineformidlingstjenester indføre et internt klagebehandlingssystem. Dette interne klagebehandlingssystem bør være baseret på principper om gennemsigtighed og lige behandling af lige situationer, og sikre, at en betydelig andel af klager kan løses bilateralt af udbyderen af onlineformidlingstjenester og de relevante erhvervsbrugere inden for et rimeligt tidsrum. Udbydere af onlineformidlingstjenester kan lade en beslutning, de har truffet, forblive i kraft under klagesagen. Ethvert forsøg på at nå frem til en aftale gennem det interne klagebehandlingssystem berører ikke udbydere af onlineformidlingstjenesters eller erhvervsbrugeres ret til at indlede retslige procedurer når som helst under eller efter den interne behandling af en klage. Desuden bør udbydere af onlineformidlingstjenester regelmæssigt offentliggøre og som minimum årligt kontrollere oplysninger om funktionen og effektiviteten af deres interne klagebehandlingssystem for at bistå erhvervsbrugere med at forstå de vigtigste problemer, der kan opstå i forbindelse med levering af forskellige onlineformidlingstjenester og muligheden for at nå frem til en hurtig og effektiv bilateral løsning.
- (38) Denne forordnings krav vedrørende det interne klagebehandlingssystem har til hensigt at tillade udbydere af onlineformidlingstjenester en rimelig grad af fleksibilitet, når disse systemer betjenes, og individuelle klager behandles, med henblik på at mindske den administrative byrde. Desuden bør de interne klagebehandlingssystemer gøre det muligt for udbydere af onlineformidlingstjenester at tackle enhver brug i ond tro på en forholdsmæssig måde, som visse virksomheder kan forsøge at gøre af disse systemer. I betragtning af omkostningerne i forbindelse med opsætning og drift af sådanne systemer er det hensigtsmæssigt at undtage alle udbydere af onlineformidlingstjenester, som udgør små virksomheder, i de relevante bestemmelser i Kommissionens henstilling 2003/361/EF⁽⁹⁾, fra disse forpligtelser. Konsolideringsreglerne i nævnte henstilling sikrer, at enhver omgåelse hindres. Denne undtagelse bør ikke påvirke disse virksomheders ret til på frivillig basis at etablere et internt klagebehandlingssystem, som opfylder kriterierne i denne forordning.
- (39) Brugen af ordet »intern« bør ikke forstås således, at det forhindrer, at et internt klagebehandlingssystem uddelegeres til en ekstern tjenesteudbyder eller en anden virksomhedsstruktur, når blot en sådan udbyder eller anden virksomhedsstruktur har fuld myndighed og kapacitet til at sikre, at det interne klagebehandlingssystem er i overensstemmelse med kravene i denne forordning.
- (40) Mægling kan give udbydere af onlineformidlingstjenester og deres erhvervsbrugere et middel til at løse tvister på en tilfredsstillende måde uden at skulle anvende retslige procedurer, som kan være langsommelige og dyre. Derfor bør udbydere af onlineformidlingstjenester lette mægling, navnlig ved at udpege mindst to offentlige eller private mæglere, som de er villige til at anvende. Formålet med at kræve udpegelse af et minimumsantal af mæglere, er at garantere mæglernes neutralitet. Mæglere, der leverer deres tjenesteydelser fra et sted uden for Unionen, bør kun udpeges, hvis det garanteres, at disse tjenesteydelser på ingen måde fratager de berørte erhvervsbrugere enhver retslig beskyttelse i henhold til EU-lovgivningen eller medlemsstaternes nationale ret, herunder kravene i denne forordning og de gældende regler vedrørende beskyttelse af personoplysninger og forretningshemmeligheder. For at være tilgængelige, retfærdige og så hurtige og effektive som muligt bør disse mæglere opfylde visse fastlagte kriterier. Ikke desto mindre bør udbydere af onlineformidlingstjenester og deres erhvervsbrugere frit og i fællesskab kunne udpege en hvilken som helst mægler efter eget valg, når der er opstået en tvist mellem dem. I overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/52/EF⁽¹⁰⁾ bør mægling i henhold til denne forordning være en frivillig proces i den forstand, at parterne selv er ansvarlige for processen og kan påbegynde og afslutte den på et hvilket som helst tidspunkt. Uanset dens frivillige karakter bør udbydere af onlineformidlingstjenester i god tro behandle anmodninger om at deltage i den mægling, der er fastsat i denne forordning.
- (41) Udbydere af onlineformidlingstjenester bør afholde en rimelig del af de samlede udgifter til mægling, under hensyntagen til alle de relevante elementer i den foreliggende sag. Til dette formål bør mægleren foreslå, hvilket forhold der er rimeligt i det enkelte tilfælde. I betragtning af omkostningerne og af den administrative byrde, der er forbundet med nødvendigheden af at udpege mæglere i vilkår og betingelser, er det hensigtsmæssigt at undtage alle udbydere af onlineformidlingstjenester, som er små virksomheder i henhold til de relevante bestemmelser i Kommissionens henstilling 2003/361/EF, fra denne forpligtelse. Konsolideringsreglerne i nævnte henstilling sikrer, at enhver omgåelse af denne forpligtelse hindres. Dette bør dog ikke påvirke disse virksomheders ret til at udpege mæglere i deres vilkår og betingelser, som opfylder kriterierne i denne forordning.

⁽⁹⁾ Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/52/EF af 21. maj 2008 om visse aspekter af mægling på det civil- og handelsretlige område (EUT L 136 af 24.5.2008, s. 3).

- (42) Da udbydere af onlineformidlingstjenester altid bør være forpligtede til at udpege mæglere, som de er villige til at gå i dialog med, og bør være forpligtede til at deltage i god tro i alle mæglingsforsøg, der udføres i henhold til denne forordning, bør disse forpligtelser fastsættes på en måde, der forhindrer erhvervsbrugeres misbrug af mæglingsordningen. Erhvervsbrugere bør også være forpligtede til at deltage i mægling i god tro. Udbydere af onlineformidlingstjenester bør ikke være forpligtet til at deltage i mægling, hvis en erhvervsbruger anlægger sag om et spørgsmål, i forbindelse med hvilket den pågældende erhvervsbruger tidligere har anlagt sag med henblik på mægling, og hvor mægleren har afgjort i den sag, at erhvervsbrugeren ikke handlede i god tro. Udbydere af onlineformidlingstjenester bør heller ikke være forpligtede til at deltage i mægling med erhvervsbrugere, der gentagne gange uden held har gjort mæglingsforsøg for mægleren. Disse usædvanlige situationer bør ikke begrænse erhvervsbrugers muligheden for at indbringe en sag til mægling, hvis stridens genstand ifølge mæglerens afgørelse ikke vedrører de tidligere sager.
- (43) For at lette bilæggelsen af tvister vedrørende levering af onlineformidlingstjenester ved hjælp af mægling i Unionen bør Kommissionen i tæt samarbejde med medlemsstaterne tilskynde til, at der oprettes specialiserede mæglingsorganisationer, som der i øjeblikket er mangel på. Inddragelse af mæglere med ekspertviden inden for onlineformidlingstjenester og specifikke industrisektorer, hvor disse tjenesteydelser leveres, bør styrke den tillid, begge parter har til mæglingsprocessen, og bør øge sandsynligheden for, at denne proces fører til et hurtigt, retfærdigt og tilfredsstillende resultat.
- (44) Forskellige faktorer såsom begrænsede finansielle midler, en frygt for gengældelse og eksklusive valg af lovgivning og værneting i vilkår og betingelser kan begrænse effektiviteten af de eksisterende retslige klagemuligheder, navnlig dem, der kræver, at erhvervsbrugere eller virksomhedswebstedbrugere handler individuelt og gennemsigtigt. For at sikre en effektiv anvendelse af denne forordning bør organisationer og foreninger, der repræsenterer erhvervsbrugere eller virksomhedswebstedbrugere, samt visse offentlige organer i medlemsstaterne gives mulighed for at indbringe en sag for nationale domstole i overensstemmelse med national ret, herunder nationale procedurekrav. Sådanne sagsanlæg ved nationale domstole bør sigte mod at standse eller forbyde overtrædelser af de regler, der er fastsat i denne forordning, og mod at forhindre fremtidig skade, der kan underminere bæredygtige forretningsforhold inden for onlineplatformsøkonomien. For at sikre, at sådanne organisationer eller foreninger kan udøve denne ret effektivt og på en hensigtsmæssig måde, bør de opfylde visse kriterier. De skal navnlig være retmæssigt oprettet i henhold til en medlemsstats ret, være af almennyttig karakter og forfølge deres mål på en vedvarende måde. Disse krav bør forhindre enhver ad hoc-oprettelse af organisationer eller foreninger med henblik på en specifik sag eller specifikke sager eller med gevinst for øje. Endvidere bør det sikres, at der ikke sker nogen utilbørlig påvirkning fra nogen tredjepartsleverandører af finansiering i forbindelse med disse organisationers eller foreningers beslutningstagning.

For at undgå en interessekonflikt bør organisationer eller foreninger, der repræsenterer erhvervsbrugere eller virksomhedswebstedbrugere, navnlig forhindres i at blive udsat for utilbørlig påvirkning fra udbydere af onlineformidlingstjenester eller onlinesøgemaskiner. Den fulde offentliggørelse af oplysninger om medlemskab og finansieringskilde bør gøre det lettere for nationale domstole at vurdere, hvorvidt disse antagelighedskriterier er opfyldt. I betragtning af den særlige status for de relevante offentlige organer i medlemsstaterne, hvor disse organer er blevet oprettet, bør det kun være et krav, at disse er blevet specifikt pålagt, i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i national ret, at indføre sådanne foranstaltninger enten i den kollektive interesse for de berørte parter eller i almenhedens interesse, uden at det er nødvendigt at anvende disse kriterier for sådanne offentlige organer. Sådanne foranstaltninger bør på ingen måde påvirke erhvervsbrugeres og virksomhedswebstedbrugeres ret til at anlægge sag på individuelt grundlag.

- (45) Identiteten af organisationer, foreninger og offentlige organer, som efter medlemsstaternes opfattelse bør have ret til at anlægge sag efter denne forordning, bør meddeles til Kommissionen. Medlemsstaterne bør i forbindelse med en sådan meddelelse henvise specifikt til de relevante nationale bestemmelser, som organisationen, foreningen eller det offentlige organ er oprettet i henhold til, og, hvis det er relevant, henvise til det relevante offentlige register, hvor organisationen eller foreningen er registreret. Denne yderligere mulighed for udpegning fra medlemsstaternes side bør give et vist niveau af retssikkerhed og forudsigelighed, som erhvervsbrugere og virksomhedswebstedbrugere kan sætte deres lid til. Den har samtidig til formål at gøre retslige procedurer mere effektive og kortere, hvilket lader til at være hensigtsmæssigt i denne forbindelse. Kommissionen bør sikre, at der i *Den Europæiske Unions Tidende* offentliggøres en liste over disse organisationer, foreninger og offentlige organer. Opførelse på denne liste bør tjene som gendriveligt bevis for rets- og handleevnen hos den organisation eller forening eller det

offentlige organ, der anlægger sag. Såfremt der er betænkeligheder ved en udpegning, bør den medlemsstat, der har foretaget udpegningen, undersøge disse betænkeligheder. Organisationer, foreninger og offentlige organer, der ikke er udpeget af en medlemsstat, bør kunne anlægge sag ved nationale domstole med forbehold af en undersøgelse af rets- og handlevnen i henhold til kriterierne i denne forordning.

- (46) Medlemsstaterne bør pålægges at sikre passende og effektiv håndhævelse af denne forordning. Der findes allerede forskellige håndhævelsessystemer i medlemsstaterne, og de bør ikke være forpligtede til at oprette nye nationale håndhævelsesorganer. Medlemsstaterne bør have mulighed for at betro eksisterende myndigheder, herunder domstole, håndhævelsen af denne forordning. Denne forordning bør ikke forpligte medlemsstaterne til at indføre ex officio-håndhævelse eller til at pålægge bøder.
- (47) Kommissionen bør løbende overvåge anvendelsen af denne forordning i tæt samarbejde med medlemsstaterne. Kommissionen bør i denne forbindelse sigte mod at etablere et bredt netværk til udveksling af oplysninger ved at mobilisere relevante ekspertorganer, ekspertisecentre samt Observationscentret for Onlineplatformøkonomien. Medlemsstaterne bør efter anmodning give Kommissionen alle de relevante oplysninger, de har i denne forbindelse. Endelig bør dette arbejde drage fordel af den generelle øgede gennemsigtighed i de kommercielle forbindelser mellem erhvervsbrugere og udbydere af onlineformidlingstjenester og mellem virksomhedswebstedbrugere og onlinesøgemaskiner, som denne forordning har til formål at opnå. For at kunne varetage sine tilsyns- og revisionsopgaver effektivt i henhold til denne forordning bør Kommissionen bestræbe sig på at indsamle oplysninger fra udbydere af onlineformidlingstjenester. Udbydere af onlineformidlingstjenester bør i god tro samarbejde om at lette indsamlingen af sådanne data, hvor det er relevant.
- (48) Adfærdskodekser, der er udarbejdet enten af de pågældende tjenesteudbydere eller organisationer eller foreninger, der repræsenterer dem, kan bidrage til en korrekt anvendelse af denne forordning og bør derfor fremmes. I forbindelse med udarbejdelsen af disse adfærdskodekser og i samråd med alle relevante interessenter bør der tages hensyn til de særlige træk ved de pågældende sektorer samt de specifikke egenskaber for SMV'er. Sådanne adfærdskodekser bør formuleres på en objektiv og ikke-diskriminerende måde.
- (49) Kommissionen bør med regelmæssige mellemrum evaluere denne forordning og nøje overvåge dens virkninger på onlineplatformøkonomien, navnlig med henblik på at fastslå, om der er behov for ændringer i lyset af relevant teknologisk eller kommerciel udvikling. Denne evaluering bør omfatte de virkninger for erhvervsbrugere, der kan opstå som følge af den generelle anvendelse af eksklusive valg af lov og værneting i vilkår og betingelser, der ensidigt fastsættes af udbyderen af onlineformidlingstjenester. For at få et bredt overblik over udviklingen i sektoren bør evalueringen tage hensyn til medlemsstaternes og de relevante interessenters erfaringer. Ekspertgruppen for Observationscentret for Onlineplatformøkonomien, der er nedsat i overensstemmelse med Kommissionens afgørelse C(2018)2393, spiller en central rolle i forbindelse med Kommissionens vurdering af denne forordning. Kommissionen bør derfor tage behørigt hensyn til de udtalelser og rapporter, som den forelægges af gruppen. Efter evalueringen bør Kommissionen træffe passende foranstaltninger. Yderligere foranstaltninger, herunder af lovgivningsmæssig art, kan være hensigtsmæssige, hvis og hvor de bestemmelser, der er fastsat i denne forordning, viser sig at være utilstrækkelige til på passende vis at afhjælpe vedvarende ubalancer og urimelig handelspraksis i sektoren.
- (50) Når de oplysninger, der kræves i henhold til denne forordning, opgives, bør der i videst muligt omfang tages hensyn til de særlige behov for personer med handicap i overensstemmelse med De Forenede Nationers konvention om rettigheder for personer med handicap ⁽¹¹⁾.
- (51) Målet for denne forordning, nemlig at sikre et retfærdigt, forudsigeligt, holdbart og tillidsfuldt onlineerhvervsklima på det indre marked, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dets omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at opfylde dette mål.
- (52) Denne forordning tilstræber at sikre fuld respekt for retten til adgang til effektive retsmidler og til en retfærdig rettergang som fastsat i artikel 47 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder og fremmer anvendelsen af friheden til at oprette og drive en virksomhed som fastsat i artikel 16 i chartret —

⁽¹¹⁾ Rådets afgørelse 2010/48/EF af 26. november 2009 om Det Europæiske Fællesskabs indgåelse af De Forenede Nationers konvention om handicappedes rettigheder (EUT L 23 af 27.1.2010, s. 37).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Denne forordning har til formål at bidrage til et velfungerende indre marked ved at fastsætte regler, der sikrer, at erhvervsbrugere af onlineformidlingstjenester og virksomhedswebstedbrugere i forbindelse med onlinesøgemaskiner gives passende gennemsigtighed, retfærdighed og effektive klagemuligheder.
2. Denne forordning finder anvendelse på onlineformidlingstjenester og onlinesøgemaskiner, der leveres eller tilbydes leveret til henholdsvis erhvervsbrugere og virksomhedswebstedbrugere, som er etableret eller har bopæl i Unionen, og som via disse onlineformidlingstjenester eller onlinesøgemaskiner tilbyder varer eller tjenesteydelser til forbrugere, som befinder sig i Unionen, uanset etableringssted eller bopæl for udbyderne af disse tjenester, og uanset hvilken lovgivning der i øvrigt finder anvendelse.
3. Denne forordning gælder dog ikke for onlinebetalingstjenester eller onlinereklameværktøjer eller onlinereklameudvekslinger, som ikke leveres med henblik på at lette iværksættelsen af direkte transaktioner, og som ikke indebærer et kontraktforhold med forbrugere.
4. Denne forordning berører ikke nationale regler, der i overensstemmelse med EU-retten forbyder eller sanktionerer ensidig adfærd eller urimelig handelspraksis, i det omfang de relevante aspekter ikke er omfattet af denne forordning. Denne forordning berører ikke national civilret, navnlig aftaleret, såsom regler om gyldighed, indgåelse, virkning og ophævelse af aftaler, for så vidt de nationale civilretlige regler er i overensstemmelse med EU-retten, og i det omfang de relevante aspekter ikke er omfattet af denne forordning.
5. Denne forordning berører ikke EU-ret, navnlig EU-ret der finder anvendelse på områderne civilretligt samarbejde, konkurrence, databeskyttelse, beskyttelse af forretningshemmeligheder, forbrugerbeskyttelse, e-handel og finansielle tjenesteydelser.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »erhvervsbruger«: enhver privatperson, der optræder i egenskab af handlende eller erhvervsdrivende, eller enhver fysisk eller juridisk person, der ved hjælp af onlineformidlingstjenester tilbyder varer eller tjenesteydelser til forbrugere til formål relateret til dennes erhverv, forretning, håndværk eller profession
- 2) »onlineformidlingstjenester«: tjenester, der opfylder samtlige følgende krav:
 - a) de er informationssamfundstjenester som defineret i artikel 1, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 ⁽¹²⁾
 - b) de gør det muligt for erhvervsbrugere at tilbyde varer eller tjenesteydelser til forbrugere med henblik på at lette iværksættelse af direkte transaktioner mellem disse erhvervsbrugere og forbrugere, uanset hvor disse transaktioner i sidste ende indgås
 - c) de leveres til erhvervsbrugere på grundlag af kontraktlige forhold mellem udbyderen af disse tjenester og erhvervsbrugere, som tilbyder deres varer eller tjenesteydelser til forbrugere
- 3) »udbyder af onlineformidlingstjenester«: enhver fysisk eller juridisk person, der leverer, eller tilbyder at levere, onlineformidlingstjenester til erhvervsbrugere

⁽¹²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 af 9. september 2015 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester (EUT L 241 af 17.9.2015, s. 1).

- 4) »forbruger«: enhver fysisk person, der ikke handler som et led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sin profession
- 5) »onlinesøgemaskine«: en digital tjeneste, som giver brugerne mulighed for at indtaste forespørgsler for at foretage søgninger på principielt alle websteder eller alle websteder på et bestemt sprog på grundlag af en forespørgsel om et hvilket som helst emne ved hjælp af et søgeord, en stemmesøgning, en sætning eller andet input, og som fremviser resultater i et hvilket som helst format, hvor der kan findes oplysninger om det ønskede indhold
- 6) »udbyder af onlinesøgemaskine«: enhver fysisk eller juridisk person, der leverer, eller tilbyder at levere, onlinesøgemaskiner til forbrugere
- 7) »virksomhedswebstedsbruger«: enhver fysisk eller juridisk person, som gør brug af en onlinegrænseflade, dvs. enhver form for software, herunder et websted eller en del af et websted og applikationer, herunder mobilapplikationer, der tilbyder varer eller tjenesteydelser til forbrugere til formål relateret til dennes erhverv, forretning, håndværk eller profession
- 8) »rangordning«: den relative fremtrædende placering af de varer eller tjenesteydelser, der tilbydes via onlineformidlingstjenester, eller den relevans, der tildeles søgeresultater af onlinesøgemaskiner, som de præsenteres, opstilles eller kommunikerer af henholdsvis udbydere af onlineformidlingstjenester eller udbydere af onlinesøgemaskiner, uanset hvilke teknologiske midler der anvendes til en sådan præsentation, opstilling eller kommunikation
- 9) »kontrol«: ejerskab af eller mulighed for at udøve afgørende indflydelse på en virksomhed, jf. artikel 3, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 ⁽¹³⁾
- 10) »vilkår og betingelser«: alle de vilkår og betingelser eller specifikationer, uanset deres betegnelse eller form, som regulerer kontraktforholdet mellem en udbyder af onlineformidlingstjenester og dennes erhvervsbrugere, og som fastsættes ensidigt af udbyderen af onlineformidlingstjenester, idet denne ensidige fastsættelse sker på grundlag af en samlet vurdering, hvor de berørte parter relative størrelse, det forhold, at der har fundet forhandlinger sted, eller at visse bestemmelser herom kan have været genstand for sådanne forhandlinger og fastsat sammen af den relevante tjenesteyder og erhvervsbruger, ikke i sig selv er afgørende
- 11) »tilknyttede varer og tjenesteydelser«: varer og tjenesteydelser, der tilbydes forbrugeren forud for afslutningen af en transaktion, der er iværksat på onlineformidlingstjenester i tillæg til og som supplement til den primære vare eller tjenesteydelse, der udbydes af erhvervsbrugeren via onlineformidlingstjenester
- 12) »mægling«: en struktureret proces som defineret i artikel 3, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/52/EF
- 13) »varigt medium«: et instrument, der gør det muligt for erhvervsbrugere at lagre oplysninger, der er rettet personligt til dem, på en måde, som tillader fremtidig brug i et tidsrum, der er afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

Artikel 3

Vilkår og betingelser

1. Udbydere af onlineformidlingstjenester skal sikre, at deres vilkår og betingelser:
 - a) er udarbejdet i et almindeligt og forståeligt sprog
 - b) er lettilgængelige for erhvervsbrugere i alle faser af deres forretningsforhold med udbyderen af onlineformidlingstjenester, herunder i fasen forud for aftaleindgåelse

⁽¹³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20. januar 2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (EF-fusionsforordningen) (EUT L 24 af 29.1.2004, s. 1).

- c) fastsætter årsagerne til beslutninger om at suspendere, bringe til ophør eller på anden måde begrænse deres onlineformidlingstjenester til erhvervsbrugere, helt eller delvist
- d) omfatter oplysninger om eventuelle yderligere distributionskanaler og potentielle tilknyttede programmer, hvorigennem udbyderen af onlineformidlingstjenester kan markedsføre varer og tjenesteydelser, der tilbydes af erhvervsbrugere
- e) omfatter generelle oplysninger om virkningerne af vilkårene og betingelserne for ejerskab til og kontrol med erhvervsbrugeres intellektuelle ejendomsrettigheder.

2. Udbydere af onlineformidlingstjenester meddeler på et varigt medium berørte erhvervsbrugere enhver foreslået ændring af deres vilkår og betingelser.

De foreslåede ændringer må ikke indføres før udløbet af en meddelelsesfrist, som er rimelig og står i rimeligt forhold til arten og omfanget af de planlagte ændringer og deres konsekvenser for den pågældende erhvervsbruger. Denne meddelelsesfrist skal være på mindst 15 dage fra den dato, hvor udbyderen af onlineformidlingstjenester meddeler de berørte erhvervsbrugere de foreslåede ændringer. Udbydere af onlineformidlingstjenester skal bevilge længere meddelelsesfrister, når det er nødvendigt for at give erhvervsbrugeren mulighed for at foretage tekniske eller kommercielle tilpasninger for at efterleve ændringerne.

Den pågældende erhvervsbruger har ret til at opsig kontrakten med udbyderen af onlineformidlingstjenester inden meddelelsesfristens udløb. Et sådant ophør får virkning senest 15 dage fra modtagelsen af meddelelsen i henhold til første afsnit, medmindre der gælder en kortere periode for kontrakten.

Den pågældende erhvervsbruger kan enten ved hjælp af en skriftlig erklæring eller en klar bekræftelse give afkald på den meddelelsesfrist, der er nævnt i andet afsnit, på et hvilket som helst tidspunkt fra modtagelsen af meddelelsen i henhold til første afsnit.

Inden for meddelelsesfristen betragtes udbud af nye varer eller tjenesteydelser på onlineformidlingstjenesterne som en tydeligt bekræftende handling med hensyn til at give afkald på meddelelsesfristen, undtagen i tilfælde, hvor en rimelig og forholdsmæssig meddelelsesfrist er på over 15 dage, idet ændringerne af vilkårene og betingelserne kræver, at erhvervsbrugeren foretager væsentlige tekniske justeringer af sine varer eller tjenesteydelser. I sådanne tilfælde bør det ikke automatisk betragtes som et afkald på meddelelsesfristen, hvis erhvervsbrugeren udbyder nye varer og tjenesteydelser.

3. Vilkår og betingelser eller specifikke bestemmelser heri, som ikke opfylder kravene i stk. 1, samt ændringer af vilkår og betingelser indført af en udbyder af onlineformidlingstjenester i strid med bestemmelserne i stk. 2 er ugyldige.

4. Den i stk. 2, andet afsnit, fastsatte meddelelsesfrist finder ikke anvendelse, når en udbyder af onlineformidlingstjenester:

- a) er underlagt en retlig eller reguleringsmæssig forpligtelse til at ændre sine vilkår og betingelser på en måde, som gør det umuligt at overholde den meddelelsesfrist, der er omhandlet i stk. 2, andet afsnit
- b) undtagelsesvis skal ændre sine vilkår og betingelser for at imødegå en uforudset og overhængende fare vedrørende beskyttelsen af onlineformidlingstjenesterne, forbrugere eller erhvervsbrugere mod svig, malware, spam, brud på datasikkerheden eller andre cybersikkerhedsrisici.

5. Udbydere af onlineformidlingstjenester skal sikre, at identiteten på den erhvervsbruger, der leverer varer og tjenesteydelser på onlineformidlingstjenesterne, er klart synlig.

*Artikel 4***Begrænsning, suspension og ophør**

1. Hvis en udbyder af onlineformidlingstjenester beslutter at begrænse eller suspendere leveringen af sine onlineformidlingstjenester til en given erhvervsbruger i forbindelse med individuelle varer eller tjenesteydelser, som tilbydes af denne erhvervsbruger, skal vedkommende, inden eller når begrænsningen eller suspensionen træder i kraft, give den pågældende erhvervsbruger en begrundelse for denne beslutning på et varigt medium.

2. Hvis en udbyder af onlineformidlingstjenester beslutter helt at ophøre med at levere sine onlineformidlingstjenester til en given erhvervsbruger, skal vedkommende mindst 30 dage, inden ophøret træder i kraft, give den pågældende erhvervsbruger en begrundelse for denne beslutning på et varigt medium.

3. Hvis der er tale om begrænsning, suspension eller ophør, skal udbyderen af onlineformidlingstjenester give erhvervsbruger en mulighed for at få klarhed over forholdene og omstændighederne inden for rammerne af den i artikel 11 omhandlede interne klagebehandlingsproces. Hvis begrænsningen, suspensionen eller ophøret tilbagekaldes af udbyderen af onlineformidlingstjenester, skal vedkommende uden unødigt forsinkelse genindsætte erhvervsbruger, herunder give erhvervsbruger enhver adgang til personlige eller andre data, eller begge dele, som fulgte med dennes anvendelse af de relevante onlineformidlingstjenester forud for, at begrænsningen, suspensionen eller ophøret trådte i kraft.

4. Meddelelsesfristen i stk. 2 finder ikke anvendelse, når en udbyder af onlineformidlingstjenester:

- a) er retligt eller reguleringsmæssigt forpligtet til helt at bringe leveringen af sine onlineformidlingstjenester til en given erhvervsbruger til ophør på en måde, som ikke gør det muligt at overholde denne meddelelsesfrist, eller
- b) udøver en ret til ophør af tvingende hensyn i henhold til national ret, som er i overensstemmelse med EU-retten
- c) kan dokumentere, at den pågældende erhvervsbruger gentagne gange har overtrådt de gældende vilkår og betingelser, hvilket har ført til, at leveringen af alle de pågældende onlineformidlingstjenester er blevet bragt til ophør.

I tilfælde, hvor meddelelsesfristen i stk. 2 ikke finder anvendelse, skal udbyderen af onlineformidlingstjenester uden unødigt forsinkelse give den pågældende erhvervsbruger en begrundelse for denne beslutning på et varigt medium.

5. De begrundelser, der er omhandlet i stk. 1 og 2 og stk. 4, andet afsnit, skal indeholde en henvisning til de specifikke forhold eller omstændigheder, herunder indholdet i anmeldelser fra tredjeparter, der har ført til den beslutning, som udbyderen af onlineformidlingstjenesterne har truffet, samt en henvisning til de relevante årsager til denne beslutning, jf. artikel 3, stk. 1, litra c).

En udbyder af onlineformidlingstjenester skal ikke give en begrundelse, hvis denne er underlagt en retlig eller reguleringsmæssig forpligtelse til ikke at videregive de specifikke kendsgerninger eller omstændigheder eller henvisningen til den eller de relevante begrundelser, eller hvis en udbyder af onlineformidlingstjenester kan påvise, at den pågældende erhvervsbruger gentagne gange har overtrådt de gældende vilkår og betingelser, hvilket resulterer i, at leveringen af de samlede pågældende onlineformidlingstjenester bringes til ophør.

*Artikel 5***Rangordning**

1. Udbydere af onlineformidlingstjenester opgiver de vigtigste parametre for afgørelse af rangordning i deres vilkår og betingelser og årsagerne til den relative betydning af disse vigtigste parametre i forhold til andre parametre.

2. Udbydere af onlinesøgemaskiner opgiver de vigtigste parametre, som individuelt eller kollektivt har størst betydning for afgørelsen af rangordningen og den relative betydning af disse vigtigste parametre ved at levere en let og offentligt tilgængelig beskrivelse heraf i et almindeligt og forståeligt sprog på udbydernes onlinesøgemaskiner. De sørger for at ajourføre denne beskrivelse.

3. Hvis de vigtigste parametre omfatter mulighed for at påvirke rangordningen mod direkte eller indirekte betaling af vederlag foretaget af erhvervsbrugere eller virksomhedswebstedbrugere til den respektive udbyder, giver denne udbyder ligeledes en beskrivelse af disse muligheder og af et sådant vederlags indvirkning på rangordningen i overensstemmelse med kravene i stk. 1 og 2.

4. Hvis udbyderen af en onlinesøgemaskine har ændret rangordningen i et specifikt tilfælde eller fjernet et bestemt websted på baggrund af en anmeldelse fra en tredjepart, skal udbyderen give virksomhedswebstedbrugeren mulighed for at gennemse anmeldelsens indhold.

5. De beskrivelser, der er omhandlet i stk. 1, 2 og 3, skal være tilstrækkelige til at give erhvervsbrugere eller virksomhedswebstedbrugere en passende forståelse af, hvorvidt — og i så fald hvordan og i hvilket omfang — rangordningsmekanismen tager højde for følgende:

- a) egenskaber for de varer og tjenester, der tilbydes til forbrugerne gennem onlineformidlingstjenester eller onlinesøgemaskinen
- b) relevansen af disse egenskaber for disse forbrugere
- c) hvad angår onlinesøgemaskiner, designegenskaber for webstedet, der anvendes af virksomhedswebstedbrugere.

6. Udbydere af onlineformidlingstjenester og udbydere af onlinesøgemaskiner er i forbindelse med overholdelsen af kravene i denne artikel ikke forpligtet til at røbe algoritmer eller andre oplysninger, der med rimelig sikkerhed ville kunne resultere i vildledning af forbrugerne eller i, at forbrugerne lider skade gennem manipulering af søgeresultaterne. Denne artikel berører ikke direktiv (EU) 2016/943.

7. For at gøre det lettere for udbydere af onlineformidlingstjenester og udbydere af onlinesøgemaskiner at efterleve kravene i denne artikel og for at lette håndhævelsen udarbejder Kommissionen retningslinjer i tilknytning til kravene om gennemsigtighed, der er fastsat i denne artikel.

Artikel 6

Tilknyttede varer og tjenesteydelser

Når tilknyttede varer og tjenesteydelser, herunder finansielle produkter, tilbydes forbrugerne gennem onlineformidlingstjenester, enten af udbyderen af onlineformidlingstjenester eller af tredjeparter, skal udbyderen af onlineformidlingstjenester i sine vilkår og betingelser indsætte en beskrivelse af de tilknyttede varer og tjenesteydelser, der tilbydes, samt en beskrivelse af, om og under hvilke betingelser erhvervsbrugeren også kan tilbyde sine egne tilknyttede varer og tjenesteydelser gennem onlineformidlingstjenester.

Artikel 7

Forskelsbehandling

1. Udbydere af onlineformidlingstjenester inkluderer en beskrivelse af enhver forskelsbehandling i deres vilkår og betingelser, som de udleverer eller kan udlevere i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, der udbydes til forbrugerne via disse onlineformidlingstjenester, på den ene side enten af selve tjenesteyderen eller enhver erhvervsbruger, som denne tjenesteyder kontrollerer, og på den anden side af andre erhvervsbrugere. Denne beskrivelse henviser til de primære økonomiske, handelsmæssige eller juridiske hensyn bag en sådan differentieret behandling.

2. Udbydere af onlinesøgemaskiner skal udfærdige en beskrivelse af enhver forskelsbehandling, som de giver eller kan give af varer eller tjenesteydelser, der tilbydes forbrugerne via disse onlinesøgemaskiner, på den ene side enten af udbyderen selv eller af en virksomhedswebstedbruger, som udbyderen kontrollerer, og på den anden side af andre virksomhedswebstedbrugere.

3. De beskrivelser, der henvises til i stk. 1 og 2, skal navnlig omfatte, hvor det er relevant, enhver forskelsbehandling via specifikke foranstaltninger truffet af udbyderen af onlineformidlingstjenester eller udbyderen af onlinesøgemaskinen eller dennes adfærd i forbindelse med følgende:

- a) adgang, som udbyderen eller en erhvervsbruger eller virksomhedswebstedbruger, som udbyderen har kontrol over, kan have til personoplysninger eller andre data eller begge dele som erhvervsbrugere, virksomhedswebstedbrugere eller forbrugere opgiver med henblik på anvendelse af den pågældende onlineformidlingstjeneste eller onlinesøgemaskine, eller som genereres gennem levering af disse tjenesteydelser
- b) rangordning eller andre indstillinger, som anvendes af udbyderen, og som har indvirkning på forbrugernes adgang til varer eller tjenesteydelser, der udbydes via disse onlineformidlingstjenester af andre erhvervsbrugere eller via disse onlinesøgemaskiner af andre virksomhedswebstedbrugere
- c) ethvert direkte eller indirekte vederlag for benyttelse af de pågældende onlineformidlingstjenester eller onlinesøgemaskiner
- d) adgang til, betingelser eller enhver direkte eller indirekte betaling, der opkræves, for brug af tjenesteydelser eller funktioner eller tekniske grænseflader, som er relevante for erhvervsbrugere eller virksomhedswebstedbrugere, og som er direkte forbundet med eller underlagt anvendelsen af de pågældende onlineformidlingstjenester eller onlinesøgemaskiner.

Artikel 8

Særlige kontraktbetingelser

For at sikre, at kontraktforhold mellem udbydere af onlineformidlingstjenester og erhvervsbrugere foregår i god tro og baseret på fair behandling, gælder for udbydere af onlineformidlingstjenester, at de:

- a) ikke må indføre ændringer af vilkår og betingelser med tilbagevirkende kraft, undtagen når de er forpligtede til at overholde en retlig eller reguleringsmæssig forpligtelse, eller når ændringer med tilbagevirkende kraft er til gavn for erhvervsbrugerne
- b) skal sikre, at deres vilkår og betingelser indeholder oplysninger om de betingelser, hvorunder erhvervsbrugere kan bringe kontraktforholdet med udbyderen af onlineformidlingstjenester til ophør, og
- c) i deres vilkår og betingelser skal inkludere en beskrivelse af den tekniske og kontraktmæssige adgang, eller manglen derpå, på de oplysninger, der opgives eller genereres af erhvervsbrugeren, som de opretholder, efter at kontrakten mellem udbyderen af onlineformidlingstjenester og erhvervsbrugeren er udløbet.

Artikel 9

Adgang til data

1. Udbydere af onlineformidlingstjenester skal i deres vilkår og betingelser inkludere en beskrivelse af den tekniske og kontraktmæssige adgang eller manglen på sådan adgang, for erhvervsbrugere til personoplysninger eller andre data, eller begge, som erhvervsbrugere eller forbrugere leverer til anvendelse af de pågældende onlineformidlingstjenester, eller som genereres gennem levering af disse tjenester.

2. Gennem den beskrivelse, der er omhandlet i stk. 1, skal udbydere af onlineformidlingstjenester på passende vis informere erhvervsbrugere om navnlig følgende:

- a) hvorvidt udbyderen af onlineformidlingstjenester har adgang til personoplysninger eller andre data eller begge dele, som erhvervsbrugere eller forbrugere leverer til brug af disse tjenester, eller som genereres gennem levering af tjenesterne, og i så fald hvilke kategorier af sådanne data og på hvilke betingelser
- b) hvorvidt en erhvervsbruger har adgang til personoplysninger eller andre data, eller begge, som denne erhvervsbruger leverer i forbindelse med erhvervsbrugeren's anvendelse af de pågældende onlineformidlingstjenester, eller som genereres gennem levering af disse tjenesteydelser til denne erhvervsbruger og forbrugerne af erhvervsbrugeren's varer eller tjenesteydelser, og i så fald, til hvilke kategorier af sådanne data, og på hvilke betingelser

- c) ud over litra b), hvorvidt en erhvervsbruger har adgang til personoplysninger eller andre data eller begge dele, herunder i sammenfattet form, som leveres eller genereres gennem levering af onlineformidlingstjenester til alle erhvervsbrugere og forbrugere heraf, og i så fald, til hvilke kategorier af sådanne data og på hvilke betingelser, og
 - d) hvorvidt der gives oplysninger, jf. litra a), til tredjeparter sammen med, hvis leveringen af sådanne data til tredjeparter ikke er nødvendig for, at onlineformidlingstjenester kan fungere korrekt, oplysninger, der specificerer formålet med en sådan dataudveksling samt eventuelle muligheder, som erhvervsbrugere har for at foretage et fravalg af denne dataudveksling.
3. Denne artikel berører ikke anvendelsen af forordning (EU) 2016/679, direktiv (EU) 2016/680 og direktiv 2002/58/EF.

Artikel 10

Restriktioner for at tilbyde forskellige betingelser på andre måder

1. Når udbydere af onlineformidlingstjenester, i leveringen af deres tjenester, begrænser mulighederne for, at erhvervsbrugere kan tilbyde de samme varer og tjenesteydelser til forbrugere under forskellige betingelser på andre måder end gennem disse tjenester, skal de anføre grunde til denne begrænsning i deres vilkår og betingelser og gøre disse grunde lettilgængelige for offentligheden. Disse grunde skal omfatte de vigtigste økonomiske, handelsmæssige eller juridiske hensyn bag disse begrænsninger.
2. Den forpligtelse, der er fastsat i stk. 1, berører ikke eventuelle forbud eller begrænsninger i forbindelse med indførelsen af sådanne begrænsninger, som følger af anvendelsen af andre EU-retlige retsakter eller medlemsstaternes ret, der er i overensstemmelse med EU-retten, og som udbydere af onlineformidlingstjenester er underlagt.

Artikel 11

Internt klagebehandlingssystem

1. Udbydere af onlineformidlingstjenester sørger for, at der findes et internt system til behandling af klager fra erhvervsbrugere.

Dette interne klagebehandlingssystem skal være lettilgængeligt og gratis for erhvervsbrugere og sikre behandling inden for en rimelig tidsfrist. Det skal bygge på principperne om gennemsigtighed og lige behandling af lige situationer og behandle klager på en måde, der står i et rimeligt forhold til deres betydning og kompleksitet. Det skal gøre det muligt for erhvervsbrugere at indgive klager direkte mod den pågældende udbyder vedrørende følgende problemer:

- a) påstået manglende overholdelse af alle den pågældende leverandørs forpligtelser, som er fastsat i denne forordning, og som har konsekvenser for den erhvervsbruger, der indgiver klagen («klageren»)
 - b) teknologiske spørgsmål, som direkte vedrører levering af onlineformidlingstjenester, og som har betydning for klageren
 - c) foranstaltninger, der er truffet af, eller adfærd hos den pågældende udbyder, som direkte vedrører levering af onlineformidlingstjenester og har konsekvenser for klageren.
2. Som en del af deres interne klagebehandlingssystem skal udbydere af onlineformidlingstjenester:
- a) tage behørigt hensyn til klager og den opfølgning, som de måtte have brug for at tillægge klagen for i tilstrækkelig grad at behandle det rejste problem
 - b) behandle klager hurtigt og effektivt under hensyntagen til vigtigheden og kompleksiteten af det rejste problem

c) meddele klageren resultatet af den interne klagebehandling på en individualiseret måde og på et almindeligt og forståeligt sprog.

3. Udbydere af onlineformidlingstjenester skal i deres vilkår og betingelser give alle relevante oplysninger om adgang til og funktionen af deres interne klagebehandlingssystem.

4. Udbydere af onlineformidlingstjenester skal udarbejde og gøre oplysninger om funktionen og effektiviteten af deres interne klagebehandlingssystem lettilgængelige for offentligheden. De kontrollerer oplysningerne mindst én gang om året, og hvis der er behov for væsentlige ændringer, ajourfører de disse oplysninger.

Disse oplysninger skal indeholde det samlede antal klager, de vigtigste typer klager, den periode, der i gennemsnit er nødvendig for at behandle klagerne, og de akkumulerede oplysninger om resultatet af klagerne.

5. Bestemmelserne i denne artikel finder ikke anvendelse på udbydere af onlineformidlingstjenester, der er små virksomheder som defineret i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF.

Artikel 12

Mægling

1. Udbydere af onlineformidlingstjenester skal i deres vilkår og betingelser udpege to eller flere mæglere, som de er villige til at anvende for at forsøge at nå til enighed med erhvervsbrugere om udenretslig bilæggelse af tvister mellem udbydere og erhvervsbrugere, der opstår i forbindelse med levering af de pågældende onlineformidlingstjenester, herunder klager, der ikke kan løses ved hjælp af det interne klagebehandlingssystem, jf. artikel 11.

Udbydere af onlineformidlingstjenester kan kun udpege mæglere, der udbyder deres tjenesteydelser fra et sted uden for Unionen, hvis det er sikret, at de pågældende erhvervsbrugere ikke reelt mister eventuelle juridiske garantier, der er fastsat i EU-retten eller medlemsstaternes ret som følge af, at mæglerne leverer disse ydelser fra et sted uden for Unionen.

2. De i stk. 1 omhandlede mæglere skal opfylde følgende krav:

a) de er upartiske og uafhængige

b) deres mæglingstjenester er overkommelige i pris for erhvervsbrugere af de pågældende onlineformidlingstjenester

c) de er i stand til at yde deres mægling på sproget i de vilkår og betingelser, der regulerer kontraktforholdet mellem udbyderen af onlineformidlingstjenester og den pågældende erhvervsbruger

d) de er lettilgængelige enten fysisk på erhvervsbrugerens etableringssted eller bopæl eller ved fjernadgang ved anvendelse af kommunikationsteknologi

e) de er i stand til at yde deres mægling uden unødigt forsinkelse

f) de har en tilstrækkelig forståelse af almindelige forretningsforhold mellem virksomheder, hvilket giver dem mulighed for at bidrage effektivt til at forsøge at bilægge tvister.

3. Uanset mæglingsens frivillige karakter skal udbydere af onlineformidlingstjenester og erhvervsbrugere i god tro deltage i alle mæglingsforsøg, der udføres i denne henhold til denne artikel.

4. Udbydere af onlineformidlingstjenester skal bære en rimelig andel af de samlede omkostninger for mægling i hvert enkelt tilfælde. En rimelig andel af de samlede omkostninger skal fastsættes på grundlag af et forslag fra mægleren, idet der tages hensyn til alle relevante elementer i den foreliggende sag, navnlig i de relative fordele ved de påstande fra parterne i tvisten, parternes adfærd samt størrelse og finansiell styrke hos parterne i forhold til hinanden.

5. Ethvert forsøg på at nå til enighed gennem mægling om bilæggelse af en tvist i henhold til denne artikel berører ikke rettigheder for de pågældende udbydere af onlineformidlingstjenester og erhvervsbrugere til at indlede en retssag på et hvilket som helst tidspunkt før, under eller efter mæglingsprocessen.

6. Hvis en erhvervsbruger anmoder herom, skal udbyderen af onlineformidlingstjenester, før denne deltager i mægling eller under mægling, stille oplysninger til rådighed for erhvervsbrugeren om, hvordan mægling fungerer i forbindelse med dens aktiviteter, og hvor effektiv den er.

7. Den forpligtelse, der er fastsat i stk. 1, finder ikke anvendelse på udbydere af onlineformidlingstjenester, der er små virksomheder som omhandlet i bilaget til henstilling 2003/361/EF.

Artikel 13

Specialiserede mæglere

Kommissionen skal i tæt samarbejde med medlemsstaterne tilskynde udbydere af onlineformidlingstjenester samt organisationer og foreninger, der repræsenterer dem, til individuelt eller i fællesskab at oprette en eller flere organisationer, der tilbyder mæglingsydelser, som opfylder kravene i artikel 12, stk. 2, med det specifikke formål at lette udenretslig bilæggelse af tvister med erhvervsbrugere, som opstår i forbindelse med leveringen af disse tjenesteydelser, idet der tages særligt hensyn til den grænseoverskridende karakter af onlineformidlingstjenester.

Artikel 14

Retslige procedurer iværksat af repræsentative organisationer eller foreninger og offentlige organer

1. Organisationer og foreninger, som har en legitim interesse i at repræsentere erhvervsbrugere eller virksomhedswebstedsbrugere, samt offentlige organer, der er etableret i medlemsstaterne, har ret til at indbringe en sag for de kompetente nationale domstole i Unionen, i overensstemmelse med de lovgivningsmæssige bestemmelser i den medlemsstat, hvor sagen er anlagt, til at standse eller forbyde enhver manglende overholdelse fra udbydere af onlineformidlingstjenesters side eller fra udbydere af onlinesøgemaskiners side af de relevante krav, der er fastsat i denne forordning.

2. Kommissionen tilskynder medlemsstaterne til at udveksle bedste praksis og oplysninger med andre medlemsstater baseret på registre over ulovlige handlinger, der har været genstand for afgørelser ved nationale domstole, hvis sådanne registre er oprettet af relevante offentlige organer eller myndigheder.

3. Organisationer eller foreninger skal kun have den ret, der henvises til i stk. 1, hvis de opfylder alle følgende krav:

a) de er retmæssigt oprettet i overensstemmelse med en medlemsstats ret

b) de forfølger mål, der er af kollektiv interesse for den gruppe af erhvervsbrugere eller virksomhedswebstedsbrugere, som de vedvarende repræsenterer

c) de er af almennyttig karakter

d) deres beslutningstagning påvirkes ikke uretmæssigt af nogen tredjepartsudbydere af finansiering, navnlig udbydere af onlineformidlingstjenester eller af onlinesøgemaskiner.

Med henblik herpå offentliggør organisationer eller foreninger fuldstændige oplysninger om deres medlemskab og finansieringskilde.

4. I medlemsstater, hvor offentlige organer er blevet oprettet, skal disse offentlige organer have den ret, der henvises til i stk. 1, når de har til opgave at forsvare de kollektive interesser for erhvervsbrugere eller virksomhedswebstedsbrugere eller at sikre overholdelse af kravene i denne forordning i overensstemmelse med den nationale ret i den pågældende medlemsstat.

5. Medlemsstaterne kan udpege:

a) organisationer eller foreninger, som er etableret i deres medlemsstat, og som mindst opfylder kravene i stk. 3, hvis disse organisationer eller foreninger anmoder herom

b) offentlige organer, som er oprettet i deres medlemsstat, og som opfylder kravene i stk. 4,

som er tildelt den ret, der er omhandlet i stk. 1. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen navn på og formål for sådan udpegede organisationer, foreninger eller offentlige organer.

6. Kommissionen udarbejder i henhold til stk. 5 en liste over organisationer, foreninger og offentlige organer udpeget i overensstemmelse med stk. 5. Denne liste skal angive disse organisationers, foreningers og offentlige organers formål. Denne liste offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*. Ændringer i listen offentliggøres straks, og en ajourført liste udarbejdes og offentliggøres under alle omstændigheder hver sjette måned.

7. Domstolene skal acceptere den liste, der er omhandlet i stk. 6, som bevis for det organisationens, foreningens eller det offentlige organs rets- og handleevne, men dette berører ikke deres ret til at undersøge, om det ud fra sagsøgerens formål er berettiget, at den/det indbringer en sag i et konkret tilfælde.

8. Hvis en medlemsstat eller Kommissionen sår tvivl om, hvorvidt en organisation eller forening opfylder de kriterier, der er fastsat i stk. 3, eller hvorvidt et offentligt organ opfylder de kriterier, der er fastsat i stk. 4, undersøger den medlemsstat, som har udpeget organisationen, foreningen eller det offentlige organ i overensstemmelse med stk. 5, sagen og tilbagekalder om nødvendigt udpegelsen, hvis et eller flere kriterier ikke er opfyldt.

9. Den i stk. 1 omhandlede ret berører ikke den ret, som erhvervsbrugere og virksomhedswebstedsbrugere har til at anlægge sag ved de kompetente nationale domstole i overensstemmelse med retsreglerne i den medlemsstat, hvor sagen anlægges, idet sagen er baseret på individuelle rettigheder og har til formål at standse manglende opfyldelse fra udbydere af onlineformidlingstjenesters eller udbydere af onlinesøgemaskiners side af de relevante krav, der er fastsat i denne forordning.

*Artikel 15***Håndhævelse**

1. Hver medlemsstat sikrer tilstrækkelig og effektiv håndhævelse af denne forordning.
2. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om de foranstaltninger, der anvendes i forbindelse med overtrædelse af denne forordning, og sikrer, at de gennemføres. Foranstaltningerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

*Artikel 16***Tilsyn**

Kommissionen fører i tæt samarbejde med medlemsstaterne tilsyn med denne forordnings indvirkning på forbindelserne mellem onlineformidlingstjenester og deres erhvervsbrugere og mellem onlinesøgemaskiner og virksomhedswebstedbrugere. Kommissionen indsamler med henblik herpå relevante oplysninger for at føre tilsyn med ændringerne i disse forbindelser, herunder ved at foretage relevante undersøgelser. Medlemsstaterne bistår Kommissionen ved på anmodning at tilvejebringe alle relevante oplysninger, herunder om specifikke sager. Kommissionen kan med henblik på denne artikel og artikel 18 søge at indsamle oplysninger fra udbydere af onlineformidlingstjenester.

*Artikel 17***Adfærdskodekser**

1. Kommissionen tilskynder udbydere af onlineformidlingstjenester og de organisationer og foreninger, som repræsenterer dem, samt erhvervsbrugere, herunder SMV'er og de organisationer, der repræsenterer dem, til at udarbejde adfærdskodekser, som skal bidrage til en korrekt anvendelse af denne forordning under hensyntagen til de forskellige sektors særlige forhold, hvorunder onlineformidlingstjenester leveres, samt de specifikke karakteristika for SMV'er.
2. Kommissionen tilskynder udbydere af onlinesøgemaskiner og de organisationer og foreninger, som repræsenterer dem, til at udarbejde adfærdskodekser, som specifikt skal bidrage til en korrekt anvendelse af artikel 5.
3. Kommissionen tilskynder udbydere af onlineformidlingstjenester til at vedtage og gennemføre sektorspecifikke adfærdskodekser, hvor sådanne sektorspecifikke adfærdskodekser findes og anvendes i vid udstrækning.

*Artikel 18***Revision**

1. Senest den 13. januar 2022 og derefter hvert tredje år foretager Kommissionen en evaluering af denne forordning og aflægger rapport til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg.
2. Den første evaluering af denne forordning gennemføres navnlig med henblik på følgende:
 - a) at vurdere overholdelsen og indvirkningen på onlineplatformøkonomien af de forpligtelser, der er fastsat i artikel 3-10
 - b) at vurdere virkningen og effektiviteten af eventuelt fastlagte adfærdskodekser med henblik på at forbedre retfærdigheden og gennemsigtigheden
 - c) yderligere at undersøge de problemer, der skyldes erhvervsbrugeres afhængighed af onlineformidlingstjenester, og de problemer, der skyldes urimelig handelspraksis blandt udbydere af onlineformidlingstjenester, og desuden at fastslå, i hvilket omfang den pågældende praksis stadig er udbredt
 - d) at undersøge, om konkurrencen mellem varer eller tjenesteydelser, der udbydes af en erhvervsbruger, og varer og tjenesteydelser, der udbydes eller kontrolleres af en udbyder af onlineformidlingstjenester, udgør fair konkurrence, og om udbydere af onlineformidlingstjenester misbruger privilegerede oplysninger i denne forbindelse

- e) at vurdere virkningen af denne forordning på eventuelle ubalancer i forholdet mellem udbydere af operativsystemer og deres erhvervsbrugere
- f) at vurdere, om forordningens anvendelsesområde, navnlig definitionen af »erhvervsbruger«, er hensigtsmæssig i den forstand, at den ikke fremmer proformaselvstændig erhvervsvirksomhed.

Den første og efterfølgende evaluering skal fastslå, om der kan være behov for yderligere regler, herunder om håndhævelse, for at sikre et retfærdigt, forudsigeligt, bæredygtigt og tillidsfuldt onlinemiljø inden for det indre marked. Efter evalueringerne træffer Kommissionen de nødvendige foranstaltninger, hvilket kan omfatte forslag til retsakter.

3. Medlemsstaterne fremlægger alle relevante oplysninger, som de har, og som Kommissionen kan kræve med henblik på udarbejdelse af den rapport, der er omhandlet i stk. 1.

4. I forbindelse med evalueringen af denne forordning tager Kommissionen bl.a. hensyn til de udtalelser og rapporter, som den forelægges af den ekspertgruppe for observationscentret for onlineplatformsøkonomien. Den skal også tage hensyn til indholdet og funktionen af alle de adfærdskodekser, der henvises til i artikel 17, hvis det er relevant.

Artikel 19

Ikrafttræden og anvendelse

- 1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.
- 2. Den finder anvendelse fra den 12. juli 2020.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. juni 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/1151

af 20. juni 2019

om ændring af direktiv (EU) 2017/1132, for så vidt angår brugen af digitale værktøjer og processer inden for selskabsret

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 50, stk. 1, og artikel 50, stk. 2, litra b), c), f), og g),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 ⁽³⁾ fastsættes der bl.a. regler for offentlighed og sammenkobling af medlemsstaternes centrale registre og handels- og selskabsregistre.
- (2) Brugen af digitale værktøjer og processer til nemmere, hurtigere og mere tids- og omkostningseffektiv etablering af et selskab eller åbning af en filial af dette selskab i en anden medlemsstat og til at tilvejebringe omfattende og tilgængelige oplysninger om selskaber er en af forudsætningerne for en effektiv funktion, modernisering og administrativ strømlining af et konkurrencepræget indre marked og for at sikre selskabernes konkurrenceevne og troværdighed.
- (3) Det er afgørende at sikre, at et retligt og administrativt miljø, som kan hamle op med de nye sociale og økonomiske udfordringer ved globaliseringen og digitaliseringen eksisterer på den ene side for at tilvejebringe de nødvendige sikkerhedsforanstaltninger mod misbrug og svig og på den anden side for at forfølge mål, såsom fremme af økonomisk vækst og jobskabelse, og for at tiltrække investeringer til Unionen, hvilket alt sammen vil medføre økonomiske og sociale fordele for samfundet som helhed.
- (4) Der er på nuværende tidspunkt betydelige forskelle mellem medlemsstaterne, når det drejer sig om adgangen til onlineværktøjer, der gør det muligt for iværksættere og selskaber at kommunikere med myndighederne om selskabsretlige spørgsmål. E-forvaltningstjenester er forskellige fra medlemsstat til medlemsstat. Nogle medlemsstater leverer omfattende og brugervenlige tjenester fuldt ud online, mens andre ikke er i stand til at levere elektroniske løsninger på visse vigtige stadier i et selskabs livscyklus. Eksempelvis tillader nogle medlemsstater, at oprettelsen af selskaber eller indberetning af ændringer til dokumenter og oplysninger kan ske ved personligt fremmøde, nogle tillader, at disse handlinger kan gøres enten ved personligt fremmøde eller online, og i andre medlemsstater kan de kun gøres online.

⁽¹⁾ EUT C 62 af 15.2.2019, s. 24.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 18.4.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 13.6.2019.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 af 14. juni 2017 om visse aspekter af selskabsretten (EUT L 169 af 30.6.2017, s. 46).

- (5) Hvad angår adgang til selskabsoplysninger fastsætter EU-retten desuden, at der altid skal gives gratis adgang til et minimum af data. Omfanget af sådanne oplysninger er imidlertid stadig begrænset. Adgangen til sådanne oplysninger er meget forskellig, idet der i visse medlemsstater er adgang til flere gratis oplysninger end i andre, hvilket skaber ubalance i Unionen.
- (6) Kommissionen understreger i sin meddelelse »En strategi for et digitalt indre marked i EU« og i sin meddelelse »EU-handlingsplanen for e-forvaltning 2016-2020: Fremskyndelse af forvaltningernes digitale omstilling« den rolle, som de offentlige myndigheder spiller med hensyn til at hjælpe virksomheder til nemt at starte deres aktiviteter op, operere online og udvide på tværs af grænserne. EU-handlingsplanen for e-forvaltning anerkender specifikt vigtigheden af at forbedre brugen af digitale værktøjer i forbindelse med overholdelsen af selskabsretlige krav. Derudover har medlemsstaterne i Tallinnerklæringen om e-forvaltning af 6. oktober 2017 fremsat en kraftig opfordring til at styrke indsatsen for at skabe effektive, brugercentrerede elektroniske procedurer i Unionen.
- (7) Sammenkoblingen af medlemsstaternes centrale registre og handels- og selskabsregistre blev gennemført i juni 2017, hvilket i høj grad bidrager til at lette den grænseoverskridende adgang til selskabsoplysninger i Unionen og gør det muligt for registre i medlemsstaterne at kommunikere med hinanden elektronisk om visse grænseoverskridende transaktioner, som påvirker selskaberne.
- (8) For at lette oprettelsen af selskaber og registreringen af filialer og for at reducere omkostningerne og de tidsmæssige og administrative byrder, der er forbundet med disse registreringsprocesser, især for mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder (»SMVer«) som defineret i Kommissionens henstilling 2003/361/EF ⁽⁴⁾, bør der fastsættes procedurer, der gør det muligt at oprette selskaber og registrere filialer fuldt ud online. Dette direktiv bør ikke forpligte selskaber til at anvende sådanne procedurer, men medlemsstaterne bør have mulighed for at beslutte, at nogle eller alle onlineprocedurer skal være obligatoriske. De aktuelle omkostninger og byrder, der er forbundet med oprettelses- og registreringsprocedurer, hidrører ikke kun fra de administrationsgebyrer, der pålægges ved oprettelse af et selskab eller registrering af en filial, men også fra andre krav, der forlænger den samlede proces, især når ansøgerens fysiske tilstedeværelse er påkrævet. Derudover bør oplysninger om sådanne procedurer gøres tilgængelige online og gratis.
- (9) I Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1724 ⁽⁵⁾, ved hvilken den fælles digitale portal oprettes, fastsættes der generelle regler for onlinetilrådighedsstillelse af oplysninger, procedurer og bistandstjenester, som er relevante for et velfungerende indre marked. Dette direktiv fastsætter specifikke regler vedrørende onlineoprettelsen af selskaber med begrænset ansvar, onlineregistreringen af filialer og selskabers og filialers onlineindberetning af dokumenter og oplysninger (»onlineprocedurer«), som ikke er omfattet af nævnte forordning. Medlemsstaterne bør navnlig stille specifikke oplysninger om de i dette direktiv fastsatte onlineprocedurer og modeller for stiftelsesoverenskomster (»skabeloner«) til rådighed på websteder, der kan tilgås via den fælles digitale portal.
- (10) At gøre det muligt at oprette selskaber, registrere filialer og indberette dokumenter og oplysninger fuldt ud online vil give selskaberne lov til at anvende digitale værktøjer i deres kontakt med medlemsstaternes kompetente myndigheder. For at øge tilliden bør medlemsstaterne sørge for, at sikker elektronisk identifikation og brugen af tillidstjenester er mulig for nationale brugere såvel som for brugere på tværs af grænserne i overensstemmelse med Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 ⁽⁶⁾. For at muliggøre grænseoverskridende elektronisk identifikation bør medlemsstaterne endvidere indføre elektroniske identifikationsordninger, som sikrer identifikation ved hjælp af godkendte elektroniske identifikationsmidler. Sådanne nationale ordninger vil blive brugt som grundlag for anerkendelse af elektroniske identifikationsmidler udstedt i andre medlemsstater. For at sikre at der er stor tillid i grænseoverskridende situationer, er det kun de elektroniske identifikationsmidler, der opfylder bestemmelserne i artikel 6 i forordning (EU) nr. 910/2014, som bør anerkendes. Dette direktiv bør under alle omstændigheder kun pålægge medlemsstaterne at muliggøre onlineoprettelse af selskaber, registrering af filialer og onlineindberetning af dokumenter og oplysninger for ansøgere, som er unionsborgere, gennem anerkendelse af deres elektroniske identifikationsmidler. Medlemsstaterne bør beslutte, hvordan de identifikationsmidler, som de anerkender, herunder dem der ikke er omfattet af forordning (EU) nr. 910/2014, skal gøres offentligt tilgængelige.

⁽⁴⁾ Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1724 af 2. oktober 2018 om oprettelse af en fælles digital portal, der giver adgang til oplysninger, procedurer og bistands- og problemløsningstjenester, og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 1).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 73).

- (11) Medlemsstaterne bør frit kunne beslutte, hvem der i henhold til national ret skal betragtes som ansøgere med hensyn til onlineprocedurer, forudsat at dette ikke begrænser dette direktivs anvendelsesområde og formål.
- (12) For at lette onlineprocedurerne for selskaberne bør medlemsstaternes registre sikre, at reglerne vedrørende gebyrer for de onlineprocedurer, der fastsættes ved dette direktiv, er gennemsigtige og anvendes på ikkeforskelsbehandlende vis. Kravet om gennemsigtighed i reglerne om gebyrer bør dog ikke berøre kontraktfriheden, hvor en sådan eksisterer, mellem ansøgerne og dem, der bistår dem i en hvilken som helst del af procedurerne, herunder friheden til at forhandle en passende pris for sådanne ydelser.
- (13) Gebyrer, der opkræves af registrene i forbindelse med onlineprocedurerne, bør beregnes på grundlag af omkostningerne ved de pågældende ydelser. Sådanne gebyrer kan bl.a. også dække omkostningerne ved mindre ydelser, som leveres gratis. Ved beregningen af gebyrernes størrelse bør medlemsstaterne kunne tage højde for alle de omkostninger, som er forbundet med gennemførelsen af onlineprocedurerne, herunder den andel af generalomkostningerne, der kan henføres dertil. Medlemsstaterne bør endvidere kunne pålægge faste gebyrer og fastsætte beløb for sådanne gebyrer for en ubegrænset periode, forudsat at de med regelmæssige mellemrum kontrollerer, at sådanne gebyrer fortsat ikke overstiger de gennemsnitlige udgifter til de pågældende ydelser. Gebyrer for onlineprocedurer, der opkræves af registret i medlemsstaterne, bør ikke overstige de dækningsomkostninger, der er forbundet med leveringen af sådanne ydelser. Hvis færdigbehandlingen af proceduren kræver en betaling, bør det desuden være muligt at gennemføre denne ved hjælp af almindeligt tilgængelige grænseoverskridende betalings-tjenester, såsom ved hjælp af kreditkort og bankoverførsler.
- (14) Medlemsstaterne bør bistå personer, der ønsker at oprette et selskab eller registrere en filial, ved at stille visse oplysninger til rådighed via den fælles digitale portal og, hvor det er relevant, på e-justiceportalen, på en kortfattet og brugervenlig måde for så vidt angår de procedurer og krav, der er forbundet med oprettelsen af selskaber med begrænset ansvar, registreringen af filialer, og indberetningen af dokumenter og oplysninger, regler vedrørende frakendte ledelsesmedlemmer og en beskrivelse af beføjelser og ansvar for selskabers administrations-, ledelses- og tilsynsorganer.
- (15) Det bør være muligt at oprette selskaber fuldt ud online. Medlemsstaterne bør dog kunne begrænse muligheden for onlineoprettelse til visse anpartsselskabsformer, som specificeret i dette direktiv, på grund af den kompleksitet, som er forbundet med at oprette andre selskabsformer i national ret. Medlemsstaterne bør under alle omstændigheder fastsætte nærmere regler for onlineoprettelse. Det bør være muligt at foretage onlineoprettelse gennem indberetning af dokumenter eller oplysninger i elektronisk form, uden at dette berører medlemsstaternes materielle og proceduremæssige krav, herunder dem der vedrører de retlige procedurer for udarbejdelse af stiftelsesoverenskomster, og ægtheden, nøjagtigheden, pålideligheden, troværdigheden og den korrekte retlige form af de dokumenter eller oplysninger, der er indsendt. Sådanne materielle og proceduremæssige krav bør dog ikke gøre onlineprocedurer, navnlig dem for onlineoprettelse af et selskab og onlineregistrering af en filial, umulig. Hvor det ikke er teknisk muligt at indhente elektroniske genpartier af dokumenter, som opfylder medlemsstaternes krav, kan det undtagelsesvist kræves, at dokumenterne skal indleveres i papirform.
- (16) Hvor alle formaliteter, der er påkrævet for onlineregistrering af et selskab, er overholdt, herunder kravet om, at alle dokumenter og oplysninger skal indsendes af selskabet på korrekt vis, bør onlineoprettelsen hos myndigheder eller hos personer eller organer, der i henhold til national ret er bemyndiget til at varetage alle aspekter i forbindelse med onlineprocedurerne, ske hurtigt. I tilfælde, hvor der hersker tvivl om, hvorvidt de nødvendige formaliteter er opfyldt, herunder vedrørende en ansøgers identitet, lovligheden af et selskabs navn, hvorvidt et ledelsesmedlem er frakendt retten til at være ledelsesmedlem, eller hvorvidt andre oplysninger eller dokumenter overholder de retlige krav, samt i tilfælde, hvor der er mistanke om svig eller misbrug, kan onlineoprettelsen dog vare længere, og myndighedernes frist bør først begynde at løbe, når sådanne formaliteter er opfyldt. Hvis det ikke er muligt at afslutte proceduren inden for fristerne, bør medlemsstaterne under alle omstændigheder sikre, at ansøgeren underrettes om grundelsen for en eventuel forsinkelse.
- (17) For at sikre rettidig onlineoprettelse af et selskab eller onlineregistrering af en filial bør medlemsstaterne ikke gøre denne oprettelse eller registrering afhængig af en licens eller tilladelse før denne oprettelse eller registrering kan færdigbehandles, medmindre dette er fastsat i national ret med henblik på at sikre, at der kan foretages korrekt kontrol af visse aktiviteter. Efter oprettelse eller registrering bør national ret regulere de situationer, hvor selskaber eller filialer ikke må udføre visse aktiviteter uden at indhente en licens eller tilladelse.

- (18) For at bistå virksomheder, navnlig SMVer, med at etablere sig bør det være muligt at oprette anpartsselskaber ved hjælp af skabeloner, der bør være tilgængelige online. Medlemsstaterne bør sikre, at sådanne skabeloner kan anvendes til onlineoprettelse, og bør frit kunne fastsætte, hvad deres retlige værdi er. Sådanne skabeloner kan indeholde en på forhånd fastsat række muligheder i overensstemmelse med national ret. Ansøgerne bør kunne vælge mellem at bruge skabeloner eller oprette et selskab med skræddersyede stiftelsesoverenskomster, og medlemsstaterne bør have mulighed for også at tilbyde skabeloner for andre selskabsformer.
- (19) For at tage hensyn til medlemsstaternes eksisterende selskabsretlige traditioner er det vigtigt at sørge for fleksibilitet med hensyn til måden, hvorpå de sikrer et fuldstændigt onlinesystem for oprettelse af selskaber, registrering af filialer og indberetning af dokumenter og oplysninger, herunder med hensyn til den rolle, som notarer og advokater spiller i en hvilken som helst del af en sådan onlineprocedure. Spørgsmål vedrørende onlineprocedurer, som ikke reguleres under dette direktiv, bør fortsat være underlagt national ret.
- (20) For at bekæmpe svig og selskabskapring og tilvejebringe garantier for pålideligheden og troværdigheden af de dokumenter og oplysninger, der findes i de nationale registre, bør bestemmelserne om onlineprocedurer fastsat i dette direktiv endvidere omfatte identitetskontroller og kontroller af rets- og handleevnen hos de personer, som ønsker at oprette et selskab eller registrere en filial eller indberette dokumenter og oplysninger. Disse kontroller kan være en del af den legalitetskontrol, som visse medlemsstater kræver. Det bør imidlertid være op til medlemsstaterne at udvikle og vedtage midlerne og metoderne til at udføre denne kontrol. Medlemsstaterne bør i den forbindelse kunne kræve, at notarer eller advokater deltager i en hvilken som helst del af onlineprocedurerne. En sådan deltagelse bør dog ikke forhindre, at proceduren gennemføres online i sin helhed.
- (21) Hvor det er begrundet af tvingende almene hensyn til at forhindre identitetsmisbrug eller identitetsændring eller for at sikre overholdelsen af reglerne om rets- og handleevne og om ansøgers bemyndigelse til at repræsentere et selskab, bør det være muligt for medlemsstaterne at træffe foranstaltninger i overensstemmelse med national ret, som kræver ansøgerens fysiske tilstedeværelse hos en myndighed eller en person eller et organ, der i henhold til national ret er bemyndiget til at varetage alle aspekter af onlineprocedurerne, i den medlemsstat hvor selskabet skal oprettes eller en filial skal registreres. En sådan fysisk tilstedeværelse bør dog ikke kræves systematisk, men kun efter en konkret vurdering fra sag til sag, og hvis der er grund til mistanke i forhold til ansøgerne om identitetsforfalskning eller om manglende overholdelse af reglerne om rets- og handleevne eller om ansøgers beføjelse til at repræsentere et selskab. En sådan mistanke bør være baseret på oplysninger, der er tilgængelige for de myndigheder, personer eller organer, der i henhold til national ret er bemyndiget til at udføre sådanne slags kontroller. Hvis der kræves fysisk tilstedeværelse, bør medlemsstaterne sikre, at alle andre trin i proceduren kan gennemføres online. Begrebet rets- og handleevne bør anses for at omfatte evnen til at handle.
- (22) Medlemsstaterne bør også kunne gøre det muligt for deres kompetente myndigheder, personer eller organer ved hjælp af supplerende elektroniske identifikations-, rets- og handleevne- og legalitetskontroller at verificere, hvorvidt alle kravene til selskabsoprettelsen er opfyldt. Sådanne kontroller kan bl.a. omfatte videokonferencer eller andre onlinebaserede midler, der giver en audiovisuel forbindelse i realtid.
- (23) For at sikre at alle personer, som interagerer med selskaber, er beskyttet, bør medlemsstaterne være i stand til at forebygge svigagtig adfærd eller andet misbrug ved at afvise udnævnelsen af et ledelsesmedlem for et selskab eller en filial af årsager, som ikke alene tager højde for denne persons tidligere adfærd på deres eget territorium — men hvor det fastsættes i henhold til national ret — også tager højde for oplysninger fra andre medlemsstater. Medlemsstaterne bør derfor have mulighed for at anmode andre medlemsstater om oplysninger. Svaret kan enten bestå af oplysninger om en aktuel frakendelse af retten til at være ledelsesmedlem eller andre oplysninger, der er relevante for frakendelse i den medlemsstat, der har modtaget anmodningen. Sådanne anmodninger om oplysninger bør være mulige via registersammenkoblingssystemet. I denne forbindelse bør medlemsstaterne frit kunne vælge, hvordan de bedst indsamler disse oplysninger, f.eks. ved at indsamle de relevante oplysninger fra registre eller andre steder, hvor de er lagret i overensstemmelse med deres nationale ret, eller ved at oprette særlige registre eller særlige afdelinger i virksomhedsregistre. Hvis der er behov for yderligere oplysninger, f.eks. om perioder for og begrundelsen for frakendelse af retten til at være ledelsesmedlem, bør medlemsstaterne kunne stille disse til rådighed gennem alle tilgængelige systemer til udveksling af oplysninger i overensstemmelse med national ret. Dette direktiv bør dog ikke skabe en forpligtelse til at anmode om sådanne oplysninger i samtlige sager. Muligheden for at tage højde for oplysninger om frakendelse pålagt i en anden medlemsstat bør endvidere ikke forpligte medlemsstaterne til at anerkende frakendelser pålagt af andre medlemsstater.

- (24) For at sikre at alle personer, som interagerer med selskaber eller filialer, er beskyttet, og for at forebygge svigagtig adfærd eller andet misbrug er det vigtigt, at medlemsstaternes kompetente myndigheder er i stand til at verificere, at personen, der skal udnævnes til ledelsesmedlem, ikke er frakendt retten til at være ledelsesmedlem. Med henblik herpå bør de kompetente myndigheder også vide, om den pågældende person er registreret i et hvilket som helst af de registre, der er relevante for frakendelse af retten til at være ledelsesmedlem i andre medlemsstater, ved hjælp af systemet til sammenkobling af selskabsregistre. Registrene, de myndigheder eller personer eller organer, der er bemyndiget i henhold til national ret til at varetage alle aspekter af onlineprocedurerne, bør ikke opbevare sådanne personoplysninger længere, end hvad der er nødvendigt for at vurdere egnetheden af den person, der skal udnævnes til ledelsesmedlem. Sådanne enheder kan imidlertid have behov for at opbevare sådanne oplysninger i en længere periode med henblik på en eventuel revision af en negativ afgørelse. Opbevaringsperioden bør under alle omstændigheder ikke være længere end den periode, der er fastsat i de nationale regler for opbevaring af personoplysninger vedrørende oprettelsen af et selskab eller registreringen af en filial eller indberetningen af dokumenter og oplysninger i forbindelse hermed.
- (25) Forpligtelserne fastsat i dette direktiv i forbindelse med onlineoprettelse af selskaber og onlineregistrering af filialer bør ikke berøre andre formaliteter, som ikke er relateret til selskabsret, og som et selskab skal opfylde for at starte sine aktiviteter i overensstemmelse med EU-retten og national ret.
- (26) Som det er tilfældet med onlineoprettelsen af selskaber og onlineregistreringen af filialer, bør det med henblik på at reducere selskabernes omkostninger og byrder i løbet af selskabernes levetid ligeledes være muligt fuldt ud at indsende dokumenter og oplysninger online til de nationale registre. Det bør samtidig stå medlemsstaterne frit for at tillade indberetning af dokumenter og oplysninger ad anden vej, herunder i papirform. Dertil kommer, at offentliggørelse af selskabsoplysninger bør foretages, når oplysninger gøres offentligt tilgængelige i disse nationale registre, eftersom de nu er indbyrdes forbundne og fungerer som omfattende referencepunkt for brugerne. For at undgå forstyrrelser af de eksisterende metoder for offentliggørelse bør medlemsstaterne også have mulighed for at offentliggøre alle eller visse selskabsoplysninger i en national tidende, idet det samtidig sikres, at registeret sender disse oplysninger elektronisk til den pågældende nationale tidende. Dette direktiv bør ikke berøre nationale regler om registrets retlige værdi eller den rolle, som en national offentlig tidende spiller.
- (27) For at lette måden, hvorpå de oplysninger, der er lagret i nationale registre, kan søges og udveksles med andre systemer, bør medlemsstaterne sikre, at alle dokumenter og oplysninger, som er leveret til en myndighed eller en person eller et organ, der i henhold til national ret har bemyndigelse til at varetage alle aspekter af onlineprocedurerne, som et led i onlineprocedurerne fastsat i dette direktiv, kan opbevares i registrene i et maskinlæsbart og søgbart format eller som strukturerede data efter udløbet af fristen for den relevante gennemførelsesperiode. Dette betyder, at filformatet bør være struktureret på en sådan måde, at softwareapplikationer nemt kan identificere, genkende og hente specifikke data samt identificere og genkende deres interne struktur. Kravet om at sikre, at formatet af dokumenter og oplysninger er søgbart, bør ikke omfatte scannede underskrifter eller andre data, som ikke egner sig til at blive læst maskinelt. Eftersom dette kan indebære ændringer af medlemsstaternes eksisterende informationssystemer, bør der være en længere gennemførelsesperiode for dette krav.
- (28) For at reducere omkostningerne, de administrative byrder og procedurernes varighed for selskaberne bør medlemsstaterne anvende engangsprincippet i selskabsretten, som er etableret i Unionen, hvilket bl.a. fremgår af forordning (EU) 2018/1724, Kommissionens handlingsplan for e-forvaltning eller Tallinnerklæringen om e-forvaltning. Anvendelse af engangsprincippet indebærer, at selskaberne ikke vil blive bedt om at indgive samme oplysninger til de offentlige myndigheder mere end én gang. Selskaberne bør eksempelvis ikke skulle indberette de samme oplysninger både til registret og til den nationale tidende. I stedet bør registret sende de allerede indberettede oplysninger direkte til den nationale tidende. Hvis et selskab er oprettet i en medlemsstat og ønsker at registrere en filial i en anden medlemsstat, bør det tilsvarende være muligt for selskabet at gøre brug af de dokumenter eller oplysninger, der tidligere er indberettet til et register. Hvis et selskab er oprettet i én medlemsstat, men har en filial i en anden, bør det derudover være muligt for selskabet kun at skulle indberette visse ændringer af selskabsoplysningerne til det register, hvor selskabet er registreret, uden samtidig at skulle indberette de samme oplysninger til det register, hvor filialen er registreret. I stedet bør oplysninger om f.eks. en ændring af selskabets navn eller af dets vedtægtsmæssige hjemsted udveksles elektronisk mellem det register, som selskabet er registreret i, og det register, som filialen er registreret i, ved hjælp af registersammenkoblingssystemet.

- (29) For at sikre at sammenhængende og ajourførte oplysninger om selskaber er tilgængelige i Unionen, og for yderligere at øge gennemsigtigheden, bør det være muligt at bruge registersammenkoblingssystemet til udveksling af oplysninger om alle de selskabsformer, der er registreret i medlemsstaternes registre i overensstemmelse med national ret. Medlemsstaterne bør også have mulighed for at stille elektroniske genparter af dokumenter og oplysninger for andre selskabsformer til rådighed via dette registersammenkoblingssystem.
- (30) For gennemsigtighedens skyld og for at beskytte arbejdstageres, kreditorers og mindretalsaktionærers interesser og for at øge tilliden til forretningstransaktioner, herunder dem, der har en grænseoverskridende karakter inden for det indre marked, er det vigtigt, at investorer, interesserede parter, forretningspartnere og myndigheder let kan tilgå selskabsoplysningerne. For at øge tilgængeligheden af disse oplysninger bør der være gratis adgang til flere oplysninger i alle medlemsstater. Sådanne oplysninger bør omfatte et selskabs status og oplysninger om dets filialer i andre medlemsstater samt oplysninger om personer, der enten som et organ eller som medlemmer af ethvert sådant organ er bemyndiget til at repræsentere selskabet. Endvidere bør gebyret for at indhente en genpart af alle eller dele af de dokumenter eller oplysninger, som selskabet har offentliggjort enten i papirform eller ved hjælp af elektroniske midler, ikke overstige de dermed forbundne administrative omkostninger, herunder omkostningerne til udvikling og ajourføring af registre, forudsat at prisen ikke står i et urimeligt forhold til de oplysninger, der anmodes om.
- (31) Medlemsstaterne har på nuværende tidspunkt mulighed for at oprette valgfrie adgangspunkter til registersammenkoblingssystemet. Det er dog ikke muligt for Kommissionen at koble andre interesserede parter til registersammenkoblingssystemet. For at andre interesserede parter kan få gavn af de sammenkoblede registre og for at sikre, at deres systemer indeholder nøjagtige, ajourførte og pålidelige oplysninger om selskaber, bør Kommissionen bemyndiges til at etablere yderligere adgangspunkter. Sådanne adgangspunkter bør være tilgængelige for systemer, der er udviklet og drevet af Kommissionen eller af andre EU-institutioner, kontorer eller agenturer, for at disse kan udføre deres funktioner eller overholde bestemmelserne i EU-retten.
- (32) Med henblik på at hjælpe selskaber, der er etableret i det indre marked, til lettere at udvide deres forretningsaktiviteter på tværs af grænserne, bør det være muligt for dem at oprette og registrere filialer i andre medlemsstater online. Medlemsstaterne bør derfor, på lignende vis som for selskaber, gøre det muligt at registrere filialer og indberette dokumenter og oplysninger online, hvilket vil bidrage til at reducere omkostningerne og samtidig mindske den administrative byrde og den tid, der bruges på formaliteter i forbindelse med grænseoverskridende ekspansion.
- (33) Ved registrering af en filial af et selskab, der er registreret i en anden medlemsstat, bør medlemsstaterne også være i stand til at verificere visse oplysninger om selskabet via registersammenkoblingssystemet. Hvis en filial lukkes i en medlemsstat, bør registret i denne medlemsstat desuden via registersammenkoblingssystemet underrette den medlemsstat, hvor selskabet er registreret, om en sådan lukning, og begge registre bør registrere denne oplysning.
- (34) For at sikre sammenhæng med EU-retten og national ret er det nødvendigt at slette bestemmelsen vedrørende kontaktudvalget, som er ophørt med at eksistere, og at ajourføre de selskabsformer, der er fastsat i bilag I og II til direktiv (EU) 2017/1132.
- (35) For at kunne tage højde for eventuelle fremtidige ændringer af medlemsstaternes retsregler og EU-lovgivningen vedrørende selskabsformer bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår ajourføring af listen over selskaber i bilag I, II og IIA til direktiv (EU) 2017/1132. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning ⁽⁷⁾. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.
- (36) Bestemmelserne i dette direktiv, herunder forpligtelsen til at registrere selskaber, berører ikke national ret vedrørende skattemæssige foranstaltninger i medlemsstaterne eller deres territoriale eller administrative underafdelinger.

⁽⁷⁾ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

- (37) Medlemsstaternes beføjelse til at afvise ansøgninger om oprettelse af selskaber og registrering af filialer i tilfælde af svig eller misbrug og medlemsstaternes efterforsknings- og håndhævelseshandlinger, herunder sådanne foretaget af politiet eller andre kompetente myndigheder, bør ikke berøres af dette direktiv. Andre forpligtelser i henhold til EU-retten og national ret, herunder forpligtelser hidrørende fra bekæmpelse af hvidvaskning af penge, finansiering af terrorisme og regler om reelt ejerskab, bør heller ikke berøres. Dette direktiv berører ikke bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 ⁽⁸⁾ om imødegåelse af risiciene i forbindelse med hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, navnlig forpligtelserne til at udføre passende kundekendskabsprocedurer på et risikobaseret grundlag og til at identificere og registrere den reelle ejer af en nyligt oprettet enhed i den medlemsstat, hvor enheden er stiftet.
- (38) Dette direktiv bør anvendes under overholdelse af EU-retten om databeskyttelse og beskyttelse af privatlivets fred og personoplysninger som fastlagt i artikel 7 og 8 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Enhver behandling af personoplysninger vedrørende fysiske personer i henhold til dette direktiv skal foretages i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽⁹⁾.
- (39) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽¹⁰⁾ og afgav en udtalelse den 26. juli 2018.
- (40) Målet for dette direktiv, nemlig at levere mere digitale løsninger til selskaber i det indre marked, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af deres omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (41) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter ⁽¹¹⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelsen af sådanne dokumenter er berettiget.
- (42) I betragtning af kompleksiteten af de ændringer, der kræves af de nationale systemer med henblik på at overholde bestemmelserne i dette direktiv, og de betydelige forskelle, der i øjeblikket findes mellem medlemsstaterne med hensyn til anvendelsen af digitale værktøjer og digitale procedurer på området for selskabsret, er det hensigtsmæssigt at indføre bestemmelser om, at medlemsstater, der har særlige vanskeligheder med at gennemføre visse bestemmelser i dette direktiv, kan meddele Kommissionen, at det er nødvendigt at opnå en forlængelse på op til ét år efter den relevante gennemførelsesperiode. Medlemsstaterne bør angive deres objektive grunde til at ansøge om en sådan forlængelse.
- (43) Kommissionen bør foretage en evaluering af dette direktiv. Ifølge punkt 22 i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning bør denne evaluering baseres på de fem kriterier effektivitet, virkningsfuldhed, relevans, sammenhæng og merværdi og danne grundlag for konsekvensanalyser af muligheder for yderligere tiltag. Medlemsstaterne bør hjælpe med at gennemføre denne evaluering ved at forsyne Kommissionen med de oplysninger, de har til rådighed, om, hvordan onlineoprettelse af selskaber fungerer i praksis, f.eks. oplysninger om antallet af onlineoprettelser, antallet af tilfælde, hvor der er anvendt skabeloner, eller hvor fysisk tilstedeværelse var påkrævet, samt den gennemsnitlige varighed af og udgifterne til onlineoprettelser.

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

⁽¹¹⁾ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

- (44) Der bør indsamles oplysninger for at vurdere dette direktivs virkninger i forhold til det fastsatte mål og for at gennemføre en evaluering i overensstemmelse med punkt 22 i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.
- (45) Direktiv (EU) 2017/1132 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændring af direktiv (EU) 2017/1132

I direktiv (EU) 2017/1132 foretages følgende ændringer:

- 1) I artikel 1 indsættes følgende led efter andet led:

»— regler om onlineoprettelse af selskaber, onlineregistrering af filialer og om selskabers og filialers onlineindberetning af dokumenter og oplysninger«.

- 2) I afsnit I affattes titlen på kapitel III således:

»Onlineprocedurer (oprettelse, registrering og indberetning), offentliggørelse og registre«.

- 3) Artikel 13 affattes således:

»Artikel 13

Anvendelsesområde

De i denne afdeling og i afdeling 1A foreskrevne samordningsforanstaltninger finder anvendelse på medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser vedrørende selskabsformer, der er opført på listen i bilag II, og, hvis det er angivet, vedrørende selskabsformer, der er opført på listen i bilag I og IIA.«

- 4) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 13a

Definitioner

Med henblik på dette kapitel forstås ved:

- 1) »elektronisk identifikationsmiddel«: et elektronisk identifikationsmiddel som defineret i artikel 3, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 (*)
- 2) »elektronisk identifikationsordning«: en elektronisk identifikationsordning som defineret i artikel 3, nr. 4), i forordning (EU) nr. 910/2014
- 3) »elektronisk middel«: elektronisk udstyr anvendt til databehandling, herunder digital komprimering, og datalagrung, og hvorigennem oplysningerne fra afsendelsesstedet sendes og på bestemmelsesstedet modtages; nævnte oplysninger sendes, routes og modtages udelukkende på en måde, der fastlægges af medlemsstaterne

- 4) oprettelse: hele processen for etablering af et selskab i overensstemmelse med national ret, herunder udarbejdelsen af selskabets stiftelsesoverenskomst og alle de nødvendige skridt med henblik på at optage selskabet i registret
- 5) registrering af en filial: en proces, der fører til offentliggørelse af dokumenter og oplysninger vedrørende en nyligt åbnet filial i en medlemsstat
- 6) skabelon: en skabelon for et selskabs stiftelsesoverenskomst, som udarbejdes af medlemsstaterne i overensstemmelse med national ret til brug ved onlineoprettelse af et selskab i overensstemmelse med artikel 13g.

Artikel 13b

Anerkendelse af identifikationsmidler med henblik på onlineprocedurer

1. Medlemsstaterne sikrer, at følgende elektroniske identifikationsmidler kan anvendes af ansøgere, der er unionsborgere, i forbindelse med de i dette kapitel omhandlede onlineprocedurer:

- a) et elektronisk identifikationsmiddel udstedt under en elektronisk identifikationsordning, som er godkendt i deres egen medlemsstat
- b) et elektronisk identifikationsmiddel udstedt i en anden medlemsstat og anerkendt med henblik på grænseoverskridende autentifikation, jf. artikel 6 i forordning (EU) nr. 910/2014.

2. Medlemsstaterne kan afvise at anerkende elektroniske identifikationsmidler, hvis sikringsniveauerne for disse elektroniske identifikationsmidler ikke overholder de i artikel 6, stk. 1, i forordning (EU) nr. 910/2014 fastsatte betingelser.

3. Alle de af en medlemsstat anerkendte identifikationsmidler gøres offentligt tilgængelige.

4. Hvor det er begrundet af tvingende almene hensyn til at forhindre identitetsmisbrug eller identitetsændring, kan medlemsstaterne med henblik på at verificere en ansøgers identitet træffe foranstaltninger, som kan kræve den fysiske tilstedeværelse af denne ansøger hos en myndighed eller en person eller et organ, der i henhold til national ret er bemyndiget til at varetage alle aspekter i forbindelse med de i dette kapitel omhandlede onlineprocedurer, herunder udarbejdelsen af et selskabs stiftelsesoverenskomst. Medlemsstaterne sikrer, at der kun kan kræves fysisk tilstedeværelse af en ansøger efter en konkret vurdering fra sag til sag, når der er grund til mistanke om identitetsforfalskning, samt at alle andre trin i proceduren kan gennemføres online.

Artikel 13c

Almindelige bestemmelser om onlineprocedurer

1. Dette direktiv berører ikke national ret, i henhold til hvilken der i overensstemmelse med medlemsstaternes respektive retssystemer og retstraditioner udpeges en myndighed, en person eller et organ, som i henhold til national ret er bemyndiget til at varetage alle aspekter i forbindelse med onlineoprettelse af selskaber, onlineregistrering af filialer og onlineindberetning af dokumenter og oplysninger.

2. Dette direktiv berører heller ikke de procedurer og krav, der er fastsat i national ret, herunder dem der vedrører retlige procedurer for udarbejdelse af stiftelsesoverenskomster, forudsat at onlineoprettelse af et selskab, jf. artikel 13g, onlineregistrering af en filial, jf. artikel 28a, samt onlineindberetning af dokumenter og oplysninger, jf. artikel 13j og 28b, er mulig.

3. Kravene i gældende national ret vedrørende ægtheden, nøjagtigheden, pålideligheden, troværdigheden og den korrekte retlige form af dokumenter eller oplysninger, der er indsendt, berøres ikke af dette direktiv, forudsat at onlineoprettelse af et selskab, jf. artikel 13g, onlineregistrering af en filial, jf. artikel 28a, samt onlineindberetning af dokumenter og oplysninger, jf. artikel 13j og 28b, er mulig.

Artikel 13d

Gebyrer for onlineprocedurer

1. Medlemsstaterne sikrer, at reglerne vedrørende gebyrer for de onlineprocedurer, der er omhandlet i dette kapitel, er gennemsigtige og anvendes på ikkeforskelsbehandlende vis.
2. Ethvert gebyr for onlineprocedurer, der opkræves af de i artikel 16 omhandlede registre, må ikke overstige de dækningsomkostninger, der er forbundet med leveringen af sådanne ydelser.

Artikel 13e

Betalinger

Hvis gennemførelsen af en i dette kapitel fastsat procedure kræver betaling, sikrer medlemsstaterne, at denne betaling kan foretages ved anvendelse af en bredt tilgængelig onlinebetalingstjeneste, som kan anvendes til grænseoverskridende betalinger, som gør det muligt at identificere den person, der har foretaget betalingen, og som leveres af en finansiel institution eller en betalingstjenesteudbyder, der er etableret i en medlemsstat.

Artikel 13f

Oplysningskrav

Medlemsstaterne sikrer, at der gratis og som minimum på et sprog, der forstås bredt af det størst mulige antal brugere på tværs af grænserne, stilles kortfattede og brugervenlige oplysninger til rådighed på registreringsportaler eller websteder, som er tilgængelige via den fælles digitale portal, for at hjælpe med oprettelsen af selskaber og registreringen af filialer. Oplysningerne skal som minimum omfatte:

- a) regler om onlineoprettelse af selskaber, herunder om de i artikel 13g og 13j omhandlede onlineprocedurer, og krav vedrørende brug af skabeloner og vedrørende andre oprettelsesdokumenter, identifikation af personer, brug af sprog og vedrørende gældende gebyrer
- b) regler om onlineregistrering af filialer, herunder om de i artikel 28a og 28b omhandlede onlineprocedurer, og krav vedrørende registrering af dokumenter, identifikation af personer og brug af sprog
- c) en beskrivelse af de gældende regler om at blive medlem af et selskabs administrative organ, ledelsesorgan eller tilsynsorgan, herunder reglerne om frakendelse af retten til at være ledelsesmedlem, og om de myndigheder eller organer, som er ansvarlige for at opbevare oplysninger om personer, der er frakendt retten til at være ledelsesmedlem
- d) en beskrivelse af de beføjelser og ansvarsområder, som påhviler et selskabs administrative organ, ledelsesorgan og tilsynsorgan, herunder bemyndigelsen til at repræsentere selskabet over for tredjemand.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 73).«

5) I afsnit I, kapitel III, indsættes følgende afdeling:

»Afdeling 1 A

Onlineoprettelse, onlineindberetning og offentliggørelse

Artikel 13g

Onlineoprettelse af selskaber

1. Medlemsstaterne sikrer, at onlineoprettelsen af selskaber fuldt ud kan foretages online, uden at det er nødvendigt, at ansøgerne skal møde personligt op hos en myndighed eller en person eller et organ, der i henhold til national ret er bemyndiget til at varetage alle aspekter i forbindelse med onlineoprettelsen af selskaber, herunder udarbejdelse af stiftelsesoverenskomsten for et selskab, jf. dog bestemmelserne i artikel 13b, stk. 4, og nærværende artikels stk. 8.

Medlemsstaterne kan imidlertid beslutte ikke at stille procedurerne for onlineoprettelse til rådighed for andre selskabsformer end dem, der er opført på listen i bilag IIA.

2. Medlemsstaterne fastsætter nærmere regler for onlineoprettelse af selskaber, herunder regler for anvendelse af skabeloner som omhandlet i artikel 13h, samt for de dokumenter og oplysninger, der er påkrævet i forbindelse med oprettelse af et selskab. Medlemsstaterne sikrer som del af disse regler, at en sådan onlineoprettelse kan foretages ved at indberette dokumenter eller oplysninger i elektronisk form, herunder elektroniske genparter af de i artikel 16a, stk. 4, nævnte dokumenter og oplysninger.

3. De i stk. 2 omhandlede regler skal som minimum omfatte følgende:

- a) procedurer, der skal sikre, at ansøgerne har den nødvendige rets- og handleevne og har bemyndigelse til at repræsentere selskabet
- b) metoder til verificering af identiteten på ansøgerne i overensstemmelse med artikel 13b
- c) krav til ansøgerne om anvendelse af tillidstjenester som omhandlet i forordning (EU) nr. 910/2014
- d) procedurer til verificering af lovligheden af selskabets formål, i det omfang der er fastsat bestemmelser om sådanne kontroller i national ret
- e) procedurer til verificering af lovligheden af selskabets navn, i det omfang der er fastsat bestemmelser om sådanne kontroller i national ret
- f) procedurer til verificering af udnævnelsen af ledelsesmedlemmer.

4. De i stk. 2 omhandlede regler kan navnlig også omfatte følgende:

- a) procedurer, der skal sikre lovligheden af selskabets stiftelsesoverenskomster, herunder verificering af den korrekte brug af skabeloner
- b) konsekvenserne af afgørelsen om frakendelse af retten til at være ledelsesmedlem, truffet af den kompetente myndighed i en hvilken som helst medlemsstat
- c) den rolle, som en notar, en anden person eller et andet organ, som i henhold til national ret er bemyndiget til at varetage alle aspekter i forbindelse med onlineoprettelsen af et selskab, spiller
- d) udelukkelse fra onlineoprettelse i tilfælde, hvor betalingen af selskabskapitalen i selskabet er foretaget ved indskud i form af andre værdier end kontanter.

5. Medlemsstaterne må ikke gøre onlineoprettelse af et selskab eller en filial afhængig af opnåelsen af en licens eller tilladelse, før selskabet registreres, medmindre en sådan betingelse er nødvendig for at kunne foretage korrekt kontrol fastlagt i national ret af visse aktiviteter.

6. I tilfælde, hvor betaling af selskabskapitalen er påkrævet som del af proceduren for oprettelse af et selskab, sikrer medlemsstaterne, at en sådan betaling i overensstemmelse med artikel 13e kan foretages online til en bankkonto i en bank, der driver virksomhed i Unionen. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at bevis for sådanne betalinger ligeledes kan fremlægges online.

7. Medlemsstaterne sikrer, at onlineoprettelsen færdigbehandles inden for fem arbejdsdage, hvor selskabet udelukkende oprettes af fysiske personer, der gør brug af de i artikel 13h omhandlede skabeloner, eller inden for ti arbejdsdage i andre tilfælde fra den seneste af følgende:

- a) datoen for færdigbehandlingen af alle formaliteter, der er påkrævet for onlineoprettelse, herunder modtagelsen hos en kompetent myndighed eller en person eller et organ, der i henhold til national ret er bemyndiget til at varetage alle aspekter i forbindelse med onlineoprettelsen af selskaber, af alle dokumenter og oplysninger, der er i overensstemmelse med national ret
- b) datoen for betalingen af registreringsgebyret, betalingen af selskabskapital i kontanter eller betalingen af selskabskapital ved indskud i form af andre værdier end kontanter som fastsat i henhold til national ret.

Hvis det ikke er muligt at afslutte proceduren inden for de i dette stykke omhandlede frister, sikrer medlemsstaterne, at ansøgeren underrettes om begrundelsen for forsinkelsen.

8. Hvor det er begrundet af tvingende almene hensyn til at sikre overholdelse af reglerne om rets- og handleevne og om ansøgers bemyndigelse til at repræsentere et selskab, kan en myndighed eller en person eller et organ, der i henhold til national ret er bemyndiget til at varetage alle aspekter i forbindelse med onlineoprettelsen af et selskab, herunder udarbejdelsen af stiftelsesoverenskomsten, kræve ansøgerens fysiske tilstedeværelse. Medlemsstaterne sikrer, at der i sådanne tilfælde kun kan kræves fysisk tilstedeværelse af en ansøger efter en konkret vurdering fra sag til sag, når der er grund til mistanke om manglende overholdelse af de i stk. 3, litra a), omhandlede regler. Medlemsstaterne sikrer, at alle andre trin i proceduren ikke desto mindre kan gennemføres online.

Artikel 13h

Skabeloner for onlineregistrering af selskaber

1. Medlemsstaterne stiller skabeloner til rådighed for de selskabsformer, der er opført på listen i bilag IIA, på registreringsportaler eller websteder, der er tilgængelige ved hjælp af den fælles digitale portal. Medlemsstaterne kan også stille sådanne skabeloner til rådighed med henblik på oprettelse af andre selskabsformer.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de i denne artikels stk. 1 omhandlede skabeloner kan anvendes af ansøgerne som del af proceduren for onlineoprettelse, jf. artikel 13g. Når disse skabeloner anvendes af ansøgerne i overensstemmelse med reglerne i artikel 13g, stk. 4, litra a), anses kravet om, at selskabets stiftelsesoverenskomst skal være udfærdiget og officielt bekræftet, hvis oprettelsen ikke er underkastet en forebyggende forvaltnings- eller domstolskontrol, jf. artikel 10, for at være opfyldt.

Dette direktiv berører ikke krav i henhold til national ret om, at stiftelsesoverenskomsten skal udfærdiges som officielt bekræftet dokument, så længe den i artikel 13g omhandlede onlineoprettelse er mulig.

3. Medlemsstaterne stiller som minimum skabelonerne til rådighed på et officielt EU-sprog, der forstås bredt af det størst mulige antal brugere på tværs af grænserne. Tilgængeligheden af skabeloner på andre sprog end det eller de officielle sprog i den pågældende medlemsstat er kun til orientering, medmindre denne medlemsstat beslutter, at det er muligt at oprette et selskab med skabeloner på et sådant andet sprog.

4. Skabelonernes indhold reguleres af national ret.

Artikel 13i

Ledelsesmedlemmer frakendt retten til at være ledelsesmedlem

1. Medlemsstaterne sikrer, at de har regler om frakendelse af retten til at være ledelsesmedlem. Disse regler skal omfatte muligheden for at tage hensyn til enhver frakendelse, der er gældende, eller til oplysninger, der er relevante for frakendelse af retten til at være ledelsesmedlem i en anden medlemsstat. Med henblik på denne artikel omfatter ledelsesmedlemmer som minimum de i artikel 14, litra d), nr. i), omhandlede personer.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at personer, der ansøger om en stilling i ledelsen, skal afgive en erklæring om, hvorvidt de er bekendt med forhold, der kan føre til frakendelse af retten til at være ledelsesmedlem i den berørte medlemsstat.

Medlemsstaterne kan afvise udnævnelsen af en person som ledelsesmedlem af et selskab, hvis vedkommende på det aktuelle tidspunkt er frakendt retten til at være ledelsesmedlem i en anden medlemsstat.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de er i stand til at besvare en anmodning fra en anden medlemsstat om oplysninger af relevans for frakendelse af retten til at være ledelsesmedlem i henhold til retsreglerne i den medlemsstat, der svarer på anmodningen.

4. Med henblik på at besvare en anmodning som omhandlet i denne artikels stk. 3 træffer medlemsstaterne som minimum de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de er i stand til via det i artikel 22 omhandlede system straks at give oplysninger om, hvorvidt en given person er frakendt retten til at være ledelsesmedlem eller er registreret i ethvert af deres registre, som indeholder oplysninger, som er af relevans for frakendelse af retten til at være ledelsesmedlem. Medlemsstaterne kan også udveksle yderligere oplysninger såsom perioden for og begrundelsen for frakendelsen. En sådan udveksling reguleres i national ret.

5. Kommissionen fastlægger nærmere ordninger og tekniske detaljer for udvekslingen af de oplysninger, der er omhandlet i denne artikels stk. 4, ved hjælp af de i artikel 24 omhandlede gennemførelsesretsakter.

6. Denne artikels stk. 1-5 finder tilsvarende anvendelse, hvis et selskab indberetter oplysninger vedrørende udnævnelsen af et nyt ledelsesmedlem til registret, jf. artikel 16.

7. Personoplysninger vedrørende de i denne artikel omhandlede personer behandles i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679 og national ret for at gøre det muligt for myndigheden eller for personen eller organet, der i henhold til national ret er bemyndiget til at vurdere de nødvendige oplysninger vedrørende den frakendelse, som en person som ledelsesmedlem er blevet pålagt, med henblik på at forebygge svigagtig adfærd eller anden form for misbrug og sikre, at alle personer, der interagerer med selskaber eller filialer er beskyttede.

Medlemsstaterne sikrer, at de i artikel 16 omhandlede registre, myndighederne eller personer eller organerne, der er bemyndiget i henhold til national ret til at varetage alle aspekter i forbindelse med onlineprocedurer, ikke lagrer personoplysninger, der er videregivet i henhold til nærværende artikel, længere end nødvendigt og under alle omstændigheder ikke længere end personoplysninger, der vedrører oprettelsen af et selskab, registreringen af en filial eller indberetninger foretaget af et selskab eller en filial, er opbevaret.

Artikel 13j

Onlineindberetning af selskabsdokumenter og -oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at dokumenter og oplysninger som omhandlet i artikel 14, herunder enhver ændring heraf, kan indberettes online til registreret inden for den frist, som er fastsat i retsreglerne i den medlemsstat, hvor selskabet er registreret. Medlemsstaterne sikrer, at en sådan indberetning fuldt ud kan foretages online, uden at det er nødvendigt, at ansøgeren skal møde personligt op hos en myndighed eller en person eller et organ, der i henhold til national ret er bemyndiget til at varetage onlineindsendelsen, jf. dog bestemmelserne i artikel 13b, stk. 4, og, hvor det er relevant, artikel 13g, stk. 8.

2. Medlemsstaterne sikrer, at oprindelsen og integriteten af de dokumenter, som indberettes online, kan verificeres elektronisk.
 3. Medlemsstaterne kan kræve, at visse selskaber eller alle selskaber indberetter visse eller alle dokumenter og oplysninger omhandlet i stk. 1 online.
 4. Artikel 13g, stk. 2-5, finder tilsvarende anvendelse på onlineindberetning af dokumenter og oplysninger.
 5. Medlemsstaterne kan fortsat tillade, at selskaber, notarer eller andre personer eller organer, som i henhold til national ret er bemyndiget til at varetage sådanne former for indberetninger, anvender andre former for indberetning end dem, der er omhandlet i stk. 1, herunder ved hjælp af elektroniske midler eller i papirform.«
- 6) Artikel 16 affattes således:

»Artikel 16

Offentliggørelse i registret

1. I hver medlemsstat oprettes i et centralt register, et handelsregister eller et selskabsregister (»registret«) en aktmappe for hvert selskab, som er registreret dér.

Medlemsstaterne sikrer, at selskaber har en europæisk entydig identifikator (»EUID«) som omhandlet i punkt 8 i bilaget til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/884 (*), der gør en utvetydig identifikation af dem mulig i kommunikationen mellem registre gennem systemet til sammenkobling af registre (»registersammenkoblings-systemet«), jf. artikel 22. Denne entydige identifikator skal mindst indeholde elementer, der gør det muligt at identificere registermedlemsstaten, det oprindelige nationale register og selskabsnummeret i dette register og eventuelt elementer, der forhindrer identifikationsfejl.

2. Alle dokumenter og oplysninger, som skal offentliggøres i henhold til artikel 14, opbevares i den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede aktmappe eller indføres direkte i registret, og genstanden for indførelsen i registret noteres i aktmappen.

Alle de i artikel 14 omhandlede dokumenter og oplysninger opbevares i aktmappen i registret eller indføres direkte i registret i elektronisk form, uanset på hvilken måde de er indberettet. Medlemsstaterne sikrer, at alle sådanne dokumenter og oplysninger, der indberettes i papirform, så hurtigt som muligt konverteres af registret til elektronisk form.

Medlemsstaterne sikrer, at de i artikel 14 omhandlede dokumenter og oplysninger, som er indberettet i papirform før den 31. december 2006, af registret konverteres til et elektronisk format efter modtagelse af en anmodning om offentliggørelse ved hjælp af elektroniske midler.

3. Medlemsstaterne sikrer, at offentliggørelse af de i artikel 14 omhandlede dokumenter og oplysninger foretages ved at gøre dem offentligt tilgængelige i registret. Derudover kan medlemsstaterne også kræve, at nogle af eller alle disse dokumenter og oplysninger offentliggøres i en national tidende beregnet til formålet eller på en anden tilsvarende effektiv måde. Disse måder skal som minimum indebære anvendelse af et system, som sikrer, at de offentliggjorte dokumenter eller oplysninger kan tilgås i kronologisk orden gennem en central elektronisk platform. Registret sikrer i sådanne tilfælde, at alle disse dokumenter og oplysninger sendes elektronisk af registret til den nationale tidende eller til en central elektroniske platform.

4. Medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger til at undgå enhver uoverensstemmelse mellem indholdet af registret og indholdet af aktmappen.

Medlemsstater, der kræver offentliggørelse af dokumenter og oplysninger i en national offentlig tidende eller på en central elektronisk platform, træffer de nødvendige foranstaltninger til at undgå enhver uoverensstemmelse mellem, hvad der offentliggøres i henhold til stk. 3, og hvad der offentliggøres i den offentlige tidende eller på platformen.

I tilfælde af uoverensstemmelser i henhold til denne artikel har de dokumenter og oplysninger, der er stillet til rådighed i registret, forrang.

5. De i artikel 14 omhandlede dokumenter og oplysninger kan af selskabet først påberåbes over for tredjemand efter offentliggørelse i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 3, medmindre selskabet godtgør, at tredjemand kendte til dokumentet eller oplysningen.

Disse dokumenter eller oplysninger kan imidlertid ikke gøres gældende over for tredjemand for så vidt angår handlinger, der er foretaget inden den sekstende dag efter dagen for offentliggørelsen, dersom tredjemand godtgør, at han ikke kunne have haft kendskab hertil.

Tredjemand kan altid påberåbe sig dokumenter og oplysninger, for hvilke offentliggørelsesformaliteterne endnu ikke er gennemført, medmindre sådanne dokumenter eller oplysninger på grund af manglende offentliggørelse endnu er uden virkning.

6. Medlemsstaterne sikrer, at alle dokumenter og oplysninger, der er indgivet som en del af oprettelsen af et selskab, registreringen af en filial eller et selskabs eller en filials indberetning opbevares af registrene i et maskinlæsbart og søgbart format eller som strukturerede data.

(*) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/884 af 8. juni 2015 om fastlæggelse af tekniske specifikationer og procedurer for det registersammenkoblingssystem, der oprettes ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/101/EF (EUT L 144 af 10.6.2015, s. 1).«

7) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 16a

Adgang til offentliggjorte oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at genparter af alle eller dele af de i artikel 14 omhandlede dokumenter og oplysninger kan indhentes hos registret efter anmodning, og at sådanne anmodninger kan rettes til registret enten i papirform eller ved hjælp af elektroniske midler.

Medlemsstaterne kan imidlertid beslutte, at visse typer dokumenter og oplysninger eller dele heraf, der er indberettet i papirform senest eller før den 31. december 2006, ikke kan indhentes ved hjælp af elektroniske midler, hvis de er indsendt før en nærmere angivet periode forud for den dato, hvor anmodningen er indgivet til registret. En sådan periode må ikke være under ti år.

2. Gebyret for at indhente en genpart af alle eller dele af de i artikel 14 omhandlede dokumenter og oplysninger enten i papirform eller ved hjælp af elektroniske midler må ikke overstige de dermed forbundne administrative omkostninger, herunder de omkostninger, som er forbundet med udvikling og ajourføring af registre.

3. De til en ansøger fremsendte elektroniske genparter eller papirgenparterers rigtighed skal bekræftes, medmindre ansøgeren giver afkald på en sådan bekræftelse.

4. Medlemsstaterne sikrer, at elektroniske genparter og uddrag af de dokumenter og oplysninger, som registret tilvejebringer, er blevet bekræftet ved hjælp af de tillidstjenester, der er omhandlet i forordning (EU) nr. 910/2014, med henblik på at sikre, at de elektroniske uddrag er tilvejebragt af registret, og at deres indhold er en bekræftet genpart af det dokument, der er registreret i registret, eller at det er i overensstemmelse med oplysningerne heri.«

8) Artikel 17, stk. 1, affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at der stilles ajourførte oplysninger til rådighed, der forklarer de nationale retsregler, i henhold til hvilke tredjeparter i overensstemmelse med artikel 16, stk. 3, 4 og 5, kan påberåbe sig de i artikel 14 omhandlede oplysninger og dokumenttyper.«

9) I artikel 18 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Elektroniske genpartier af de i artikel 14 omhandlede dokumenter og oplysninger skal ligeledes gøres offentligt tilgængelige gennem registersammenkoblingssystemet. Medlemsstaterne kan ligeledes gøre de i artikel 14 omhandlede dokumenter og oplysninger tilgængelige for andre selskabsformer end dem, der er opført på listen i bilag II.«

b) Stk. 3, litra a), affattes således:

»a) de i artikel 14 omhandlede dokumenter og oplysninger, herunder for andre selskabsformer end dem, der er opført på listen i bilag II, hvis sådanne dokumenter gøres tilgængelige af medlemsstaterne.«

10) Artikel 19 affattes således:

»Artikel 19

Gebyrer for adgang til dokumenter og oplysninger

1. De gebyrer, der opkræves for adgang til de i artikel 14 omhandlede dokumenter og oplysninger gennem registersammenkoblingssystemet, må ikke overstige de dermed forbundne administrative omkostninger, herunder de omkostninger, som er forbundet med udvikling og ajourføring af registre.

2. Medlemsstaterne sikrer som minimum gratis adgang til følgende oplysninger og dokumenter gennem registersammenkoblingssystemet:

- a) selskabets navn(e) og retlige form
- b) selskabets vedtægtsmæssige hjemsted og den medlemsstat, hvor det er registreret
- c) selskabets registreringsnummer og dets EUID
- d) detaljer vedrørende selskabets websted, hvis sådanne detaljer er opført i det nationale register
- e) selskabets status såsom hvornår det er lukket, slettet i registret, afviklet, opløst, økonomisk aktivt eller inaktivt i henhold til national ret, hvis disse oplysninger er opført i de nationale registre
- f) selskabets formål, hvis det er anført i det nationale register
- g) oplysninger om alle personer, der enten som et organ eller som medlemmer af et sådant organ på det pågældende tidspunkt er bemyndiget af selskabet til at repræsentere det over for tredjemand og i retssager, og oplysninger om hvorvidt de personer, der er bemyndiget til at repræsentere selskabet, kan gøre det alene eller skal handle i fællesskab
- h) oplysninger om filialer, som selskabet har oprettet i andre medlemsstater, herunder navn, registreringsnummer, EUID og den medlemsstat, hvor filialen er registreret.

3. Udvekslingen af enhver oplysning gennem registersammenkoblingssystemet skal være gratis for registrene.

4. Medlemsstaterne kan beslutte, at der kun skal gives gratis adgang til de i litra d) og f) omhandlede oplysninger for andre medlemsstaters myndigheder.»

11) Artikel 20, stk. 3, udgår.

12) I artikel 22 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 4 indsættes følgende afsnit:

»Kommissionen kan også oprette valgfrie adgangspunkter til registersammenkoblingssystemet. Sådanne adgangspunkter skal med henblik på at kunne udføre deres funktioner eller overholde bestemmelserne i EU-retten bestå af systemer, der er udviklet og drevet af Kommissionen eller af andre EU-institutioner, -organer, -kontorer eller -agenturer. Kommissionen underretter hurtigst muligt medlemsstaterne om oprettelsen af sådanne adgangspunkter og om alle væsentlige ændringer i driften heraf.«

b) Stk. 5 affattes således:

»5. Adgang til oplysninger fra registersammenkoblingssystemet gives gennem portalen og gennem de valgfrie adgangspunkter oprettet af medlemsstaterne og Kommissionen.«

13) I artikel 24 foretages følgende ændringer:

a) Litra d) affattes således:

»d) den tekniske specifikation, der præciserer metoderne til udveksling af oplysninger mellem selskabets register og filialens register som omhandlet i artikel 20, 28a, 28c, 30a og 34«.

b) Litra e) affattes således:

»e) den detaljerede liste over data, der skal fremsendes med henblik på udveksling af oplysninger mellem registrene, som omhandlet i artikel 20, 28a, 28c, 30a, 34 og 130«.

c) Litra n) affattes således:

»n) den procedure og de tekniske krav, der gælder for forbindelsen mellem de valgfrie adgangspunkter og platformen som omhandlet i artikel 22«.

d) Følgende litra tilføjes:

»o) de nærmere ordninger og tekniske detaljer for udvekslingen af de i artikel 13i omhandlede oplysninger mellem registre.«

e) I slutningen af artiklen tilføjes følgende stykke:

»Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakterne i henhold til litra d), e), n) og o) senest den 1. februar 2021.«

14) I afsnit I, kapitel III, afdeling 2, affattes titlen således:

»Regler om registrering og offentliggørelse for filialer af selskaber hjemmehørende i andre medlemsstater«.

15) I afsnit I, kapitel III, afdeling 2, indsættes følgende artikler:

»Artikel 28a

Onlineregistrering af filialer

1. Medlemsstaterne sikrer, at registreringen i en medlemsstat af en filial af et selskab, som er underlagt retsreglerne i en anden medlemsstat, fuldt ud kan foretages online, uden at det er nødvendigt, at ansøgerne møder personligt op hos en myndighed eller en person eller et organ, der i henhold til national ret er bemyndiget til at varetage alle aspekter i forbindelse med ansøgningen om registrering af filialer, jf. dog artikel 13b, stk. 4, samt artikel 13g, stk. 8, der finder tilsvarende anvendelse.

2. Medlemsstaterne fastsætter nærmere regler for onlineregistrering af filialer, herunder regler vedrørende de dokumenter og oplysninger, der kræves indgivet til en kompetent myndighed. Medlemsstaterne sikrer som del af disse regler, at onlineregistreringen kan foretages ved at indsende oplysninger eller dokumenter i elektronisk form, herunder elektroniske genparten af de i artikel 16a, stk. 4, omhandlede dokumenter og oplysninger, eller ved at gøre brug af de oplysninger eller dokumenter, der tidligere er indberettet til et register.

3. De i stk. 2 omhandlede regler skal som minimum omfatte følgende:

- a) proceduren, der sikrer, at ansøgerne har den nødvendige rets- og handleevne, og at de har bemyndigelse til at repræsentere selskabet
- b) måden, hvorpå identiteten på den eller de personer, der registrerer filialen, eller deres repræsentanter verificeres
- c) kravene til ansøgerne om at anvende de tillidstjenester, der er omhandlet i forordning (EU) nr. 910/2014.

4. De i stk. 2 omhandlede regler kan ligeledes fastsætte procedurer for følgende:

- a) verificering af lovligheden af filialens formål
- b) verificering af lovligheden af filialens navn
- c) verificering af lovligheden af de dokumenter og oplysninger, der er indgivet i forbindelse med registreringen af filialen
- d) fastsættelse af den rolle, som en notar eller en anden person eller et andet organ, som er involveret i processen med registrering af filialen i henhold til gældende nationale bestemmelser, spiller.

5. Medlemsstaterne kan i forbindelse med registrering af en filial af et selskab, der er etableret i en anden medlemsstat, verificere oplysningerne om selskabet ved hjælp af registersammenkoblingssystemet.

Medlemsstaterne må ikke gøre onlineregistrering af en filial afhængig af opnåelsen af en licens eller tilladelse, før filialen registreres, medmindre det er en nødvendig betingelse for at kunne foretage korrekt kontrol fastlagt i national ret af visse aktiviteter.

6. Medlemsstaterne sikrer, at onlineregistreringen af en filial færdigbehandles inden for ti arbejdsdage efter færdiggørelsen af alle formaliteter, herunder modtagelsen hos en myndighed eller en person eller et organ, der i henhold til national ret er bemyndiget til at varetage alle aspekter i forbindelse med onlineregistreringen af en filial, af alle nødvendige dokumenter og oplysninger, der er i overensstemmelse med national ret.

Hvis det ikke er muligt at registrere en filial inden for de i dette stykke nævnte frister, sikrer medlemsstaterne, at ansøgeren underrettes om begrundelsen for forsinkelsen.

7. Efter registrering af en filial af et selskab, der er etableret under en anden medlemsstats retsregler, meddeler registret i den medlemsstat, hvor filialen er registreret, den medlemsstat, hvor selskabet er registreret, at filialen er blevet registreret via registersammenkoblingssystemet. Den medlemsstat, hvor selskabet er registreret, bekræfter modtagelsen af en sådan meddelelse og indfører straks oplysningen i sit register.

Artikel 28b

Onlineindberetning af dokumenter og oplysninger for filialer

1. Medlemsstaterne sikrer, at de i artikel 30 omhandlede dokumenter og oplysninger eller enhver ændring heraf kan indberettes online til registreret inden for den frist, som er fastsat ved retsreglerne i den medlemsstat, hvor filialen er etableret. Medlemsstaterne sikrer, at denne indberetning fuldt ud kan foretages online, uden at ansøgerne skal møde personligt op hos en myndighed eller en person eller et organ, der varetager onlineindberetning, jf. dog bestemmelserne i artikel 13b, stk. 4, samt artikel 13g, stk. 8, der finder tilsvarende anvendelse.

2. Artikel 28a, stk. 2-5, finder tilsvarende anvendelse på onlineindberetning for filialer.

3. Medlemsstaterne kan kræve, at visse af eller alle de i stk. 1 omhandlede dokumenter og oplysninger kun kan indberettes online.

Artikel 28c

Lukning af filialer

Medlemsstaterne sikrer, at registret i den medlemsstat, hvor en filial af et selskab er registreret, efter modtagelse af de i artikel 30, stk. 1, litra h), omhandlede dokumenter og oplysninger via registersammenkoblingssystemet underretter registret i den medlemsstat, hvor selskabet er registreret, om at dets filial er blevet lukket og slettet fra registret. Registret i den medlemsstat, hvor selskabet er registreret, anerkender ligeledes via registersammenkoblingssystemet modtagelsen af meddelelsen, og registrerer straks denne oplysning.»

16) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 30a

Ændringer af selskabets dokumenter og oplysninger

Den medlemsstat, hvor et selskab er registreret, underretter via registersammenkoblingssystemet straks den medlemsstat, hvor selskabets filial er registreret, hvis der er indberettet ændringer med hensyn til følgende:

- a) selskabets navn
- b) selskabets vedtægtsmæssige hjemsted
- c) selskabets registreringsnummer i registret
- d) selskabets juridiske form
- e) de dokumenter og oplysninger, der er omhandlet i artikel 14, litra d) og f).

Efter modtagelse af den i denne artikels stk. 1 omhandlede meddelelse anerkender det register, hvori filialen er registreret, via registersammenkoblingssystemet modtagelsen af en sådan meddelelse og sikrer, at de i artikel 30, stk. 1, omhandlede dokumenter og oplysninger straks ajourføres.»

17) I artikel 31 tilføjes følgende stykke:

»Medlemsstaterne kan fastsætte, at den obligatoriske offentliggørelse af regnskabsdokumenter som omhandlet i artikel 30, stk. 1, litra g), kan anses for at være opfyldt ved offentliggørelsen i den medlemsstats register, hvor selskabet er registreret, jf. artikel 14, litra f).«

18) Artikel 43 udgår.

19) Artikel 161 affattes således:

»Artikel 161

Databeskyttelse

Behandling af personoplysninger i henhold til dette direktiv foretages i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679.«

20) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 162a

Ændring af bilagene

Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen om enhver ændring af de selskabsformer med begrænset ansvar, der er fastsat i deres nationale ret, som kan påvirke indholdet af bilag I, II og IIA.

Hvis en medlemsstat underretter Kommissionen i henhold til denne artikels stk. 1, tillægges Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 163 for at tilpasse listen over selskabsformer indeholdt i bilag I, II og IIA til de oplysninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1.«

21) Artikel 163 affattes således:

»Artikel 163

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 25, stk. 3, og artikel 162a, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 31. juli 2019.

3. Den i artikel 25, stk. 3, og artikel 162a omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.

5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 25, stk. 3, eller artikel 162a, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.»

22) Bilag I, syvogtyvende led, affattes således:

»— Sverige:

publikt aktiebolag«.

23) Bilag II, syvogtyvende led, affattes således:

»— Sverige:

privat aktiebolag

publikt aktiebolag«.

24) Bilag IIA som fastsat i bilaget til denne forordning indsættes.

Artikel 2

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 1. august 2021. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

2. Uanset denne artikels stk. 1 sætter medlemsstaterne de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme nærværende direktivs artikel 1, nr. 5), for så vidt angår artikel 13i og artikel 13j, stk. 2, i direktiv (EU) 2017/1132, og nærværende direktivs artikel 1, nr. 6), for så vidt angår artikel 16, stk. 6, i direktiv (EU) 2017/1132, senest den 1. august 2023.

3. Uanset stk. 1 har medlemsstater, der oplever særlige vanskeligheder med at gennemføre dette direktiv, ret til en forlængelse af den i stk. 1 fastsatte periode på op til et år. De skal give en objektiv begrundelse for behovet for en sådan forlængelse. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om deres hensigt om at benytte sig af en sådan forlængelse senest den 1. februar 2021.

4. Medlemsstaternes love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

5. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Rapportering, revision og dataindsamling

1. Kommissionen foretager senest den 1. august 2024 eller, hvis en medlemsstat gør brug af den i artikel 2, stk. 3, omhandlede undtagelse, senest den 1. august 2025 en evaluering af bestemmelserne indført ved dette direktiv i direktiv (EU) 2017/1132 og forelægger Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om resultaterne, bortset fra bestemmelserne i artikel 2, stk. 2, for hvilke evalueringen og rapporten skal foretages senest den 1. august 2026.

Medlemsstaterne giver Kommissionen alle de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af rapporterne, navnlig ved at levere data om antallet af onlineregistreringer og de dermed forbundne omkostninger.

2. Kommissionens rapport skal bl.a. indeholde en evaluering af følgende:
 - a) gennemførligheden af fuldstændig onlineregistrering for andre selskabsformer end dem, der er opført på listen i bilag IIA
 - b) gennemførligheden af medlemsstaternes tilvejebringelse af skabeloner for alle selskabsformer med begrænset ansvar og behovet for og gennemførligheden af tilvejebringelsen af en harmoniseret skabelon i hele Unionen, som anvendes af alle medlemsstater for de selskabsformer, der er opført på listen i bilag IIA
 - c) de praktiske erfaringer med anvendelsen af de i artikel 13i omhandlede regler om frakendelse af retten til at være ledelsesmedlem
 - d) metoderne til onlineindberetning og -adgang, herunder anvendelsen af applikationsprogrammeringsgrænseflader
 - e) behovet for og gennemførligheden af at give gratis adgang til flere oplysninger end dem, der er påkrævet i artikel 19, stk. 2, og sikre ubesværet adgang til sådanne oplysninger
 - f) behovet for og gennemførligheden af den videre anvendelse af engangsprincippet.
3. Rapporten ledsages, hvis det er relevant, af forslag om ændring af direktiv (EU) 2017/1132.
4. Med henblik på at sikre en pålidelig evaluering af bestemmelserne indført ved dette direktiv i direktiv (EU) 2017/1132 indsamler medlemsstaterne data om, hvordan onlineoprettelse fungerer i praksis. Disse oplysninger bør generelt omfatte antallet af onlineoprettelser, antallet af tilfælde, hvor der blev anvendt skabeloner, eller hvor fysisk tilstedeværelse var påkrævet samt den gennemsnitlige varighed af og omkostningerne ved onlineoprettelser. De meddeler Kommissionen disse oplysninger to gange, senest to år efter gennemførelsesdatoen.

Artikel 4

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 5

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. juni 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

BILAG

»BILAG IIA

SELSKABSFORMER,

JF. ARTIKEL 13, 13f, 13g, 13h og 162a

— Belgien:

société privée à responsabilité limitée/besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid

société privée à responsabilité limitée unipersonnelle/Eenpersoons besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid

— Bulgarien:

дружество с ограничена отговорност

еднолично дружество с ограничена отговорност

— Tjekkiet:

společnost s ručením omezeným

— Danmark:

Anpartsselskab

— Tyskland:

Gesellschaft mit beschränkter Haftung

— Estland:

osäühing

— Irland:

private company limited by shares or by guarantee/cuideachta phríobháideach faoi theorainn scaireanna nó ráthaíochta

designated activity company/cuideachta ghníomhaíochta ainmnithe

— Grækenland:

εταιρεία περιορισμένης ευθύνης

ιδιωτική κεφαλαιουχική εταιρεία

— Spanien:

sociedad de responsabilidad limitada

— Frankrig:

société à responsabilité limitée

entreprise unipersonnelle à responsabilité limitée

société par actions simplifiée

société par actions simplifiée unipersonnelle

— Kroatien:

društvo s ograničenom odgovornošću

jednostavno društvo s ograničenom odgovornošću

— Italien:

società a responsabilità limitata

società a responsabilità limitata semplificata

— Cypern:

ιδιωτική εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές ή/και με εγγύηση

— Letland:

sabiedrība ar ierobežotu atbildību

— Litauen:

uždaroji akcinė bendrovė

— Luxembourg:

société à responsabilité limitée

— Ungarn:

korlátolt felelősségű társaság

— Malta:

private limited liability company/kumpanija privata

— Nederlandene:

besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid

— Østrig:

Gesellschaft mit beschränkter Haftung

— Polen:

spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

— Portugal:

sociedade por quotas

— Rumænien:

societate cu răspundere limitată

- Slovenien:
družba z omejeno odgovornostjo
 - Slovakiet:
spoločnosť s ručením obmedzeným
 - Finland:
yksityinen osakeyhtiö/privat aktiebolag
 - Sverige:
privat aktiebolag
 - Det Forenede Kongerige:
private company limited by shares or guarantee.«
-

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/1152**af 20. juni 2019****om gennemsigtige og forudsigelige arbejdsvilkår i Den Europæiske Union**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 153, stk. 2, litra b), sammenholdt med artikel 153, stk. 1, litra b),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Artikel 31 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fastsætter, at enhver arbejdstager har ret til sunde, sikre og værdige arbejdsforhold og til en begrænsning af den maksimale arbejdstid, til daglige og ugentlige hvileperioder samt til årlig ferie med løn.
- (2) Princip nr. 5 i den europæiske søjle for sociale rettigheder, som blev bekendtgjort i Göteborg den 17. november 2017, fastsætter, at arbejdstagere uanset ansættelsesforholdets type og varighed har ret til rimelig og lige behandling for så vidt angår arbejdsvilkår, adgang til social beskyttelse og uddannelse, og at overgangen til tidsbegrænsede ansættelsesformer skal fremmes; at den nødvendige fleksibilitet hos arbejdsgiverne til hurtigt at tilpasse sig ændringer i de økonomiske forhold skal sikres i overensstemmelse med lovgivningen og kollektive overenskomster; at innovative arbejdsformer, der sikrer arbejdsvilkår af høj kvalitet, skal fremmes, at der skal tilskyndes til iværksætteri og selvstændig virksomhed, og at den erhvervsmæssige mobilitet skal lettes; samt at ansættelsesforhold, der fører til usikre arbejdsvilkår, skal forhindres, bl.a. ved at forbyde misbrug af atypiske kontrakter, og at en prøvetid bør være af en rimelig varighed.
- (3) Princip nr. 7 i den europæiske søjle for sociale rettigheder fastsætter, at arbejdstagere har ret til ved ansættelsesforholdets start at blive underrettet skriftligt om deres rettigheder og pligter i forbindelse hermed, herunder en eventuel prøvetid; at arbejdstagere forud for en opsigelse har ret til at blive underrettet om årsagerne hertil og få et rimeligt varsel, samt at de har ret til adgang til effektiv og upartisk tvistbilæggelse og i tilfælde af ubegrundet opsigelse ret til at klage, herunder ret til passende kompensation.

⁽¹⁾ EUT C 283 af 10.8.2018, s. 39.

⁽²⁾ EUT C 387 af 25.10.2018, s. 53.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holding af 16.4.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 13.6.2019.

- (4) Siden vedtagelsen af Rådets direktiv 91/533/EØF ⁽⁴⁾ har arbejdsmarkedene undergået vidtrækkende forandringer som følge af den demografiske udvikling og digitaliseringen, hvilket har ført til, at der er blevet skabt nye ansættelsesformer, som har bidraget til innovation, jobskabelse og vækst på arbejdsmarkedet. Visse nye ansættelsesformer varierer betydeligt i forhold til traditionelle ansættelsesforhold for så vidt angår forudsigelighed, hvilket skaber usikkerhed om gældende rettigheder og social beskyttelse for de berørte arbejdstagere. På dette arbejdsmarked i forandring er der derfor et øget behov for, at arbejdstagerne underrettes fuldt ud om deres væsentlige arbejdsvilkår, hvilket bør ske rettidigt og skriftligt i en form, som arbejdstagere har let adgang til. For at skabe en passende ramme om udviklingen af nye ansættelsesformer bør arbejdstagere i Unionen også udstyres med en række nye minimumsrettigheder, som har til formål at fremme tryghed og forudsigelighed i ansættelsesforhold og samtidig sikre opadgående konvergens på tværs af medlemsstaterne og bevare arbejdsmarkedets tilpasningsevne.
- (5) I henhold til direktiv 91/533/EØF har størstedelen af arbejdstagerne i Unionen ret til at modtage skriftlige oplysninger om deres arbejdsvilkår. Direktiv 91/533/EØF omfatter imidlertid ikke alle arbejdstagere i Unionen. Desuden har der vist sig at være huller i beskyttelsen under de nye ansættelsesformer, der er blevet skabt som følge af udviklingen på arbejdsmarkedet siden 1991.
- (6) Der bør derfor på EU-plan fastsættes minimumskrav til oplysninger om de væsentlige punkter i ansættelsesforholdet og vedrørende arbejdsvilkår, som gælder for enhver arbejdstager, for at sikre alle arbejdstagere i Unionen en passende grad af gennemsigtighed og forudsigelighed, for så vidt angår deres arbejdsvilkår, idet der opretholdes en rimelig fleksibilitet for atypisk ansættelse, så fordelene herved for arbejdstagere og arbejdsgivere bevares.
- (7) Kommissionen har i overensstemmelse med artikel 154 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) gennemført en høring i to faser af arbejdsmarkedets parter om forbedring af anvendelsesområdet for og effektiviteten af direktiv 91/533/EØF og udvidelse af dets mål for at fastsætte nye rettigheder for arbejdstagere. Dette førte ikke til nogen enighed blandt arbejdsmarkedets parter om at indlede forhandlinger om disse spørgsmål. Som det imidlertid blev bekræftet af resultaterne af de åbne offentlige høringer, der blev gennemført for at indhente synspunkter fra forskellige interessenter og borgere, er det vigtigt at træffe foranstaltninger på EU-plan på dette område ved at modernisere og tilpasse de nuværende retlige rammer til nye udviklinger.
- (8) Den Europæiske Unions Domstol (Domstolen) har i sin retspraksis opstillet kriterier for fastlæggelse af status som arbejdstager ⁽⁵⁾. Domstolens fortolkning af disse kriterier bør tages i betragtning ved gennemførelsen af dette direktiv. Forudsat at husarbejdere, arbejdstagere på tilkaldebasis, løst ansatte arbejdstagere, voucher-baserede arbejdstagere, arbejdstagere på onlineplatforme, praktikanter og lærlinge opfylder disse kriterier, kan de være omfattet af dette direktivs anvendelsesområde. Reelt selvstændige erhvervsdrivende bør ikke være omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, eftersom de ikke opfylder disse kriterier. Misbrug af betegnelsen selvstændig erhvervsdrivende som defineret i national ret, enten på nationalt plan eller i grænseoverskridende situationer, er en form for uretmæssigt angivet arbejde, som ofte forbindes med sort arbejde. Betegnelsen »proformaselvstændig« anvendes om en person, der erklæres at være selvstændig, selv om vedkommende opfylder de kriterier, som karakteriserer et ansættelsesforhold, for at undgå bestemte retlige eller skattemæssige forpligtelser. Sådanne personer bør være omfattet af dette direktivs anvendelsesområde. Fastlæggelsen af, om der foreligger et ansættelsesforhold, bør være baseret på de faktiske omstændigheder i forbindelse med arbejdets reelle udførelse og ikke på parternes beskrivelse af forholdet.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 91/533/EØF af 14. oktober 1991 om arbejdsgiverens pligt til at underrette arbejdstageren om vilkårene for arbejdskontrakten eller ansættelsesforholdet (EFT L 288 af 18.10.1991, s. 32).

⁽⁵⁾ Domstolens dom af 3. juli 1986, Lawrie-Blum mod delstaten Baden-Württemberg, C-66/85, ECLI:EU:C:1986:284; af 14. oktober 2010, Union Syndicale Solidaires Isère mod Premier ministre m.fl., C-428/09, ECLI:EU:C:2010:612; af 9. juli 2015, Ender Balkaya mod Kiesel Abbruch- und Recycling Technik GmbH, C-229/14, ECLI:EU:C:2015:455; af 4. december 2014, FNV Kunsten Informatie en Media mod den nederlandske stat, C-413/13, ECLI:EU:C:2014:2411 og af 17. november 2016, Betriebsrat der Ruhrlandklinik gGmbH mod Ruhrlandklinik gGmbH, C-216/15, ECLI:EU:C:2016:883.

- (9) Det bør være muligt for medlemsstaterne at fastsætte, hvor det er berettiget af objektive grunde, at visse bestemmelser i dette direktiv ikke finder anvendelse på visse kategorier af embedsmænd, offentlige beredskabstjenester, de væbnede styrker, politiet, dommere, anklagere, efterforskere eller andre retshåndhævende myndigheder på grund af den særlige karakter af de opgaver, de skal udføre, eller deres ansættelsesvilkår.
- (10) De krav, der er fastlagt i dette direktiv om de følgende forhold, bør ikke gælde for søfarende og havfiskere, i lyset af deres særlige ansættelsesvilkår: sideløbende ansættelse, hvor de er uforenelige med det arbejde, der udføres om bord på skibe eller fiskerfartøjer, arbejdets minimumsforudsigelighed, arbejdstagere, der sendes til en anden medlemsstat eller et tredjeland, overgang til en anden form for ansættelse og afgivelse af oplysninger om identiteten på den socialsikringsinstitution, som modtager de sociale bidrag. Med henblik på dette direktiv bør søfarende og havfiskere som defineret i henholdsvis Rådets direktiv 2009/13/EF ⁽⁶⁾ og (EU) 2017/159 ⁽⁷⁾ anses for at arbejde i Unionen, når de arbejder om bord på skibe eller fiskerfartøjer, der er registreret i en medlemsstat eller fører en medlemsstats flag.
- (11) I lyset af det stigende antal arbejdstagere, der er udelukket fra anvendelsesområdet for direktiv 91/533/EØF på grundlag af udelukkelser, som medlemsstaterne har indført i henhold til artikel 1 i nævnte direktiv, er det nødvendigt at erstatte disse udelukkelser med en mulighed for medlemsstaterne for ikke at anvende nærværende direktivs bestemmelser på et ansættelsesforhold med forudbestemt og faktisk arbejdstid, der svarer til tre timer pr. uge eller derunder i en referenceperiode på fire på hinanden følgende uger. Beregningen af disse timer bør omfatte al den tid, der rent faktisk er arbejdet for en arbejdsgiver, såsom overtid eller arbejde ud over, hvad der er garanteret eller forudsat i ansættelseskontrakten eller ansættelsesforholdet. Fra det øjeblik en arbejdstager overskrider denne tærskel, finder bestemmelserne i nærværende direktiv anvendelse på vedkommende, uanset hvor mange timer, der efterfølgende arbejdes, eller det antal timer, der er angivet i ansættelseskontrakten.
- (12) Arbejdstagere uden en garanteret arbejdstid, herunder personer uden et fast timetal og visse med kontrakter på tilkaldebasis, befinder sig i en særlig sårbar situation. Derfor bør bestemmelserne i dette direktiv finde anvendelse på dem, uanset det antal timer de rent faktisk arbejder.
- (13) I realiteten kan flere forskellige fysiske eller juridiske personer eller andre enheder påtage sig en arbejdsgivers funktioner og ansvar. Det bør stå medlemsstaterne frit for mere præcist at fastsætte, hvilke personer der betragtes som helt eller delvist ansvarlige for opfyldelsen af de forpligtelser, som dette direktiv fastsætter for arbejdsgivere, når blot alle disse forpligtelser er opfyldt. Medlemsstaterne bør også kunne beslutte, at nogle af eller alle disse forpligtelser skal pålægges en fysisk eller juridisk person, der ikke er part i ansættelseskontrakten eller ansættelsesforholdet.
- (14) Medlemsstaterne bør have mulighed for at indføre særlige regler for at undtage fysiske personer, der fungerer som arbejdsgivere for husarbejdere i husstanden, fra de krav, der er fastsat i dette direktiv, med hensyn til følgende forhold: at overveje og reagere på anmodninger om andre former for ansættelse, at tilbyde obligatorisk uddannelse, der er gratis, samt at sørge for retshåndhævelsesmekanismer baseret på gunstige formodninger i tilfælde af oplysninger, der mangler fra den dokumentation, der skal gøres tilgængelige for arbejdstageren i henhold til dette direktiv.
- (15) Ved direktiv 91/533/EØF blev der indført en liste over væsentlige aspekter af ansættelseskontrakten eller ansættelsesforholdet, som arbejdstageren skal underrettes om skriftligt. Det er nødvendigt at tilpasse denne liste, som medlemsstaterne kan udvide, for at tage hensyn til udviklingen på arbejdsmarkedet, navnlig væksten i atypiske ansættelsesformer.
- (16) Hvis arbejdstageren ikke har et fast arbejdssted eller et hovedarbejdssted, bør vedkommende modtage oplysninger om eventuelle ordninger for rejse mellem arbejdsstederne.

⁽⁶⁾ Rådets direktiv 2009/13/EF af 16. februar 2009 om iværksættelse af den aftale, der er indgået mellem European Community Shipowners' Associations (ECSA) og European Transport Workers' Federation (ETF) om konventionen om søfarendes arbejdsforhold af 2006, og om ændring af direktiv 1999/63/EF (EUT L 124 af 20.5.2009, s. 30).

⁽⁷⁾ Rådets direktiv (EU) 2017/159 af 19. december 2016 om iværksættelse af den aftale vedrørende gennemførelsen af Den Internationale Arbejdsorganisations 2007-konvention om arbejdsforhold i fiskerisektoren, der er indgået den 21. maj 2012 af Sammenslutningen af Landbrugsandelsorganisationer i EU (Cogeca), Det Europæiske Transportarbejderforbund (ETF) og Sammenslutningen af Nationale Fiskeriorganisationer i Den Europæiske Union (Europêche) (EUT L 25 af 31.1.2017, s. 12).

- (17) Oplysninger om den ret til uddannelse, som arbejdsgiveren tilbyder, bør kunne gives i form af oplysninger, som omfatter antallet af uddannelsesdage, om nogen, som arbejdstageren har ret til pr. år, og oplysninger om arbejdsgiverens generelle uddannelsespolitik.
- (18) Oplysninger om den procedure, der skal overholdes af arbejdsgiveren og arbejdstageren, hvis ansættelsesforholdet bringes til ophør, bør kunne indbefatte fristen for at gøre indsigelser mod afskedigelsen.
- (19) Oplysninger om arbejdstiden bør være i overensstemmelse med bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF ⁽⁸⁾ og bør indeholde oplysninger om pauser, daglige og ugentlige hvileperioder og omfanget af betalt fravær, hvorved beskyttelsen af arbejdstageres sikkerhed og sundhed sikres.
- (20) Oplysninger om lønnen bør omfatte alle elementer af lønnen angivet særskilt, herunder, hvis det er relevant, kontanter eller naturalier, overtidsbetaling, bonusser og andre ydelser, som arbejdstageren modtager direkte eller indirekte for sit arbejde. Afgivelsen af sådanne oplysninger bør ikke berøre arbejdsgiveres frihed til at tilbyde supplerende lønelementer såsom engangsbeløb. Den omstændighed, at lønelementer foreskrevet ved lov eller kollektiv overenskomst ikke er omfattet af disse oplysninger, bør ikke udgøre en grund til ikke at give dem til arbejdstageren.
- (21) Hvis det ikke er muligt at angive en fast tidsplan for arbejdet på grund af beskæftigelsens art, såsom i tilfælde af kontrakter på tilkaldebasis, bør arbejdstagere af deres arbejdsgiver informeres om, hvordan deres arbejdstid skal fastlægges herunder i hvilke tidsintervaller de kan blive kaldt på arbejde, og hvilken minimumsvarslingsperiode de skal have inden påbegyndelsen af en arbejdsopgave.
- (22) Oplysninger om sociale sikringsordninger bør omfatte oplysninger om identiteten på de socialsikringsinstitutioner, som modtager de sociale bidrag, hvor det er relevant, for så vidt angår sygdom, barsel, fædreorlov og forældreydelser, ydelser i forbindelse med arbejdsulykker og arbejdsrelaterede sygdomme samt til alderdoms-, invaliditets-, efterladte-, arbejdsløsheds-, førtidspension- og familieydelser. Arbejdsgivere bør ikke være forpligtet til at give disse oplysninger, hvor arbejdstageren vælger socialsikringsinstitutionen. Oplysninger om den sociale sikring, der gives af arbejdsgiveren, bør, hvor det er relevant, omfatte dækningen fra supplerende pensionsordninger som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU ⁽⁹⁾ og Rådets direktiv 98/49/EF ⁽¹⁰⁾.
- (23) Arbejdstagere bør have ret til at blive informeret skriftligt om deres rettigheder og pligter som følge af ansættelsesforholdet ved ansættelsesforholdets start. De bør derfor modtage de grundlæggende oplysninger så hurtigt som muligt og senest en kalenderuge efter deres første arbejdsdag. De bør modtage resten af oplysningerne senest en måned efter deres første arbejdsdag. Den første arbejdsdag bør forstås som den faktiske start på arbejdstagerens udførelse af arbejdet i ansættelsesforholdet. Medlemsstaterne bør have som mål, at arbejdsgiverne skal have givet de relevante oplysninger om ansættelsesforholdet inden udløbet af kontraktens oprindeligt aftalte varighed.
- (24) Henset til den stigende anvendelse af digitale kommunikationsredskaber kan oplysninger, der i henhold til dette direktiv skal gives skriftligt, gives i elektronisk form.
- (25) For at hjælpe arbejdsgiverne med at udlevere rettidig information bør medlemsstaterne være i stand til at stille skabeloner til rådighed på nationalt plan, der indbefatter relevant og tilstrækkeligt omfattende information om den gældende retlige ramme. Disse skabeloner kunne videreudvikles på sektorplan eller lokalt plan, af nationale myndigheder og arbejdsmarkedets parter. Kommissionen vil bistå medlemsstaterne med at udvikle skabeloner og modeller og gøre dem bredt tilgængelige, hvor det er relevant.

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (EUT L 299 af 18.11.2003, s. 9).

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014 om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder (EUT L 128 af 30.4.2014, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Rådets direktiv 98/49/EF af 29. juni 1998 om beskyttelse af supplerende pensionsrettigheder for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der flytter inden for Fællesskabet (EFT L 209 af 25.7.1998, s. 46).

- (26) Arbejdstagere, der sendes til udlandet, bør modtage yderligere oplysninger, som er specifikke for deres situation. For flere på hinanden følgende arbejdsopgaver i en række medlemsstater eller tredjelande bør det være muligt at samle oplysningerne for en række opgaver før første afrejse og efterfølgende ajourføre dem i tilfælde af ændringer. Arbejdstagere, der betragtes som udstationerede arbejdstagere i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF ⁽¹¹⁾, bør også underrettes om det centrale officielle nationale websted, der er etableret af værtsmedlemsstaten, og hvor de er i stand til at finde relevante oplysninger om de arbejdsvilkår, der gælder for deres situation. Medmindre medlemsstaterne bestemmer andet, gælder de pågældende forpligtelser, hvis arbejdsperioden i udlandet varer længere end fire på hinanden følgende uger.
- (27) Prøvetid giver parterne i ansættelsesforholdet mulighed for at bedømme, om arbejdstagerne og de stillinger, som de er blevet ansat til, er forenelige, samtidig med arbejdstagerne får ledsagende støtte. Indtræden på arbejdsmarkedet eller overgang til en ny stilling bør ikke føre til lang tids usikkerhed. Som fastsat i den europæiske søjle for sociale rettigheder bør prøvetid derfor være af en rimelig varighed.
- (28) Et betydeligt antal medlemsstater har indført en generel maksimal varighed af prøvetid på mellem tre og seks måneder, hvilket bør betragtes som værende rimeligt. Undtagelsesvis bør prøvetid kunne være længere end seks måneder, hvor dette er begrundet i beskæftigelsens art, såsom for ledelses- eller topledelsesstillinger eller offentlige stillinger, eller hvor dette er i arbejdstagerens interesse, såsom i forbindelse med specifikke foranstaltninger til fremme af varig ansættelse, navnlig for unge arbejdstagere. Det bør også være muligt at forlænge prøvetid tilsvarende i tilfælde, hvor arbejdstageren har været fraværende fra arbejdet under prøvetiden, f.eks. på grund af sygdom eller ferie, så arbejdsgiveren får mulighed for at bedømme, om arbejdstageren er egnet til den pågældende opgave. I tilfælde af tidsbegrænsede ansættelsesforhold på under 12 måneder bør medlemsstaterne sikre, at varigheden af prøvetiden er passende og står i et rimeligt forhold til kontraktens forventede varighed og til arbejdets art. Hvor det er fastsat i national ret eller praksis, bør arbejdstagere kunne optjene arbejdstagerrettigheder under prøvetiden.
- (29) En arbejdsgiver bør hverken forhindre en arbejdstager i at tage ansættelse hos andre arbejdsgivere uden for den tidsplan, der er fastsat hos denne arbejdsgiver, eller udsætte en arbejdstager for ugunstig behandling for at gøre dette. Det bør være muligt for medlemsstaterne at fastsætte betingelser for anvendelsen af uforenelighedsbegrænsninger, forstået som begrænsninger med hensyn til at arbejde for andre arbejdsgivere af objektive grunde, såsom for beskyttelse af arbejdstagernes sundhed og sikkerhed, herunder ved at begrænse arbejdstiden, beskyttelse af forretningshemmeligheder, integriteten i den offentlige forvaltning eller undgåelse af interessekonflikter.
- (30) De arbejdstagere, hvis arbejdsmønster er helt eller overvejende uforudsigeligt, bør have en minimumsgrad af forudsigelighed, hvor tidsplanen for arbejdet fortrinsvis fastlægges af arbejdsgiveren, det være sig direkte, såsom ved tildeling af arbejdsopgaver, eller indirekte, såsom ved at pålægge arbejdstageren at imødekomme kunders anmodninger.
- (31) Referencetimer og -dage, der skal forstås som tidsintervaller, inden for hvilke arbejdet kan finde sted efter anmodning fra arbejdsgiveren, bør nedfældes skriftligt ved begyndelsen af ansættelsesforholdet.
- (32) En rimelig varslingsperiode, der skal forstås som tidsperioden mellem det tidspunkt, hvor en arbejdstager får besked om en ny arbejdsopgave, og det tidspunkt, hvor opgaven påbegyndes, udgør et andet nødvendigt element af forudsigelighed i arbejdet for ansættelsesforhold med arbejdsmønstre, som er helt eller overvejende uforudsigelige. Længden af varslingsperioden kan variere alt efter behovene i den pågældende sektor, samtidig med at arbejdstagerne sikres passende beskyttelse. Minimumsvarslingsperioden berører ikke Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/15/EF ⁽¹²⁾.
- (33) Arbejdstagerne bør have mulighed for at afvise en arbejdsopgave, hvis den falder uden for referencetimerne og -dagene, eller hvis de ikke har fået besked om arbejdsopgaven i overensstemmelse med minimumsvarslingsperioden, uden at opleve negative følger af denne afvisning. Arbejdstagerne bør også have mulighed for at acceptere arbejdsopgaven, hvis de ønsker det.

⁽¹¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1).

⁽¹²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/15/EF af 11.3.2002 om tilrettelæggelse af arbejdstid for personer, der udfører mobile vejtransportaktiviteter (EFT L 80 af 23.3.2002, s. 35).

- (34) Hvor en arbejdstager, hvis arbejdsmonster er helt eller overvejende uforudsigeligt, har aftalt med sin arbejdsgiver at påtage sig en bestemt arbejdsopgave, bør arbejdstageren have mulighed for at planlægge i overensstemmelse hermed. Arbejdstageren bør være beskyttet mod tab af indkomst som følge af sen annullering af en aftalt arbejdsopgave ved at modtage en passende kompensation.
- (35) Ansættelseskontrakter på tilkaldebasis, herunder kontrakter uden fast timetal, i henhold til hvilke arbejdsgiveren har fleksibilitet til at kalde arbejdstageren på arbejde, når der er behov for det, er særligt uforudsigelige for arbejdstageren. Medlemsstater, der tillader sådanne kontrakter, bør sikre, at der er truffet effektive foranstaltninger til at forhindre, at de misbruges. Sådanne foranstaltninger kan tage form af begrænsninger i anvendelsen og varigheden af sådanne kontrakter, af en afkræftelig formodning om, at der forefindes en ansættelseskontrakt eller et ansættelsesforhold med et garanteret antal betalte timer baseret på præsterede arbejdstimer i en forudgående referenceperiode, eller af andre tilsvarende foranstaltninger, der sikrer effektiv forebyggelse af misbrug.
- (36) Hvor arbejdsgivere har mulighed for at tilbyde fuldtidsansættelse eller tidsubegrænsede ansættelseskontrakter til arbejdstagere i atypiske ansættelsesformer, bør overgang til mere trygge ansættelsesformer fremmes i overensstemmelse med de principper, der er fastsat i den europæiske søjle for sociale rettigheder. Arbejdstagere bør kunne anmode om en anden mere forudsigelig og tryk ansættelsesform, hvor en sådan findes, og modtage et begrundet skriftligt svar fra arbejdsgiveren, som tager hensyn til behovene hos arbejdsgiveren og arbejdstageren. Medlemsstaterne bør have mulighed for at begrænse hyppigheden af sådanne anmodninger. Dette direktiv bør ikke forhindre medlemsstaterne i, når der er tale om offentlige stillinger, til hvilke der er adgang gennem udvælgelsesprøver, at fastsætte, at disse stillinger ikke skal betragtes som værende til rådighed på simpel anmodning af arbejdstageren og således ikke er omfattet af retten til at anmode om mere forudsigelige og trygge arbejdsvilkår.
- (37) Hvis arbejdsgiverne ved EU-ret eller national ret eller kollektive overenskomster pålægges at tilbyde arbejdstagere uddannelse med henblik på at udføre det arbejde, de er ansat til, er det vigtigt at sikre, at alle arbejdstagere får tilbudt en sådan uddannelse, herunder personer i atypiske ansættelsesformer, på lige vilkår. Udgifterne til en sådan uddannelse bør ikke afholdes af arbejdstageren eller tilbageholdes i eller fradrages arbejdstagerens løn. Denne type uddannelse bør tælle som arbejdstid og bør så vidt muligt foregå i arbejdstiden. Denne forpligtelse omfatter ikke erhvervsuddannelse eller uddannelse, der kræves, for at arbejdstagere kan erhverve sig, opretholde eller forny en erhvervsuafhængig kvalifikation, så længe arbejdsgiveren ikke er pålagt af EU-ret eller national ret eller af kollektive overenskomster at tilbyde den til arbejdstageren. Medlemsstaterne bør træffe de nødvendige foranstaltninger for at beskytte arbejdstagerne mod misbrug i forbindelse med uddannelse.
- (38) Arbejdsmarkedets parter selvstændighed og deres kapacitet som repræsentanter for arbejdstagere og arbejdsgivere bør respekteres. Det bør derfor være muligt for arbejdsmarkedets parter at være af den opfattelse, at der i specifikke sektorer eller situationer er andre bestemmelser, som er mere hensigtsmæssige med henblik på at forfølge målet med dette direktiv end visse minimumsstandarter fastsat i dette direktiv. Medlemsstaterne bør derfor kunne tillade arbejdsmarkedets parter at bevare, forhandle, indgå og håndhæve kollektive overenskomster, som adskiller sig fra visse bestemmelser i dette direktiv, forudsat at det overordnede niveau af arbejdstagerbeskyttelse ikke sænkes.
- (39) Den offentlige høring om den europæiske søjle for sociale rettigheder viste behovet for at styrke håndhævelsen af EU-arbejdsretten for at sikre dens effektivitet. Den evaluering af direktiv 91/533/EØF, der blev foretaget som led i Kommissionens program for målrettet og effektiv regulering, bekræftede, at styrkede håndhævelsesmekanismer kan forbedre effektiviteten af EU-arbejdsretten. Høringen viste, at retshåndhævelsessystemer, som udelukkende er baseret på krav om erstatning, er mindre effektive end systemer, der også omfatter sanktioner, såsom betaling af engangsbeløb eller inddragelse af tilladelser, for arbejdsgivere, der undlader at udstede skriftlige erklæringer. Den viste også, at ansatte sjældent rejser sag under ansættelsesforholdet, hvilket bringer den skriftlige erklærings formål, der er at sikre, at arbejdstagere underrettes om de væsentlige elementer i ansættelsesforholdet, i fare. Det er derfor nødvendigt at indføre bestemmelser om håndhævelse, der sikrer anvendelsen af gunstige formodninger, hvor der ikke gives oplysninger om ansættelsesforholdet, eller af en procedure, hvorunder arbejdsgiveren kan pålægges at give de manglende oplysninger og kan pålægges en sanktion, hvis arbejdsgiveren ikke gør det, eller begge dele. Det bør være muligt for sådanne gunstige formodninger at omfatte en formodning om, at arbejdstageren har et tidsubegrænset ansættelsesforhold, at der ikke er nogen prøvetid, eller at arbejdstageren har en fuldtidsstilling, hvor de relevante oplysninger mangler. Retshåndhævelse kan bestå i en procedure, hvor arbejdsgiveren får meddelelse fra arbejdstageren eller fra en tredjepart, såsom en arbejdstagerrepræsentant eller en anden kompetent myndighed eller et andet kompetent organ, om, at der mangler oplysninger, og at der rettidigt skal afgives fuldstændige og korrekte oplysninger.

- (40) Der er vedtaget et omfattende system af håndhævelsesbestemmelser for EU-lovgivningen på det sociale område siden direktiv 91/533/EØF, navnlig for så vidt angår ligebehandling, hvoraf der bør indgå elementer i nærværende direktiv for at sikre, at arbejdstagere har adgang til effektiv og upartisk tvistbilæggelse, såsom en civil- eller arbejdsret, og en ret til retshåndhævelse, som kan omfatte passende kompensation, der afspejler princip nr. 7 i den europæiske søjle for sociale rettigheder.
- (41) Navnlig bør arbejdstagere under hensyntagen til den grundlæggende karakter af retten til effektiv retsbeskyttelse fortsat være omfattet af denne beskyttelse selv efter ophøret af det ansættelsesforhold, der giver anledning til en påstået tilsidesættelse af arbejdstagerens rettigheder i henhold til dette direktiv.
- (42) En effektiv gennemførelse af dette direktiv forudsætter passende retlig og administrativ beskyttelse mod ugunstig behandling som reaktion på et forsøg på at udøve rettigheder i henhold til dette direktiv, enhver klage til arbejdsgiveren eller retlige eller administrative procedurer med det formål at håndhæve overholdelsen af dette direktiv.
- (43) Arbejdstagere, som udøver de rettigheder, der er fastlagt i dette direktiv, bør beskyttes mod afskedigelse eller foranstaltninger med tilsvarende virkning, såsom en arbejdstager på tilkaldebasis, der ophører med at få tildelt arbejde, eller skridt med henblik på en mulig afskedigelse på det grundlag, at de har ønsket at udøve sådanne rettigheder. Hvor arbejdstagere vurderer, at de er blevet afskediget eller har været udsat for foranstaltninger med tilsvarende virkning af disse grunde, bør arbejdstagere og kompetente myndigheder eller organer kunne pålægge arbejdsgiveren at give en behørig begrundelse for afskedigelsen eller den tilsvarende foranstaltning.
- (44) Bevisbyrden med hensyn til fastlæggelsen af, at arbejdstagere ikke er blevet afskediget eller har været udsat for foranstaltninger med tilsvarende virkning på det grundlag, at de har gjort brug af deres rettigheder i henhold til dette direktiv, bør påhvile arbejdsgiverne, når arbejdstagere ved en domstol eller en anden kompetent myndighed eller et andet kompetent organ fremlægger faktiske omstændigheder, hvorudfra det kan formodes, at de er blevet afskediget eller har været udsat for foranstaltninger med tilsvarende virkning på dette grundlag. Det bør være muligt for medlemsstater at undlade at anvende denne regel i sager, hvor det vil være op til en domstol eller en anden kompetent myndighed eller et andet kompetent organ at undersøge de faktiske omstændigheder, navnlig i systemer, hvor afskedigelse skal godkendes på forhånd af en sådan myndighed eller et sådant organ.
- (45) Medlemsstaterne bør fastsætte effektive, forholdsmæssige og afskrækkende sanktioner for tilsidesættelse af forpligtelserne i henhold til dette direktiv. Sanktioner kan omfatte administrative og økonomiske sanktioner såsom bøder eller betaling af kompensation samt andre former for sanktioner.
- (46) Målet for dette direktiv, nemlig at forbedre arbejdsvilkår ved at fremme mere gennemsigtig og forudsigelig ansættelse samtidig med at arbejdsmarkedets tilpasningsevne sikres, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af behovet for at fastsætte fælles mindstekrav bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (47) Dette direktiv fastsætter mindstekrav og berører dermed ikke medlemsstaternes beføjelser til at indføre og opretholde gunstigere bestemmelser. Rettigheder, der er erhvervet i medfør af de nuværende retlige rammer, bør fortsat finde anvendelse, medmindre der ved dette direktiv indføres gunstigere bestemmelser. Gennemførelsen af dette direktiv kan ikke anvendes til at indskrænke eksisterende rettigheder, der er fastsat i den eksisterende EU-ret eller nationale ret på dette område, og den kan heller ikke udgøre en gyldig begrundelse for at sænke det generelle niveau af beskyttelse af arbejdstagerne på det område, der er omfattet af dette direktiv. Den bør navnlig ikke tjene som begrundelse for at indføre ansættelseskontrakter uden et fast timetal eller lignende typer af ansættelseskontrakter.
- (48) Medlemsstaterne bør ved gennemførelsen af dette direktiv undgå at pålægge administrative, økonomiske og retlige byrder af en sådan art, at de hæmmer oprettelse og udvikling af mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder. Medlemsstaterne opfordres derfor til at vurdere virkningen af deres gennemførelsesretsakt på små og mellemstore virksomheder for at sikre, at de ikke rammes uforholdsmæssigt hårdt, med særlig vægt på mikrovirksomheder og på den administrative byrde, og til at offentliggøre resultaterne af disse vurderinger.

- (49) Medlemsstaterne kan overlade gennemførelsen af dette direktiv til arbejdsmarkedets parter, hvor arbejdsmarkedets parter anmoder herom i fællesskab, og forudsat at medlemsstaterne træffer alle de foranstaltninger, der er nødvendige for, at de til enhver tid kan garantere de resultater, der tilstræbes med dette direktiv. De bør også i overensstemmelse med national ret og praksis træffe passende foranstaltninger til at sikre effektiv inddragelse af arbejdsmarkedets parter og fremme og styrke sociale dialog med henblik på gennemførelse af bestemmelserne i dette direktiv.
- (50) Medlemsstaterne bør træffe alle passende foranstaltninger til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, der følger af dette direktiv, f.eks. ved at foretage inspektioner i passende omfang.
- (51) I betragtning af de væsentlige ændringer, som dette direktiv indfører, for så vidt angår formålet, anvendelsesområdet og indholdet af direktiv 91/533/EØF, er det ikke hensigtsmæssigt at ændre nævnte direktiv. Direktiv 91/533/EØF bør derfor ophæves.
- (52) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter ⁽¹³⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formål, genstand og anvendelsesområde

1. Formålet med dette direktiv er at forbedre arbejdsvilkårene ved at fremme mere gennemsigtig og forudsigelig ansættelse, samtidig med at arbejdsmarkedets tilpasningsevne sikres.
2. Dette direktiv fastsætter minimumsrettigheder, der finder anvendelse på alle arbejdstagere i Unionen med en ansættelseskontrakt eller et ansættelsesforhold som fastsat i gældende ret, ved overenskomst eller i gældende praksis i de enkelte medlemsstater under hensyntagen til Domstolens retspraksis.
3. Medlemsstaterne kan bestemme, at forpligtelserne i dette direktiv ikke finder anvendelse på arbejdstagere med et ansættelsesforhold, hvor deres forudbestemte og faktiske arbejdstid udgør eller er mindre end gennemsnitligt tre timer pr. uge i en referenceperiode på fire på hinanden følgende uger. Arbejdstid hos alle arbejdsgivere, der udgør eller tilhører samme virksomhed, koncern eller enhed, medregnes i nævnte tretimersgennemsnit.
4. Stk. 3 finder ikke anvendelse på et ansættelsesforhold, hvor der ikke på forhånd er fastsat en garanteret mængde betalt arbejde, før ansættelsesforholdet begynder.

⁽¹³⁾ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

5. Medlemsstaterne kan bestemme, hvilke personer der er ansvarlige for opfyldelsen af de forpligtelser for arbejdsgivere, der er fastlagt i dette direktiv, så længe alle disse forpligtelser opfyldes. De kan også beslutte, at alle eller en del af disse forpligtelser skal pålægges en fysisk eller juridisk person, der ikke er part i ansættelsesforholdet.

Dette stykke berører ikke anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/104/EF ⁽¹⁴⁾.

6. Medlemsstaterne kan af objektive grunde fastsætte, at bestemmelserne i kapitel III ikke skal finde anvendelse på embedsmænd, offentlige beredskabstjenester, de væbnede styrker politiet, dommere, anklagere, efterforskere eller andre retshåndhævende myndigheder.

7. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at pålægge fysiske personer i husstande, der fungerer som arbejdsgivere, de forpligtelser, som er fastsat i artikel 12 og 13 og artikel 15, stk. 1, litra a), hvor arbejde udføres for disse husstande.

8. Kapitel II i dette direktiv finder anvendelse på søfarende og havfiskere, uden at det berører henholdsvis direktiv 2009/13/EF og (EU) 2017/159. De forpligtelser, som er fastsat i artikel 4, stk. 2, litra m) og o), samt artikel 7, 9, 10 og 12, finder ikke anvendelse på søfarende og havfiskere.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »tidsplan for arbejdet«: plan for fastlæggelse af, på hvilke klokkeslæt og dage arbejdet begynder og slutter
- b) »referencetimer og -dage«: tidsintervaller på bestemte dage, hvor arbejdet kan finde sted efter anmodning fra arbejdsgiveren
- c) »arbejdsmønster«: måden, hvorpå arbejdstiden og dens fordeling tilrettelægges efter et bestemt mønster, som fastlægges af arbejdsgiveren.

Artikel 3

Udlevering af oplysninger

Arbejdsgiveren skal give den enkelte arbejdstager de oplysninger, der kræves i henhold til dette direktiv, skriftligt. Oplysningerne udleveres og fremsendes på papir eller, forudsat at oplysningerne er tilgængelige for arbejdstageren, kan lagres og udskrives, og at arbejdsgiveren opbevarer dokumentation for fremsendelse eller modtagelse i elektronisk form.

⁽¹⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/104/EF af 19. november 2008 om vikararbejde (EUT L 327 af 5.12.2008, s. 9).

KAPITEL II

OPLYSNINGER OM ANSÆTTELSESFORHOLDET

Artikel 4

Oplysningspligt

1. Medlemsstaterne sikrer, at arbejdsgiverne pålægges at underrette arbejdstagerne om de væsentlige punkter i ansættelsesforholdet.
2. De i stk. 1 omhandlede oplysninger skal mindst omfatte følgende:
 - a) identiteten på parterne i ansættelsesforholdet
 - b) arbejdsstedet; i mangel af et fast arbejdssted eller et hovedarbejdssted, oplysning om, at arbejdstageren er beskæftiget på forskellige steder eller frit kan bestemme sit arbejdssted, samt om arbejdsgiverens hjemsted eller, hvor det er relevant, adresse
 - c) enten:
 - i) titlen, graden, typen eller kategori af det arbejde, for hvilken arbejdstageren er ansat, eller
 - ii) en kortfattet karakteristik eller beskrivelse af arbejdet
 - d) datoen for ansættelsesforholdets begyndelse
 - e) i tilfælde af tidsbegrænsede ansættelsesforhold: slutdatoen eller ansættelsesforholdets forventede varighed
 - f) når det drejer sig om vikaransatte, brugervirksomhedernes identitet, når og så snart denne er kendt
 - g) varigheden af og vilkårene for en eventuel prøvetid
 - h) den ret til uddannelse, som arbejdsgiveren eventuelt tilbyder
 - i) varigheden af det fravær med løn, som arbejdstageren har ret til, eller hvor det er umuligt at angive dette på det tidspunkt, hvor oplysningerne gives, reglerne for tildeling og fastsættelse af sådant fravær
 - j) den procedure, som arbejdsgiveren og arbejdstageren skal overholde, herunder de formelle krav og varslingsperioderne, hvor ansættelsesforholdet bringes til ophør, eller — hvor det er umuligt at angive varigheden af varslingsperioderne på det tidspunkt, hvor oplysningerne gives — metoden for fastlæggelse af sådanne varslingsperioder
 - k) lønnen, herunder begyndelsesgrundlønnen, eventuelle andre komponenter, hvis det er relevant, i den løn, som arbejdstageren har ret til, angivet særskilt, samt med hvilken hyppighed og måden, hvorpå denne udbetales
 - l) hvis arbejdsmønsteret er helt eller overvejende forudsigeligt, længden af arbejdstagerens normale arbejdsdag eller -uge og eventuelle ordninger for overarbejde og betaling herfor og, hvor det er relevant, ordninger for vagtændringer

m) hvis arbejdsmonstret er helt eller overvejende uforudsigeligt, skal arbejdsgiveren underrette arbejdstageren om:

i) det princip, at arbejdsplanen er variabel, antallet af garanterede betalte arbejdstimer og betaling for arbejde, som udføres ud over disse garanterede timer

ii) de referencetimer og -dage, hvor arbejdstageren kan pålægges at arbejde

iii) den minimumsvarslingsperiode, som arbejdstageren er berettiget til, før en arbejdsopgave påbegyndes, og, hvor det er relevant, den i artikel 10, stk. 3, omhandlede frist for annullering

n) de kollektive overenskomster, der gælder for arbejdstagerens arbejdsvilkår, eller hvis det drejer sig om kollektive overenskomster, der er indgået uden for virksomheden af særlige, fælles organer eller institutioner, henvisning til sådanne organer eller institutioner, inden for hvilke overenskomsterne er indgået

o) hvor det er arbejdsgiverens ansvar, identiteten på de socialsikringsinstitutioner, som modtager de sociale bidrag, der er knyttet til ansættelsesforholdet, og enhver beskyttelse i forbindelse med social sikring fra arbejdsgiverens side.

3. De oplysninger, der er omhandlet i stk. 2, litra g)-l) og litra o), kan, hvor det er hensigtsmæssigt, angives ved en henvisning til de love, administrative eller vedtægtsmæssige bestemmelser eller kollektive overenskomster, der gælder for disse forhold.

Artikel 5

Frister og oplysningernes form

1. Hvor de ikke er givet tidligere, gives de oplysninger, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2, litra a)-e), g), k), l) og m), individuelt til arbejdstageren i form af et eller flere dokumenter inden for en periode, der starter den første arbejdsdag, og ender ikke senere end den syvende kalenderdag. De øvrige i artikel 4, stk. 2, omhandlede oplysninger gives individuelt til arbejdstageren i form af et dokument inden for en måned fra den første arbejdsdag.

2. Medlemsstaterne kan udarbejde skabeloner og modeller for de dokumenter, der er omhandlet i stk. 1, og stille disse til rådighed for arbejdstager og arbejdsgiver, herunder ved at gøre dem tilgængelige på et centralt officielt nationalt websted eller på andre passende måder.

3. Medlemsstaterne sikrer, at oplysninger om de love, administrative eller vedtægtsmæssige bestemmelser eller alment gældende kollektive overenskomster, der gælder for den retlige ramme, som skal meddeles af arbejdsgiverne, gøres alment og gratis tilgængelige på en klar, gennemsigtig, samlet og lettilgængelig måde, og at man kan få adgang til dem på distance og ad elektronisk vej, herunder gennem eksisterende onlineportaler.

Artikel 6

Ændring af ansættelsesforholdet

1. Medlemsstaterne sikrer, at ændringer i de punkter af ansættelsesforholdet, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2, og ændringer i de yderligere oplysninger til arbejdstagere, der sendes til en anden medlemsstat eller et tredjeland som omhandlet i artikel 7, meddeles i form af et dokument fra arbejdsgiveren til arbejdstageren ved førstkommande lejlighed og senest på den dato, hvor de træder i kraft.

2. Det i stk. 1 omhandlede dokument finder ikke anvendelse på ændringer, der blot afspejler en ændring i de love, administrative eller vedtægtsmæssige bestemmelser eller kollektive overenskomster, som de i artikel 5, stk. 1, og, hvor det er relevant, artikel 7 omhandlede dokumenter henviser til.

Artikel 7

Yderligere oplysninger til arbejdstagere, der sendes til en anden medlemsstat eller et tredjeland

1. Medlemsstaterne sikrer, at når en arbejdstager pålægges at arbejde i en anden medlemsstat end den, hvor vedkommende normalt arbejder, eller i et tredjeland, udleveres de i artikel 5, stk. 1, omhandlede dokumenter af arbejdsgiveren før arbejdstagerens afrejse, og dokumenterne indeholder mindst følgende yderligere oplysninger:

- a) det land eller de lande, i hvilket eller hvilke arbejdet i udlandet skal udføres, og arbejdets forventede varighed
- b) den valuta, som lønnen skal udbetales i
- c) eventuelle ydelser i kontanter eller naturalier vedrørende arbejdsopgaverne
- d) oplysninger om, hvorvidt omkostningerne i forbindelse med arbejdstagerens tilbagevenden til hjemlandet godtgøres, og i bekræftende fald vilkårene for arbejdstagerens tilbagevenden til hjemlandet.

2. Medlemsstaterne sikrer, at en udstationeret arbejdstager, som er omfattet af direktiv 96/71/EF, desuden underrettes om:

- a) den løn, som arbejdstageren er berettiget til i overensstemmelse med gældende ret i værtsmedlemsstaten
- b) hvor det er relevant, eventuelle ydelser, der specifikt vedrører udstationeringen, og eventuelle ordninger for godtgørelse af udgifter til rejse, kost og logi
- c) linket til det centrale officielle nationale websted, der er etableret af værtsmedlemsstaten/værtsmedlemsstaterne i henhold til artikel 5, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/67/EU ⁽¹⁵⁾.

3. De oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, litra b), og stk. 2, litra a), kan, hvor det er relevant, angives ved en henvisning til de specifikke bestemmelser i love, administrative eller vedtægtsmæssige retsakter eller kollektive overenskomster, der gælder for disse oplysninger.

4. Medmindre medlemsstaterne bestemmer andet, finder stk. 1 og 2 ikke anvendelse, hvis varigheden af den enkelte arbejdsperiode uden for den medlemsstat, hvor arbejdstageren sædvanligvis arbejder, er på fire på hinanden følgende uger eller derunder.

KAPITEL III

MINDSTEKRAV VEDRØRENDE ARBEJDSVILKÅR

Artikel 8

Maksimal varighed af en eventuel prøvetid

1. Medlemsstaterne sikrer, at hvor et ansættelsesforhold er betinget af en prøvetid som defineret i national ret eller praksis, må denne ikke overstige seks måneder.

2. I tilfælde af tidsbegrænsede ansættelsesforhold sikrer medlemsstaterne, at varigheden af prøvetiden står i et rimeligt forhold til kontraktens forventede varighed og til arbejdets art. Ved fornyelse af en kontrakt vedrørende samme funktion og opgaver er ansættelsesforholdet ikke genstand for en ny prøvetid.

⁽¹⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/67/EU af 15. maj 2014 om håndhævelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked (»IMI-forordningen«) (EUT L 159 af 28.5.2014, s. 11).

3. Medlemsstaterne kan undtagelsesvist fastsætte længere prøvetider, hvor dette er begrundet i beskæftigelsens art eller er i arbejdstagerens interesse. Hvor arbejdstageren har været fraværende fra arbejdet under prøvetiden, kan medlemsstaterne bestemme, at prøvetiden kan forlænges tilsvarende i forhold til fraværets varighed.

Artikel 9

Sideløbende ansættelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at en arbejdsgiver hverken forbyder en arbejdstager at tage ansættelse hos andre arbejdsgivere uden for den tidsplan for arbejdet, som den pågældende arbejdsgiver har fastlagt, eller udsætter en arbejdstager for ugunstig behandling på dette grundlag.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte betingelser for arbejdsgivernes anvendelse af uforenelighedsbegrænsninger af objektive grunde, såsom sundhed- og sikkerhed, beskyttelse af forretningshemmeligheder, integriteten i den offentlige forvaltning eller undgåelse af interessekonflikter.

Artikel 10

Minimumsforudsigelighed i arbejdet

1. Medlemsstaterne sikrer, at når en arbejdstagers arbejdsmønster er helt eller overvejende uforudsigeligt, kan arbejdsgiveren ikke pålægge arbejdstageren at arbejde, medmindre begge følgende betingelser er opfyldt:

- a) arbejdet finder sted inden for forudbestemte referencetimer og referencedage som omhandlet i artikel 4, stk. 2, litra m), nr. ii), og
- b) arbejdstageren er oplyst af sin arbejdsgiver om en arbejdsopgave inden for en rimelig varslingsperiode, som er fastlagt i overensstemmelse med national ret, kollektive overenskomster eller praksis som omhandlet i artikel 4, stk. 2, litra m), nr. iii).

2. Hvor det ene eller begge krav, der er fastsat i stk. 1, ikke er opfyldt, har arbejdstageren ret til at afvise en arbejdsopgave uden negative følger heraf.

3. Hvis medlemsstaterne tillader en arbejdsgiver at annullere en arbejdsopgave uden kompensation, træffer medlemsstaterne i overensstemmelse med national ret, kollektive overenskomster eller praksis de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at arbejdstageren har ret til kompensation, hvis arbejdsgiveren efter en nærmere bestemt rimelig frist annullerer den arbejdsopgave, som arbejdstageren tidligere har aftalt med arbejdstageren.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte vilkårene for anvendelsen af denne artikel i overensstemmelse med national ret, kollektive overenskomster eller praksis.

Artikel 11

Supplerende foranstaltninger for ansættelseskontrakter på tilkaldebasis

Hvor medlemsstaterne giver mulighed for at anvende ansættelseskontrakter på tilkaldebasis eller lignende ansættelseskontrakter, træffer de en eller flere af følgende foranstaltninger for at forhindre misbrug:

- a) begrænsning af anvendelsen og varigheden af ansættelseskontrakter på tilkaldebasis eller lignende ansættelseskontrakter
- b) en afkræftelig formodning om, at der forefindes en ansættelseskontrakt med et minimumsantal betalte timer baseret på det gennemsnitlige antal arbejdstimer i en given periode

c) andre tilsvarende foranstaltninger, der sikrer effektiv forebyggelse af misbrug.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om sådanne foranstaltninger.

Artikel 12

Overgang til en anden form for ansættelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at en arbejdstager med mindst seks måneders tjeneste hos samme arbejdsgiver, der har afsluttet sin eventuelle prøvetid, kan anmode om en ansættelsesform med mere forudsigelige og trygge arbejdsvilkår, hvor en sådan findes, og modtage et begrundet skriftligt svar. Medlemsstaterne kan begrænse hyppigheden af anmodninger, der udløser forpligtelsen i henhold til denne artikel.

2. Medlemsstaterne sikrer, at arbejdsgiveren giver det i stk. 1 omhandlede begrundede skriftlige svar senest én måned efter anmodningen. For så vidt angår fysiske personer, der fungerer som arbejdsgivere, og mikrovirksomheder, små eller mellemstore virksomheder kan medlemsstaterne bestemme, at nævnte frist forlænges til højst tre måneder, og tillade et mundtligt svar på en efterfølgende lignende anmodning fra samme arbejdstager, hvis begrundelsen for svaret, for så vidt angår arbejdstagerens situation, forbliver uændret.

Artikel 13

Obligatorisk uddannelse

Medlemsstaterne sikrer, at hvor det pålægges en arbejdsgiver i henhold til EU-retten eller national ret eller kollektive overenskomster at tilbyde en arbejdstager uddannelse med henblik på at udføre det arbejde, vedkommende er ansat til, skal en sådan uddannelse tilbydes arbejdstageren gratis, tælle som arbejdstid og så vidt muligt foregå i arbejdstiden.

Artikel 14

Kollektive overenskomster

Medlemsstaterne kan tillade arbejdsmarkedets parter at bevare, forhandle, indgå og håndhæve kollektive overenskomster i overensstemmelse med national ret eller praksis, der, idet den overordnede beskyttelse af arbejdstagere respekteres, fastsætter ordninger for arbejdstageres arbejdsvilkår, som er forskellige fra dem, der er omhandlet i artikel 8-13.

KAPITEL IV

HORISONTALE BESTEMMELSER

Artikel 15

Retlig formodning og tidlig forligsmekanisme

1. Medlemsstaterne sikrer, at hvor en arbejdstager ikke rettidigt har modtaget alle eller en del af de dokumenter, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, eller artikel 6, finder en eller begge af følgende anvendelse:

- a) arbejdstageren skal have fordel af gunstige formodninger, der er fastsat af medlemsstaten, og som arbejdsgivere skal have mulighed for at afkræfte
- b) arbejdstageren skal have mulighed for at indgive en klage til en kompetent myndighed eller et kompetent organ og modtage passende oprejsning på rettidig og effektiv vis.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at anvendelse af de i stk. 1 omhandlede formodninger og mekanismer er betinget af, at arbejdsgiveren er blevet underrettet om de manglende oplysninger og arbejdsgiverens undladelse af rettidigt at give de manglende oplysninger.

*Artikel 16***Ret til oprejsning**

Medlemsstaterne sikrer, at arbejdstagere, herunder arbejdstagere, hvis ansættelsesforhold er ophørt, har adgang til effektiv og upartisk tvistbilæggelse og en ret til oprejsning i tilfælde af tilsidesættelse af deres rettigheder i henhold til dette direktiv.

*Artikel 17***Beskyttelse mod ugunstig behandling eller negative følger**

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at beskytte arbejdstagere, herunder dem, der er arbejdstagerrepræsentanter, mod ugunstig behandling fra arbejdsgiverens side og fra negative følger, fordi der er indgivet en klage til arbejdsgiveren eller som følge af enhver indledt procedure med det formål at sikre overholdelse af de rettigheder, der er fastsat i dette direktiv.

*Artikel 18***Beskyttelse mod afskedigelse og bevisbyrde**

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at forbyde afskedigelse eller tilsvarende og alle skridt med henblik på afskedigelse af arbejdstagere på det grundlag, at de har udøvet deres rettigheder i henhold til dette direktiv.
2. Arbejdstagere, som mener, at de er blevet afskediget eller har været udsat for foranstaltninger med tilsvarende virkning på det grundlag, at de har udøvet deres rettigheder i henhold til dette direktiv, kan anmode arbejdsgiveren om at give en behørig begrundelse for afskedigelsen eller de tilsvarende foranstaltninger. Arbejdsgiveren skal give denne begrundelse skriftligt.
3. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at det, i tilfælde af at i stk. 2 omhandlede arbejdstager fremfører faktiske omstændigheder for en domstol eller en anden kompetent myndighed eller et andet kompetent organ, som giver anledning til at formode, at der er sket en sådan afskedigelse eller tilsvarende foranstaltning, påhviler arbejdsgiveren at bevise, at afskedigelsen er begrundet i andre forhold end dem, der er omhandlet i stk. 1.
4. Stk. 3 er ikke til hinder for, at medlemsstaterne indfører regler for bevisførelse, der er gunstigere for arbejdstagere.
5. Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende stk. 3 i sager, hvor det påhviler en domstol eller en anden kompetent myndighed eller et andet kompetent organ at undersøge sagens faktiske omstændigheder.
6. Stk. 3 finder ikke anvendelse på straffesager, medmindre medlemsstaterne bestemmer andet.

*Artikel 19***Sanktioner**

Medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelse af de nationale regler, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, eller de allerede gældende relevante bestemmelser vedrørende rettigheder, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde. De fastsatte sanktioner skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

KAPITEL V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER*Artikel 20***Ikkeforringelse og gunstigere bestemmelser**

1. Dette direktiv udgør ikke en gyldig begrundelse for at sænke det generelle niveau af beskyttelse, som arbejdstagerne allerede har i medlemsstaterne.

2. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes adgang til at anvende eller indføre love og administrative bestemmelser, der er gunstigere for arbejdstagerne, eller at fremme eller tillade anvendelsen af kollektive overenskomster, der er gunstigere for arbejdstagerne.

3. Dette direktiv berører ikke arbejdstageres rettigheder som følge af andre EU-retsakter.

Artikel 21

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv senest den 1. august 2022. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Når medlemsstaterne vedtager de i stk. 1 nævnte foranstaltninger, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

4. Medlemsstaterne træffer i overensstemmelse med deres nationale ret og praksis passende foranstaltninger for at sikre en effektiv inddragelse af arbejdsmarkedets parter og for at fremme og styrke den sociale dialog med henblik på gennemførelse af dette direktiv.

5. Medlemsstaterne kan efter fælles anmodning herom fra arbejdsmarkedets parter overlade det til disse at gennemføre dette direktiv, forudsat at medlemsstaterne træffer alle de foranstaltninger, der er nødvendige for, at de til enhver tid kan garantere de resultater, der tilstræbes i henhold til dette direktiv.

Artikel 22

Overgangsordninger

De rettigheder og pligter, der er fastsat i dette direktiv, finder anvendelse på alle ansættelsesforhold senest den 1. august 2022. En arbejdsgiver skal dog kun udlevere eller supplere de dokumenter, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, og artikel 6 og 7, efter anmodning fra en arbejdstager, der allerede er ansat på denne dato. Fremsættes der ikke en sådan anmodning, må dette ikke bevirke, at arbejdstagere udelukkes fra de minimumsrettigheder, der er fastsat i artikel 8-13.

Artikel 23

Revision foretaget af Kommissionen

Senest den 1. august 2027 tager Kommissionen efter høring af medlemsstaterne og arbejdsmarkedets parter på EU-plan og under hensyntagen til indvirkningen på mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder gennemførelsen af dette direktiv op til revision og foreslår i passende omfang lovgivningsmæssige ændringer.

Artikel 24

Ophævelse

Direktiv 91/533/EØF ophæves med virkning fra den 1. august 2022. Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv.

*Artikel 25***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 26***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. juni 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/1153**af 20. juni 2019****om regler, der letter brugen af finansielle og andre oplysninger med henblik på forebyggelse, afsløring, efterforskning eller retsforfølgning af visse strafbare handlinger, og om ophævelse af Rådets afgørelse 2000/642/RIA**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 87, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Det er nødvendigt at lette brugen af finansielle oplysninger for at forebygge, afsløre, efterforske eller retsforfølge grov kriminalitet.
- (2) For at øge sikkerheden, forbedre retsforfølgningen af økonomisk kriminalitet, bekæmpe hvidvask af penge og forebygge skattekriminalitet i medlemsstaterne og i hele Unionen er det nødvendigt at forbedre adgangen til oplysninger for finansielle efterretningsenheder (»FIU'er») og offentlige myndigheder med ansvar for forebyggelse, afsløring, efterforskning eller retsforfølgning af grov kriminalitet, forbedre deres mulighed for at foretage finansiell efterforskning og forbedre samarbejdet mellem dem.
- (3) I henhold til artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) skal Unionen og medlemsstaterne bistå hinanden. De bør desuden forpligte sig på at samarbejde på oprigtig og hurtig vis.
- (4) I sin meddelelse af 2. februar 2016 om en handlingsplan med henblik på at styrke bekæmpelsen af finansiering af terrorisme gav Kommissionen tilsagn om at undersøge muligheden for et selvstændigt retligt instrument til at udvide adgangen til centrale registre over bank- og betalingskonti for medlemsstaternes myndigheder, herunder for myndigheder, der har kompetence med hensyn til at forebygge, afsløre, efterforske eller retsforfølge strafbare handlinger, kontorer for inddrivelse af aktiver, skattemyndigheder og korruptionsbekæmpende myndigheder. Desuden opfordres der også i handlingsplanen til en kortlægning af hindringer for adgang til, udveksling og brug af oplysninger samt operationelt samarbejde mellem FIU'er.

⁽¹⁾ EUT C 367 af 10.10.2018, s. 84.⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 17.4.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.6.2019.

- (5) Bekæmpelse af grov kriminalitet, herunder økonomisk bedrageri og hvidvask af penge, er fortsat en prioritet for Unionen.
- (6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 ⁽³⁾ pålægger medlemsstaterne at indføre centrale bankkontoregistre eller systemer for dataudtræk, der gør det muligt rettidigt at identificere indehavere af bank- og betalingskonti og deponeringsbokse.
- (7) I henhold til direktiv (EU) 2015/849 skal de oplysninger, der opbevares i sådanne centrale bankkontoregistre, være direkte tilgængelige for FIU'er og også for de nationale myndigheder, der har kompetence med hensyn til at forebygge hvidvask af penge, de tilknyttede underliggende lovovertrædelser og finansiering af terrorisme.
- (8) Hurtig og direkte adgang til de oplysninger, der opbevares i centrale bankkontoregistre, er tit uundværlig for en vellykket strafferetlig efterforskning eller for en rettidig identificering, opsporing og indefrysning af hermed forbundne aktiver med henblik på at konfiskere dem. Direkte adgang er den hurtigste form for adgang til de oplysninger, der opbevares i centrale bankkontoregistre. Dette direktiv bør derfor fastsætte regler, som giver medlemsstaternes udpegede myndigheder, der har kompetence med hensyn til at forebygge, afsløre, efterforske eller retsforfølge strafbare handlinger, direkte adgang til de oplysninger, der opbevares i centrale bankkontoregistre. Hvor en medlemsstat giver adgang til bankkontooplysninger gennem et centralt elektronisk system for dataudtræk, bør nævnte medlemsstat sikre, at den myndighed, der driver udtrækssystemerne, på en hurtig og ufiltreret måde giver søgeresultaterne til de udpegede kompetente myndigheder. Dette direktiv bør ikke berøre kanaler til udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder eller deres beføjelser til at indhente oplysninger fra forpligtede enheder i henhold til EU-retten eller national ret. Enhver adgang til oplysninger, som opbevares i centrale registre hos de nationale myndigheder til andre formål end dette direktivs eller med hensyn til andre strafbare handlinger end dem, der er omfattet af dette direktiv, falder uden for dette direktivs anvendelsesområde.
- (9) Eftersom der i hver medlemsstat er mange myndigheder eller organer, der har kompetence med hensyn til at forebygge, afsløre, efterforske eller retsforfølge strafbare handlinger, og for at sikre forholdsmæssig adgang til finansielle og andre oplysninger i henhold til dette direktiv, bør medlemsstaterne forpligtes til at udpege, hvilke myndigheder eller organer der har beføjelse til at få adgang til de centrale bankkontoregistre, og hvilke der kan anmode FIU'er om oplysninger med henblik på dette direktiv. Medlemsstaterne bør ved gennemførelsen af dette direktiv tage hensyn til disse myndigheders og organers karakter, organisatoriske status, opgaver og prærogativer, som fastsat i deres nationale ret, herunder de eksisterende mekanismer for beskyttelse af finansielle systemer mod hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.
- (10) Blandt de kompetente myndigheder bør der udpeges kontorer for inddrivelse af aktiver, som bør have direkte adgang til de oplysninger, der opbevares i centrale bankkontoregistre, i forbindelse med forebyggelse, afsløring eller efterforskning af en specifik alvorlig strafbar handling eller støtte til en specifik strafferetlig efterforskning, herunder identificering, opsporing og indefrysning af aktiver.
- (11) I det omfang skattemyndigheder og korruptionsbekæmpende agenturer har kompetence med hensyn til at forebygge, afsløre, efterforske eller retsforfølge strafbare handlinger i henhold til national ret, bør de også betragtes som myndigheder, der kan udpeges med henblik på dette direktiv. Andre administrative efterforskninger end dem, der foretages af FIU'er i forbindelse med forebyggelse, afsløring og effektiv bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, bør ikke være omfattet af dette direktiv.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).

- (12) Gerningsmændene til strafbare handlinger, navnlig kriminelle grupperinger og terrorister, opererer tit på tværs af forskellige medlemsstater, og deres aktiver, herunder bankkonti, befinder sig tit i andre medlemsstater. I betragtning af den grænseoverskridende dimension af grov kriminalitet, herunder terrorisme, og af de hermed forbundne finansielle aktiviteter er det tit nødvendigt for de kompetente myndigheder, der udfører efterforskninger i én medlemsstat, at have adgang til oplysninger om bankkonti i andre medlemsstater.
- (13) De oplysninger, som kompetente myndigheder indhenter hos nationale centrale bankkontoregistre, kan udveksles med kompetente myndigheder i en anden medlemsstat i overensstemmelse med Rådets rammeafgørelse 2006/960/RIA ⁽⁴⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU ⁽⁵⁾ og gældende databeskyttelsesregler.
- (14) Direktiv (EU) 2015/849 har betydeligt styrket Unionens retlige ramme, der regulerer FIU'ers virksomhed og samarbejde, herunder Kommissionens vurdering af muligheden for at oprette en koordinerings- og støttemekanisme. FIU'ers retlige status varierer fra medlemsstat til medlemsstat, idet de kan være af administrativ eller retshåndhævende karakter eller af hybrid karakter. FIU'ers beføjelser omfatter retten til at få adgang til de oplysninger om finansielle forhold, administration og retshåndhævelse, som de skal bruge for at kunne forebygge, afsløre og bekæmpe hvidvask af penge, de tilknyttede underliggende lovovertrædelser og finansiering af terrorisme. EU-retten fastlægger dog ikke alle specifikke redskaber og mekanismer, som FIU'er bør råde over for at få adgang til sådanne oplysninger og udføre deres opgaver. Eftersom medlemsstaterne har det fulde ansvar for at oprette FIU'er og bestemme deres organisatoriske karakter, har forskellige FIU'er forskellige grader af adgang til databaser etableret ved lov, hvilket fører til en utilstrækkelig udveksling af oplysninger mellem retshåndhævende eller retsforfølgende myndigheder og FIU'erne.
- (15) For at øge retssikkerhed og operationel effektivitet bør der ved dette direktiv fastsættes regler, der styrker FIU'ernes mulighed for at dele finansielle oplysninger og finansielle analyser med de udpegede kompetente myndigheder i deres medlemsstat for så vidt angår alle alvorlige strafbare handlinger. Mere præcist bør FIU'er forpligtes til at samarbejde med deres medlemsstaters udpegede kompetente myndigheder og være i stand til at svare rettidigt på begrundede anmodninger om finansielle oplysninger eller finansielle analyser fra disse udpegede kompetente myndigheder, hvis de finansielle oplysninger eller finansielle analyser i det konkrete tilfælde er nødvendige, og når sådanne anmodninger er begrundet i hensynet til forebyggelse, afsløring, efterforskning eller retsforfølgning af alvorlige strafbare handlinger, jf. dog de undtagelser, der er fastsat i artikel 32, stk. 5, i direktiv (EU) 2015/849. Dette krav bør ikke være til hinder for FIU'ernes autonomi i henhold til direktiv (EU) 2015/849. Navnlig i de tilfælde, hvor de anmodede oplysninger stammer fra en FIU i en anden medlemsstat, bør eventuelle begrænsninger og betingelser, som er pålagt af denne FIU med hensyn til anvendelsen af disse oplysninger, overholdes. Anvendelse til andre formål end de oprindeligt godkendte bør gøres betinget af forudgående samtykke fra den pågældende FIU. FIU'er bør behørigt begrunde ethvert afslag på at besvare en anmodning om oplysninger eller analyser. Dette direktiv bør ikke berøre FIU'ernes operationelle uafhængighed og autonomi i henhold til direktiv (EU) 2015/849, herunder FIU'ernes autonomi til uopfordret at formidle oplysninger på eget initiativ med henblik på nærværende direktiv.
- (16) Dette direktiv bør også fastlægge en klart afgrænset retlig ramme, som gør det muligt for FIU'er at anmode om relevante oplysninger, der lagres af de udpegede kompetente myndigheder i deres medlemsstat, så de effektivt kan forebygge, afsløre og bekæmpe hvidvask af penge, de tilknyttede underliggende lovovertrædelser og finansiering af terrorisme.
- (17) FIU'er bør bestræbe sig på at udveksle finansielle oplysninger eller finansielle analyser øjeblikkeligt i ekstraordinære og hastende tilfælde, hvor sådanne oplysninger eller analyser vedrører terrorisme eller organiseret kriminalitet, der er knyttet til terrorisme.

⁽⁴⁾ Rådets rammeafgørelse 2006/960/RIA af 18. december 2006 om forenkling af udvekslingen af oplysninger og efterretninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder (EUT L 386 af 29.12.2006, s. 89).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU af 3. april 2014 om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager (EUT L 130 af 1.5.2014, s. 1).

- (18) En sådan udveksling bør ikke lægge hindringer i vejen for en FIU's aktive rolle i henhold til i direktiv (EU) 2015/849 med hensyn til at formidle sine analyser til andre FIU'er, hvor disse analyser afslører faktiske forhold, adfærd eller mistanke om hvidvask af penge og finansiering af terrorisme af direkte interesse for disse andre FIU'er. Finansielle analyser dækker operationelle analyser, som fokuserer på individuelle sager og bestemte mål eller på relevante udvalgte oplysninger, afhængigt af typen og mængden af de modtagne oplysninger og den forventede anvendelse af oplysningerne efter formidling, og strategiske analyser, som vedrører tendenser og mønstre for hvidvask af penge og finansiering af terrorisme. Dette direktiv bør dog ikke berøre den organisatoriske status og rolle, der tillægges FIU'er i henhold til medlemsstaternes nationale ret.
- (19) I betragtning af følsomheden af de finansielle oplysninger, der bør analyseres af FIU'erne, og de nødvendige databeskyttelsesgarantier bør dette direktiv specifikt fastsætte typen og omfanget af de oplysninger, der kan udveksles mellem FIU'er, mellem FIU'er og udpegede kompetente myndigheder og mellem de forskellige medlemsstaters udpegede kompetente myndigheder. Dette direktiv bør ikke ændre de nuværende aftalte metoder til dataindsamling. Medlemsstaterne bør dog kunne beslutte at udvide omfanget af de finansielle oplysninger og bankkontooplysninger, der kan udveksles mellem FIU'erne og de udpegede kompetente myndigheder. Medlemsstaterne bør også kunne lette de udpegede kompetente myndigheds adgang til finansielle oplysninger og bankkontooplysninger med henblik på forebyggelse, afsløring, efterforskning eller retsforfølgning af andre strafbare handlinger end alvorlige strafbare handlinger. Dette direktiv bør ikke afvige fra de gældende databeskyttelsesregler.
- (20) I henhold til de specifikke kompetencer og opgaver, som er tildelt Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (»Europol«), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/794 ⁽⁶⁾, yder Europol støtte til medlemsstaternes efterforskninger på tværs af landegrænserne af tværnationale kriminelle organisationers hvidvaskaktiviteter, som fastsat i nævnte forordning. I den forbindelse bør Europol underrette medlemsstaterne om eventuelle oplysninger om og forbindelser mellem strafbare handlinger, der vedrører disse medlemsstater. I henhold til nævnte forordning er de nationale Europolenheder forbindelsesled mellem Europol og de myndigheder i medlemsstaterne, der er kompetente til at efterforske strafbare handlinger. For at sikre at Europol får de nødvendige oplysninger til at kunne varetage sine opgaver, bør hver enkelt medlemsstat tillade dens FIU at besvare anmodninger om finansielle oplysninger og finansielle analyser fra Europol gennem den pågældende medlemsstats nationale Europolenhed eller, hvor det er hensigtsmæssigt, ved direkte kontakter. Medlemsstaterne bør også fastsætte, at deres nationale Europolenhed og, hvor det er hensigtsmæssigt, deres udpegede kompetente myndigheder er berettiget til at besvare anmodninger fra Europol om bankkontooplysninger. Anmodninger, der fremsættes af Europol, bør være behørigt begrundet. De bør fremsættes efter en konkret vurdering inden for rammerne af Europol's ansvarsområder og med henblik på udførelsen af dets opgaver. FIU'ers operationelle uafhængighed og autonomi bør ikke bringes i fare, og afgørelsen om at give de ønskede oplysninger eller analyser bør fortsat træffes af FIU'erne. For at sikre et hurtigt og effektivt samarbejde bør FIU'er besvare anmodninger fra Europol rettidigt. I overensstemmelse med forordning (EU) 2016/794 bør Europol fortsætte sin nuværende praksis med at give feedback til medlemsstaterne om anvendelsen af de oplysninger eller analyser, der er fastlagt i nærværende direktiv.
- (21) Der bør i dette direktiv også tages i betragtning, at de europæiske delegerede anklagere i Den Europæiske Anklagemyndighed (EPPO), hvor det er relevant, i henhold til artikel 43 i Rådets forordning (EU) 2017/1939 ⁽⁷⁾ har beføjelse til at indhente alle relevante oplysninger, der opbevares i nationale databaser vedrørende efterforskning i straffesager og retshåndhævelse såvel som i andre relevante registre, der føres af offentlige myndigheder, herunder centrale bankkontoregistre og systemer for dataudtræk, på de samme betingelser som dem, der finder anvendelse i henhold til national ret i lignende sager.

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/794 af 11. maj 2016 om Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (Europol) og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2009/371/RIA, 2009/934/RIA, 2009/935/RIA, 2009/936/RIA og 2009/968/RIA (EUT L 135 af 24.5.2016, s. 53).

⁽⁷⁾ Rådets forordning (EU) 2017/1939 af 12. oktober 2017 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om oprettelse af en europæisk anklagemyndighed (EPPO) (EUT L 283 af 31.10.2017, s. 1).

- (22) For at styrke samarbejdet mellem FIU'er bør Kommissionen i den nærmeste fremtid gennemføre en konsekvensanalyse for at vurdere, om det er muligt og hensigtsmæssigt at oprette en koordinerings- og støttemekanisme, såsom en »EU-FIU«.
- (23) For at opnå en passende balance mellem effektivitet og et højt databeskyttelsesniveau bør medlemsstaterne forpligtes til at sikre, at behandlingen af følsomme finansielle oplysninger, der vil kunne afsløre følsomme oplysninger om en persons race eller etniske oprindelse, politiske, religiøse eller filosofiske overbevisning eller fagforholdsmæssigt tilhørsforhold eller af oplysninger om en fysisk persons helbred, seksuelle forhold eller seksuelle orientering, kun bør tillades foretaget af specifikt bemyndigede personer og i overensstemmelse med de gældende databeskyttelsesregler.
- (24) Dette direktiv respekterer grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der er anerkendt i artikel 6 i TEU og i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig retten til respekt for privatliv og familieliv, retten til beskyttelse af personoplysninger, forbuddet mod forskelsbehandling, friheden til at oprette og drive egen virksomhed, retten til adgang til effektive retsmidler og til en retfærdig rettergang, uskyldsformodningen og retten til et forsvar, legalitetsprincippet og princippet om proportionalitet mellem lovovertrædelse og straf, samt de grundlæggende rettigheder og principper, der følger af international ret og internationale aftaler, som Unionen eller alle medlemsstaterne er part i, herunder den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og i medlemsstaternes forfatninger, på deres respektive anvendelsesområder.
- (25) Det er afgørende at sikre, at behandling af personoplysninger i henhold til dette direktiv fuldt ud respekterer retten til beskyttelse af personoplysninger. Enhver sådan behandling er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽⁸⁾ og af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 ⁽⁹⁾, på deres respektive anvendelsesområder. For så vidt angår kontorer for inddrivelse af aktivers adgang til centrale bankkontoregistre og systemer for dataudtræk finder direktiv (EU) 2016/680 anvendelse, hvorimod artikel 5, stk. 2, i Rådets afgørelse 2007/845/RIA ⁽¹⁰⁾ ikke finder anvendelse. Hvad angår Europol, finder forordning (EU) 2016/794 anvendelse. Der bør i nærværende direktiv fastsættes specifikke og supplerende garantier og betingelser til sikring af beskyttelsen af personoplysninger for så vidt angår mekanismer til sikring af behandlingen af følsomme oplysninger og registrering af anmodninger om oplysninger.
- (26) Personoplysninger, der er indhentet i henhold til dette direktiv, bør kun behandles i overensstemmelse med de gældende databeskyttelsesregler af kompetente myndigheder, hvis det er nødvendigt og står i et rimeligt forhold til formålet om at forebygge, afsløre, efterforske eller retsforfølge grov kriminalitet.
- (27) Endvidere er det for at respektere retten til beskyttelse af personoplysninger og retten til privatlivets fred samt begrænse virkningen af adgangen til oplysninger i centrale bankkontoregistre og systemer for dataudtræk af afgørende betydning at fastsætte betingelser for begrænsning af sådan adgang. Medlemsstaterne bør navnlig sikre, at passende databeskyttelsespolitikker og -foranstaltninger finder anvendelse for så vidt angår de kompetente myndigheders adgang til personoplysninger med henblik på dette direktiv. Kun bemyndiget personale bør have adgang til oplysninger, der indeholder personoplysninger, som kan indhentes fra centrale bankkontoregistre eller gennem kontrolprocesser. Personale, der gives adgang til sådanne følsomme oplysninger, bør gennemgå uddannelse i sikkerhedsprocedurerne for udveksling og håndtering af sådanne oplysninger.

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 89).

⁽¹⁰⁾ Rådets afgørelse 2007/845/RIA af 6. december 2007 om samarbejde mellem medlemsstaternes kontorer for inddrivelse af aktiver om opsporing og identificering af udbyttet fra strafbart forhold eller andre formuegoder forbundet med kriminalitet (EUT L 332 af 18.12.2007, s. 103).

- (28) Overførsel af finansielle oplysninger til tredjelande og internationale partnere med henblik på dette direktivs formål bør kun tillades på de betingelser, der er fastsat i kapitel V i forordning (EU) 2016/679 eller kapitel V i direktiv (EU) 2016/680.
- (29) Kommissionen bør aflægge rapport om gennemførelsen af dette direktiv tre år efter gennemførelsesdatoen og hvert tredje år derefter. I overensstemmelse med den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning ⁽¹¹⁾ bør Kommissionen også foretage en evaluering af dette direktiv på grundlag af oplysninger indsamlet gennem specifikke overvågningsordninger med henblik på at vurdere de faktiske virkninger af direktivet og behovet for eventuelle yderligere tiltag.
- (30) Dette direktiv har til formål at sikre, at der vedtages regler, så unionsborgere omfattes af et højere sikkerhedsniveau gennem forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet i henhold til artikel 67 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Terrortrusler og kriminelle trusler berører Unionen som helhed på grund af deres tværnationale karakter og kræver en indsats fra hele Unionen. Kriminelle kan udnytte og drage fordel af manglen på effektiv brug af bankkontooplysninger og finansielle oplysninger i en medlemsstat, hvilket igen kan have konsekvenser i en anden medlemsstat.
- (31) Målet for dette direktiv, nemlig at forbedre adgangen til oplysninger for FIU'er og offentlige myndigheder med ansvar for forebyggelse, afsløring, efterforskning eller retsforfølgning af grov kriminalitet, forbedre deres mulighed for at foretage finansiell efterforskning og forbedre samarbejdet mellem dem, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af handlingens omfang eller virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (32) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af dette direktiv for så vidt angår at tillade medlemsstaterne foreløbigt at anvende eller indgå aftaler med tredjelande, som er kontraherende parter i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, om forhold, der falder inden for anvendelsesområdet for dette direktivs kapitel II, bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽¹²⁾.
- (33) Rådets afgørelse 2000/642/RIA bør ophæves, da dens genstand er reguleret af andre EU-retsakter, og den ikke længere er nødvendig.
- (34) I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, har Det Forenede Kongerige og Irland meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af dette direktiv.
- (35) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (36) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽¹³⁾ og afgav en udtalelse den 10. september 2018 —

⁽¹¹⁾ Interinstitutionel aftale mellem Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen af 13. april 2016 om bedre lovgivning (EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1).

⁽¹²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

⁽¹³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EUT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

1. Dette direktiv fastsætter foranstaltninger, der skal lette de kompetente myndigheders adgang til og anvendelse af finansielle oplysninger og bankkontooplysninger med henblik på forebyggelse, afsløring, efterforskning eller retsforfølgning af alvorlige strafbare handlinger. Det fastsætter også foranstaltninger, der skal lette finansielle efterretningsenheders (»FIU'ers«) adgang til retshåndhævelsesoplysninger med henblik på forebyggelse og bekæmpelse af hvidvask af penge, tilknyttede underliggende forbrydelser og finansiering af terrorisme, og foranstaltninger, der skal lette samarbejdet mellem FIU'er.

2. Dette direktiv berører ikke:

- a) direktiv (EU) 2015/849 og de tilhørende bestemmelser i national ret, herunder den organisatoriske status, der tillægges FIU'er i henhold til national ret samt deres operationelle uafhængighed og autonomi
- b) kanaler til at udveksle oplysninger mellem kompetente myndigheder eller de kompetente myndigheders beføjelser i henhold til EU-retten eller national ret til at indhente oplysninger fra forpligtede enheder
- c) forordning (EU) 2016/794
- d) forpligtelserne i medfør af EU-instrumenter vedrørende gensidig retshjælp eller gensidig anerkendelse af retsafgørelser i straffesager og i medfør af rammeafgørelse 2006/960/RIA.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »centrale bankkontoregistre«: centrale automatiske mekanismer såsom centrale registre eller centrale elektroniske systemer for dataudtræk, der er indført i overensstemmelse med artikel 32a, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/849
- 2) »kontorer for inddrivelse af aktiver«: de nationale kontorer, der er oprettet eller udpeget af hver medlemsstat i medfør af afgørelse 2007/845/RIA
- 3) »finansiell efterretningsenhed (»FIU«)«: en FIU som oprettet i henhold til artikel 32 i direktiv (EU) 2015/849
- 4) »forpligtede enheder«: de enheder, der er angivet i artikel 2, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/849
- 5) »finansielle oplysninger«: enhver form for oplysninger eller data, såsom data om finansielle aktiver, flytning af midler eller finansielle forretningsforbindelser, der allerede opbevares af FIU'er for at forebygge, afsløre og effektivt bekæmpe hvidvask af penge og finansiering af terrorisme

6) »retshåndhævelsesoplysninger«:

- i) enhver form for oplysninger eller data, der allerede opbevares af de kompetente myndigheder i forbindelse med forebyggelse, afsløring, efterforskning eller retsforfølgning af strafbare handlinger
- ii) enhver form for oplysninger eller data, der opbevares af offentlige myndigheder eller af private enheder i forbindelse med forebyggelse, afsløring, efterforskning eller retsforfølgning af strafbare handlinger, og som er til rådighed for de kompetente myndigheder uden at foretage tvangsindgreb i henhold til national ret

Sådanne oplysninger kan bl.a. være strafferegistre, oplysninger om efterforskninger, oplysninger om indefrysning eller beslaglæggelse af aktiver eller andre efterforskningsmæssige eller midlertidige foranstaltninger samt oplysninger om domfældelser og konfiskationer

7) »bankkontooplysninger«: følgende oplysninger om bank- og betalingskonti og deponeringsbokse, som findes i de centrale bankkontoregistre:

- i) for så vidt angår kundekontohaveren og enhver person, der foregiver at handle på kundens vegne: navn suppleret med enten øvrige identifikationsoplysninger i henhold til de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 13, stk. 1, litra a), i direktiv (EU) 2015/849 eller et individuelt identifikationsnummer
- ii) for så vidt angår den reelle ejer bag kundekontohaveren: navn suppleret med enten øvrige identifikationsoplysninger i henhold til de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 13, stk. 1, litra b), i direktiv (EU) 2015/849 eller et individuelt identifikationsnummer
- iii) for så vidt angår bankkontoen eller betalingskontoen: IBAN-nummeret og datoen for åbning og lukning af kontoen
- iv) for så vidt angår deponeringsboks: lejerens navn suppleret med øvrige identifikationsoplysninger i henhold til de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 13, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/849 eller et individuelt identifikationsnummer og lejeperiodens varighed

8) »hvidvask af penge«: adfærd som defineret i artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1673 ⁽¹⁴⁾

9) »tilknyttede underliggende lovovertrædelser«: lovovertrædelser som omhandlet i artikel 2. nr. 1), i direktiv (EU) 2018/1673

10) »finansiering af terrorisme«: adfærd som defineret i artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 ⁽¹⁵⁾

11) »finansiel analyse«: resultaterne af operationel og strategisk analyse, der allerede er udført af FIU'erne som led i varetagelsen af deres opgaver i medfør af direktiv (EU) 2015/849

12) »alvorlige strafbare handlinger«: de former for kriminalitet, der er anført i bilag I til forordning (EU) 2016/794.

⁽¹⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1673 af 23. oktober 2018 om strafferetlig bekæmpelse af hvidvask af penge (EUT L 284 af 12.11.2018, s. 22).

⁽¹⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA (EUT L 88 af 31.3.2017, s. 6).

Artikel 3

Udpegelse af kompetente myndigheder

1. Hver medlemsstat udpeger blandt de af dens myndigheder, der har kompetence med hensyn til at forebygge, afsløre, efterforske eller retsforfølge strafbare handlinger, de kompetente myndigheder, der har beføjelse til at få adgang til og søge i dens nationale centrale bankkontoregister. Disse kompetente myndigheder skal som minimum omfatte kontorerne for inddrivelse af aktiver.
2. Hver medlemsstat udpeger blandt de af dens myndigheder, der har kompetence med hensyn til at forebygge, afsløre, efterforske eller retsforfølge strafbare handlinger, de kompetente myndigheder, der kan anmode om og modtage finansielle oplysninger eller finansielle analyser fra FIU'en.
3. Hver medlemsstat underretter Kommission om sine kompetente myndigheder udpeget i henhold til stk. 1 og 2 senest den 2. december 2021 og underretter Kommissionen om eventuelle ændringer heraf. Kommissionen offentliggør underretningerne i *Den Europæiske Unions Tidende*.

KAPITEL II

KOMPETENTE MYNDIGHEDERS ADGANG TIL BANKKONTOOPLYSNINGER

Artikel 4

Kompetente myndigheders adgang til og søgning i bankkontooplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente nationale myndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 3, stk. 1, har beføjelse til direkte og omgående at tilgå og søge i bankkontooplysninger, når det er nødvendigt for udførelsen af deres opgaver med henblik på at forebygge, afsløre, efterforske eller retsforfølge en alvorlig strafbar handling eller støtte en strafferetlig efterforskning vedrørende en alvorlig strafbar handling, herunder identificering, opsporing og indefrysning af de aktiver, der er forbundet med en sådan efterforskning. Adgang og søgning anses for direkte og omgående, hvis de nationale myndigheder, der driver de centrale bankkontoregistre, sender bankkontooplysningerne hurtigt via en automatisk mekanisme til de kompetente myndigheder, forudsat at ingen intermediære institutioner er i stand til at gribe ind i de anmodede data eller de oplysninger, der skal gives.
2. Kompetente myndigheder må ikke på grundlag af nærværende direktiv få adgang til og søge i de yderligere oplysninger, som medlemsstaterne skønner af afgørende betydning og indlæser i de centrale bankkontoregistre i henhold til artikel 32a, stk. 4, i direktiv (EU) 2015/849.

Artikel 5

Betingelser for de kompetente myndigheders adgang og søgning

1. Adgang til og søgning i bankkontooplysninger i overensstemmelse med artikel 4 må kun ske på grundlag af en konkret vurdering og kun udføres af hver kompetente myndigheds bemyndigede personale, der specifikt er blevet udpeget og bemyndiget til at udføre disse opgaver.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de udpegede kompetente myndigheders personale opretholder høje faglige standarder for fortrolighed og databeskyttelse, at de har en høj grad af integritet og har passende kvalifikationer.
3. Medlemsstaterne sikrer, at der er indført tekniske og organisatoriske foranstaltninger, der garanterer, at datasikkerheden opfylder høje teknologiske standarder, med henblik på de kompetente myndigheders udøvelse af beføjelsen til at tilgå og søge i bankkontooplysninger i overensstemmelse med artikel 4.

*Artikel 6***Overvågning af de kompetente myndigheders adgang og søgning**

1. Medlemsstaterne sørger for, at de myndigheder, der driver de centrale bankkontoregistre, sikrer, at det registreres i en logfil, hver gang de udpegede kompetente myndigheder tilgår og søger i bankkontooplysninger. Logfilerne skal navnlig omfatte følgende:

- a) henvisningen til den nationale sagsmappe
 - b) dato og klokkeslæt for forespørgslen eller søgningen
 - c) typen af oplysninger, der anvendes til at foretage forespørgslen eller søgningen
 - d) resultaternes entydige indikator
 - e) navnet på den udpegede kompetente myndighed, der konsulterer registret
 - f) den entydige brugeridentifikator, der gør det muligt at identificere den person, der foretog forespørgslen eller søgningen og, hvor det er relevant, den person, der gav instruks om at foretage forespørgslen eller søgningen og så vidt muligt den entydige brugerindikator, der gør det muligt at identificere modtageren af resultaterne af forespørgslen eller søgningen.
2. Logfilerne kontrolleres regelmæssigt af de databeskyttelsesrådgivere, der er ansvarlige for de centrale bankkontoregistre. Logfilerne stilles til rådighed for den kompetente tilsynsmyndighed, der er oprettet i overensstemmelse med artikel 41 i direktiv (EU) 2016/680.
3. Logfilerne må kun anvendes til overvågning af databeskyttelse, herunder til at kontrollere antageligheden af en anmodning og lovligheden af databehandlingen, og til at sikre datasikkerheden. De skal ved passende foranstaltninger beskyttes mod uautoriseret adgang og skal slettes fem år efter oprettelsen, medmindre de er nødvendige til igangværende kontrolprocedurer.
4. Medlemsstaterne sikrer, at de myndigheder, der driver centrale bankkontoregistre, træffer passende foranstaltninger, således at personalet er bekendt med gældende EU-ret og nationale ret, herunder de gældende databeskyttelsesregler. Sådanne foranstaltninger skal omfatte særlige uddannelsesprogrammer.

KAPITEL III

UDVEKSLING AF OPLYSNINGER MELLEM KOMPETENTE MYNDIGHEDER OG FIU'ER OG MELLEM FIU'ER INDBYRDES*Artikel 7***Kompetente myndigheders anmodninger om oplysninger til en FIU**

1. Hver medlemsstat sikrer med forbehold af nationale retssikkerhedsgarantier, at dens nationale FIU har pligt til at samarbejde med dens udpegede kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 3, stk. 2, og til at være i stand til rettidigt at besvare begrundede anmodninger om finansielle oplysninger eller finansielle analyser fra disse udpegede kompetente myndigheder, hvis de finansielle oplysninger eller finansielle analyser i det konkrete tilfælde er nødvendige, og hvis anmodningen er begrundet i hensyn til forebyggelse, afsløring, efterforskning eller retsforfølgning af alvorlige strafbare handlinger.

2. Hvis der er faktuelle årsager til at antage, at videregivelse af sådanne oplysninger vil få en negativ indvirkning på igangværende efterforskninger eller analyser, eller, i særlige tilfælde, hvis videregivelse af oplysningerne vil stå i klart misforhold til en fysisk eller juridisk persons legitime interesser eller være irrelevant i forhold til formålet med anmodningen, er FIU'en ikke forpligtet til at imødekomme anmodningen om oplysninger.

3. Enhver anvendelse til formål ud over dem, der oprindeligt er godkendt, er betinget af forudgående samtykke fra nævnte FIU. FIU'er begrundet behørigt ethvert afslag på at besvare en anmodning i henhold til stk. 1.

4. Beslutningen om at formidle oplysninger træffes fortsat af FIU'en.

5. Ud over de formål, hvortil personoplysningerne er indsamlet i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, i direktiv (EU) 2016/680, kan de udpegede kompetente myndigheder behandle de finansielle oplysninger og finansielle analyser, som de har modtaget fra FIU'en, med henblik på det specifikke formål at forebygge, afsløre, efterforske eller retsforfølge alvorlige strafbare handlinger.

Artikel 8

Anmodninger om oplysninger fra en FIU til kompetente myndigheder

Hver medlemsstat sikrer med forbehold af nationale retssikkerhedsgarantier og i tillæg til FIU'ernes adgang til oplysninger som fastsat i artikel 32, stk. 4, i direktiv (EU) 2015/849, at dens udpegede kompetente myndigheder har pligt til rettidigt at besvare anmodninger om retshåndhævelsesoplysninger fra den nationale FIU, hvis oplysningerne i det konkrete tilfælde er nødvendige med henblik på forebyggelse, afsløring og bekæmpelse af hvidvask af penge, tilknyttede underliggende lovovertrædelser og finansiering af terrorisme.

Artikel 9

Udveksling af oplysninger mellem FIU'er i forskellige medlemsstater

1. Medlemsstaterne sikrer, at deres FIU'er i ekstraordinære og hastende tilfælde er berettigede til at udveksle finansielle oplysninger eller finansielle analyser, der kan være relevante for behandling eller analyse af oplysninger vedrørende terrorisme eller organiseret kriminalitet, der er knyttet til terrorisme.

2. Medlemsstaterne sikrer, at FIU'erne i de i stk. 1 omhandlede tilfælde og med forbehold af deres operationelle begrænsninger bestræber sig på at udveksle sådanne oplysninger øjeblikkeligt.

Artikel 10

Udveksling af oplysninger mellem forskellige medlemsstaters kompetente myndigheder

1. Hver medlemsstat sikrer med forbehold af de nationale retssikkerhedsgarantier, at dens kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 3, stk. 2, er i stand til efter anmodning og i konkrete tilfælde at udveksle finansielle oplysninger eller finansielle analyser, som er indhentet fra medlemsstatens FIU, med en udpeget kompetent myndighed i en anden medlemsstat, hvis de finansielle oplysninger eller finansielle analyser er nødvendige med henblik på forebyggelse, afsløring og bekæmpelse af hvidvask af penge, tilknyttede underliggende lovovertrædelser og finansiering af terrorisme.

Hver medlemsstat sikrer, at dens udpegede kompetente myndigheder kun anvender de finansielle oplysninger eller finansielle analyser, der udveksles i henhold til denne artikel, til det formål, hvortil de blev indhentet eller udleveret.

Hver medlemsstat sikrer, at enhver videregivelse af finansielle oplysninger eller finansielle analyser, som dens udpegede kompetente myndigheder har indhentet fra nævnte medlemsstats FIU, til enhver anden myndigheder, organ eller instans eller enhver anvendelse af disse oplysninger til formål ud over dem, der oprindeligt blev godkendt, er betinget af forudgående samtykke fra den FIU, som leverede oplysningerne.

2. Medlemsstaterne sikrer, at en anmodning i henhold til denne artikel og besvarelsen heraf sendes ved hjælp af særlig sikker elektronisk kommunikation, der sikrer et højt datasikkerhedsniveau.

KAPITEL IV

UDVEKSLING AF OPLYSNINGER MED EUROPOL

Artikel 11

Udlevering af bankkontooplysninger til Europol

Hver medlemsstat sikrer, at dens kompetente myndigheder gennem den nationale Europolenhed eller, hvis denne medlemsstat tillader det, ved direkte kontakter med Europol er berettigede til at besvare behørigt begrundede anmodninger vedrørende bankkontooplysninger fra Europol efter en konkret vurdering og inden for rammerne af Europols ansvarsområder og med henblik på udførelsen af Europols opgaver. Artikel 7, stk. 6 og 7, i forordning (EU) 2016/794 finder anvendelse.

Artikel 12

Udveksling af oplysninger mellem Europol og FIU'er

1. Hver medlemsstat sikrer, at dens FIU er berettiget til at besvare behørigt begrundede anmodninger fremsat af Europol gennem den nationale Europolenhed eller, hvis denne medlemsstat tillader det, ved direkte kontakter mellem FIU'en og Europol. Sådanne anmodninger skal vedrøre finansielle oplysninger og finansielle analyser i konkrete tilfælde inden for rammerne af Europols ansvarsområder og med henblik på udførelsen af dets opgaver.

2. Artikel 32, stk. 5, i direktiv (EU) 2015/849 og artikel 7, stk. 6 og 7, i forordning (EU) 2016/794 finder anvendelse på udveksling i henhold til nærværende artikel.

3. Medlemsstaterne sikrer, at undladelse af at imødekomme en anmodning begrundes behørigt.

Artikel 13

Nærmere bestemmelser for udveksling af oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at udveksling af oplysninger i henhold til dette direktivs artikel 11 og 12 og i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/794 foretages elektronisk via:

a) SIENA eller dets efterfølger på det sprog, der anvendes for SIENA, eller

b) hvor det er hensigtsmæssigt, FIU.Net eller dets efterfølger.

2. Medlemsstaterne sikrer, at udveksling af oplysninger i henhold til artikel 12 foretages rettidigt, og at anmodninger om oplysninger, der er fremsat af Europol, i den forbindelse behandles som anmodninger fra en anden FIU.

*Artikel 14***Databeskyttelseskrav**

1. Behandlingen af personoplysninger vedrørende bankkontooplysninger, finansielle oplysninger og finansielle analyser, der er omhandlet i nærværende direktivs artikel 11 og 12, må kun foretages i overensstemmelse med artikel 18 i forordning (EU) 2016/794 og af personale hos Europol, som specifikt er blevet udpeget og bemyndiget til at udføre disse opgaver.

2. Europol underretter den databeskyttelsesrådgiver, der er udpeget i overensstemmelse med artikel 41 i forordning (EU) 2016/794, om hver udveksling af oplysninger i medfør af nærværende direktivs artikel 11, 12 og 13.

KAPITEL V

YDERLIGERE BESTEMMELSER VEDRØRENDE BEHANDLING AF PERSONOPLYSNINGER*Artikel 15***Anvendelsesområde**

Dette kapitel finder kun anvendelse på udpegede kompetente myndigheder og FIU'er i forbindelse med udveksling af oplysninger i henhold til kapitel III og for så vidt angår udvekslingen af finansielle oplysninger og finansielle analyser, der involverer de nationale Europolenheder i henhold til kapitel IV.

*Artikel 16***Behandling af følsomme personoplysninger**

1. Behandling af personoplysninger om en persons race eller etniske oprindelse, politiske, religiøse eller filosofiske overbevisninger eller fagforeningsmæssigt tilhørsforhold eller oplysninger om en fysisk persons helbred, seksuelle forhold eller seksuelle orientering er kun tilladt med de fornødne garantier for den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder i overensstemmelse med de gældende databeskyttelsesregler.

2. Kun personale, der er blevet specifikt uddannet og specifikt bemyndiget af den dataansvarlige, må tilgå og behandle de i stk. 1 omhandlede oplysninger under vejledning af databeskyttelsesrådgiveren.

*Artikel 17***Registrering af anmodninger om oplysninger**

Medlemsstaterne sikrer, at der føres fortegnelser over anmodninger om oplysninger i henhold til dette direktiv. Disse fortegnelser skal som minimum indeholde følgende oplysninger:

- a) navn og kontaktoplysninger på den organisation og den ansatte, der anmoder om oplysningerne, og så vidt muligt på modtageren af resultaterne af forespørgslen eller søgningen
- b) henvisningen til den nationale sag, i forbindelse med hvilken der anmodes om oplysningerne
- c) genstanden for anmodningerne og
- d) eventuelle gennemførelsesforanstaltninger for sådanne anmodninger.

Fortegnelserne opbevares i en periode på fem år efter deres oprettelse og anvendes alene med henblik på kontrol af lovligheden af behandlingen af personoplysninger. De pågældende myndigheder stiller alle fortegnelser til rådighed for den nationale tilsynsmyndighed efter dennes anmodning.

*Artikel 18***Begrænsning af registreredes rettigheder**

Medlemsstaterne kan vedtage lovgivningsmæssige foranstaltninger, der helt eller delvist begrænser registreredes ret til indsigt i egne personoplysninger, der behandles i henhold til nærværende direktiv, i overensstemmelse med artikel 23, stk. 1, i forordning (EU) 2016/679 eller artikel 15, stk. 1, i direktiv (EU) 2016/680, alt efter hvad der er gældende.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER*Artikel 19***Overvågning**

1. Medlemsstaterne vurderer effektiviteten af deres systemer til bekæmpelse af alvorlige strafbare handlinger ved at føre omfattende statistikker.
2. Senest den 1. februar 2020 fastlægger Kommissionen et detaljeret program for overvågning af dette direktivs udbytte, resultater og virkninger.

Nævnte program skal fastlægge metoderne til samt intervallerne for indsamling af data og anden nødvendig dokumentation. Det skal præcisere, hvilke tiltag Kommissionen og medlemsstaterne skal træffe med hensyn til indsamling og analyse af dataene og den øvrige dokumentation.

Medlemsstaterne forelægger Kommissionen de data og den øvrige dokumentation, der er nødvendig for overvågningen.

3. De i stk. 1 omhandlede statistikker skal under alle omstændigheder omfatte følgende oplysninger:
 - a) antallet af søgninger foretaget af de udpegede kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 4
 - b) data, der måler mængden af anmodninger fra hver myndighed i henhold til dette direktiv, opfølgningen af disse anmodninger, antallet af efterforskede sager, antallet af retsforfulgte personer og antallet af personer dømt for alvorlige strafbare handlinger, hvis disse oplysninger foreligger
 - c) data, der måler den tid, det tager en myndighed at besvare en anmodning, efter modtagelse af anmodningen
 - d) data, der måler udgifterne til de personale- eller IT-ressourcer, som er afsat til nationale og grænseoverskridende anmodninger, der er omfattet af dette direktiv.

4. Medlemsstaterne tilrettelægger udarbejdelsen og indsamlingen af statistikkerne og sender de i stk. 3 omhandlede statistikker til Kommissionen en gang om året.

*Artikel 20***Forhold til andre instrumenter**

1. Dette direktiv forhindrer ikke medlemsstaterne i at opretholde eller indgå bilaterale eller multilaterale aftaler eller indbyrdes ordninger om udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, for så vidt disse aftaler eller ordninger er forenelige med EU-retten, navnlig dette direktiv.

2. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes eller Unionens forpligtelser og tilsagn i henhold til eksisterende bilaterale eller multilaterale aftaler med tredjelande.

3. Uden at det berører kompetencefordelingen mellem Unionen og medlemsstaterne i overensstemmelse med EU-retten, giver medlemsstaterne Kommissionen meddelelse om deres hensigt om at indlede forhandlinger om og indgå aftaler mellem medlemsstater og tredjelande, som er kontraherende parter i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, om anliggender, der henhører under anvendelsesområdet for dette direktivs kapitel II.

Hvis Kommissionen inden for to måneder efter modtagelsen af meddelelsen om en medlemsstats hensigt om at indlede forhandlinger, der er omhandlet i første afsnit, finder, at forhandlingerne sandsynligvis vil underminere relevante EU-politikker eller føre til en aftale, som er uforenelig med EU-retten, underretter den medlemsstaten herom.

Medlemsstaterne holder løbende Kommissionen underrettet om sådanne forhandlinger og opfordrer, når det er hensigtsmæssigt, Kommissionen til at deltage som observatør.

Medlemsstaterne er bemyndiget til at anvende aftaler, der er omhandlet i første afsnit, midlertidigt eller indgå sådanne aftaler, forudsat at de er forenelige med EU-retten og ikke skader formålet og hensigten med de relevante EU-politikker. Kommissionen vedtager sådanne bemyndigelsesafgørelser ved gennemførelsesretsakter. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren, jf. artikel 22.

Artikel 21

Evaluering

1. Senest den 2. august 2024 og derefter hvert tredje år udarbejder Kommissionen en rapport om gennemførelsen af dette direktiv og forelægger den for Europa-Parlamentet og Rådet. Denne rapport offentliggøres.

2. I overensstemmelse med artikel 65, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/849 vurderer Kommissionen hindringerne og mulighederne for at styrke samarbejdet mellem FIU'er i Unionen, herunder om det er muligt og hensigtsmæssigt at oprette en koordinerings- og støttemekanisme.

3. Senest den 2. august 2024 udarbejder Kommissionen en rapport til Europa-Parlamentet og Rådet med henblik på at vurdere behovet for og proportionaliteten af at udvide definitionen af finansielle oplysninger til at omfatte enhver form for oplysninger eller data, der besiddes af offentlige myndigheder eller forpligtede enheder, og som er til rådighed for FIU'er, uden at der skal foretages tvangsindgreb i henhold til national ret, og fremsætter, hvis det er hensigtsmæssigt, et lovgivningsforslag.

4. Senest den 2. august 2024 foretager Kommissionen en vurdering af mulighederne for og udfordringerne ved at udvide udvekslingen af finansielle oplysninger eller finansielle analyser mellem FIU'er i Unionen til at omfatte andre alvorlige strafbare handlinger end terrorisme eller organiseret kriminalitet, der er knyttet til terrorisme.

5. Tidligst den 2. august 2027 foretager Kommissionen en evaluering af dette direktiv og forelægger en rapport med de vigtigste konklusioner for Europa-Parlamentet og Rådet. Rapporten skal også indeholde en evaluering af, hvordan de grundlæggende rettigheder og principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, er blevet overholdt.

6. Medlemsstaterne forelægger Kommissionen de nødvendige oplysninger med henblik på denne artikels stk. 1-4. Kommissionen tager højde for de statistikker, som medlemsstaterne indsender i henhold til artikel 19, og kan anmode medlemsstaterne om tilsynsmyndighederne om yderligere oplysninger.

*Artikel 22***Udvalgsprocedure**

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

*Artikel 23***Gennemførelse**

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 1. august 2021. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

*Artikel 24***Ophævelse af afgørelse 2000/642/RIA**

Afgørelse 2000/642/RIA ophæves med virkning fra den 1. august 2021.

*Artikel 25***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 26***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. juni 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

ISSN 1977-0634 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2520 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA